

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کتابخانہ دیجینال فارسی کتاب

دانلود رایگان کتاب های الکترونیکی

آموزشی، مذهبی، تاریخی، ادبیات و داستان، کامپیوتر و اینترنت، جزوات دانشگاهی، رمان،
نمایشنامه و فیلمنامه، شعر، هنر، پزشکی، روانشناسی، بانوان، مهندسی و ...

آدرسها ما :

WWW.FARSIKETAB.COM

WWW.FARSIKETAB.IR

WWW.FORUM.FARSIKETAB.COM تالار گفتگو فارسی کتاب

WWW.SHOP.FARSIKETAB.COM فروشگاه اینترنتی فارسی کتاب

بسم الله الرحمن الرحيم

فکر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

دعا

از منظر حضرت آیت الله العظمی سید علی خامنه‌ای (مدظله العالی)
رهبر معظم انقلاب اسلامی

دعا

از منظر حضرت آیت الله العظمی سید علی خامنه ای (مدظله العالی)
رهبر معظم انقلاب اسلامی

به کوشش: علیرضا برازش
ناشر: انتشارات انقلاب اسلامی
(وابسته به مؤسسه فرهنگی انقلاب اسلامی)

نسخه الکترونیکی

استفاده از این نسخه فقط برای مسابقه فرهنگی سال ۹۰
نهاده کتابخانه‌های عمومی کشور مجاز می‌باشد
ویژه مسابقات فرهنگی سال ۱۳۹۰

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۲۹۵۱-۳۰-۷

نشانی ناشر: تهران، خیابان جمهوری اسلامی، خیابان دانشگاه جنوبی، کوچه عطارد، پلاک ۷
تلفن: ۶۶۹۷۷۲۶۸ - ۶۶۴۱۰۶۴۹ - مرکز پخش: ۶۶۴۱۰۶۴۹ - ۰۹۱۹۵۵۹۳۷۳۲
صندوق پستی: ۶۱۳ - ۱۳۱۸۵ - پست الکترونیکی: Book@khamenei.ir

فهرست

۱۵	مقدمه.....
۲۱	فصل اول: معانی دعا، اجابت و ذکر.....
۲۳	دعا چیست؟.....
۲۳	رابطه‌ی قلبی انسان با خدا.....
۲۳	ارتباط با خدا.....
۲۳	ارتباط و اتکال انسان با خدا.....
۲۴	رابطه‌ی انسان با منبع فیاض.....
۲۴	تقرب و انس.....
۲۴	خدا را نزدیک خود احساس کردن.....
۲۴	خدا را حاضر و ناظر دانستن، خدا را در مقابل خود احساس کردن.....
۲۵	تقرب إلى الله.....
۲۵	انس با خدا.....
۲۵	حرف زدن با پروردگار.....
۲۵	با خدای متعال سخن گفتن، حرف دل را با او در میان گذاشتن.....
۲۶	خدا را خواندن.....
۲۶	بیان خواسته‌های فطری انسان.....
۲۶	خواستن.....
۲۷	عبودیت، خشوع و خاکساری و تضرع.....
۲۷	روح عبادت.....
۲۷	بهترین عبادت.....
۲۸	خشوع و خاکساری نزد پروردگار.....

۲۸	تَضَرُّعُ.....
۲۹	وسيله‌ای برای رسیدن به حوائج و مقصودها.....
۳۰	وسيله‌ای در کنار وسائل دیگر ، یکی از دهها وسيله و سبب و علت.....
۳۰	وسيله‌ای بین خدا و بندگان.....
۳۰	دعا وسيله‌ای در طول ابزارهای مادی و نه رقیب آنها.....
۳۱	وسيله‌ای برای فهمیدن معارف الهی.....
۳۱	اقسام دعا و انواع سخن گفتن با خدا.....
۳۱	درخواست، تمجید و تحمید، و یا اظهار محبت و ارادت.....
۳۱	دعا، ضرورتاً همیشه با حاجت‌خواستن همراه نیست.....
۳۱	نمونه‌ای از مصادیق دعا و ذکر.....
۳۱	نماز.....
۳۲	نماز جمعه.....
۳۲	اجابت چیست؟.....
۳۲	پاسخ و توجه و التفات خداوند.....
۳۳	نورانیته که در دل پدید می‌آید.....
۳۳	جاری شدن طلب، از سرتاپای دعا کننده ، همان پاسخ الهی است.....
۳۳	جور شدن اسباب و وسائط.....
۳۳	برآورده شدن خواسته در چهارچوب قوانین طبیعی.....
۳۴	جور شدن ابزارهای مادی و عادی و معمولی.....
۳۵	دعا جورکننده‌ی روال عادی.....
۳۶	استجاب به معنای برآورده شدن صددرصد خواسته نیست.....
۳۷	معانی ذکر.....
۳۷	خود را در برابر خدا یافتن و به او دل دادن.....
۳۸	ذکر یعنی همنشینی با محبوب.....
۳۸	ذکر یعنی یاد، در مقابل غفلت و نسیان.....
۳۹	ذکر، یعنی به یاد بودن، به یاد آوردن، به هوش بودن و توجه کردن.....
۳۹	ذکر به معنای یاد تکلیف و یاد نعمت الهی است، نه فقط ورد و اوراد.....
۳۹	ذکر یعنی حقیقت را به یاد آوردن.....
۴۰	ذکر یعنی دوری از غفلت.....

۴۰	ذکر یعنی بیدارباش.....
۴۰	ذکر، مانع رفتن به سمتِ معصیت.....
۴۳	فصل دوم: اهمیت دعا و ذکر.....
۴۵	اهمیت دعا.....
۴۵	توفیق دعا، علامت لطف پروردگار.....
۴۵	دعا، بیمه کننده‌ی انسان در مقابل جلوه‌های مادی.....
۴۵	دعا، مظهر بندگی در مقابل خداوند.....
۴۶	دعا، بهترین مضامین سرشار از معارف الهی.....
۴۶	دعا، دارای تأثیرات معجزآسا بر روی دل انسان.....
۴۶	دعا، معنادهنده‌ی حیات انسان.....
۴۶	دعا، اسلحه‌ای مایه‌ی نجات.....
۴۷	دعا، کلید همه‌ی خزائن الهی.....
۴۸	دعا، آشکارکننده‌ی محتوای ذهن دعاکننده.....
۴۸	دعا، دارای نقش مؤثر در سازندگی.....
۴۸	دعا و فرصت دعا کردن، یک نعمت.....
۴۹	هفت مرتبه ضمیر متکلم برای خدا، فقط در آیه‌ی دعا.....
۵۰	تکرار اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ در شبانه‌روز.....
۵۰	پیش بردن راه، در گرو دعا.....
۵۰	اهمیت ذکر.....
۵۰	درخواست ذکر کثیر.....
۵۱	راه تقوا، ذکر خداست.....
۵۱	قرآن، وسیله‌ی ذکر.....
۵۱	موضوع ذکر، مسأله‌ی اصلی و اساسی.....
۵۱	ذکر، عرفان واقعی.....
۵۱	ذکر نامحدود.....
۵۲	ذاکر بودن در همه‌ی حالات، از مهم‌ترین تکالیف مؤمنین.....
۵۳	اهمیت صحیفه‌ی سجّادیه.....
۵۳	کتابی بسیار عظیم.....
۵۳	یکی از بهترین ذخایر معنوی ما.....

۵۳ امر به دعا و نهی از ترک آن
۵۳ امر
۵۴ لزوم
۵۴ غنیمت دانستن دعا
۵۵ وظیفه
۵۵ مذمت ترک دعا
۵۵ سلب توفیق دعا، نگران کننده تر از سلب توفیق اجابت
۵۵ گرفته شدن حال دعا از انسان، علامتی بد
۵۵ بی پشتوانگی، بی آمد بی نیاز دانستن خود از دعا
۵۶ مقایسه ی دعا و ذکر با سایر فضائل
۵۶ دعا، یکی از مهم ترین کارهای بنده ی مؤمن
۵۶ دعا، مغز عبادت
۵۶ دعا، مهم ترین علاج
۵۶ دعا، تنها راه رسیدن به خواسته های عظیم
۵۷ ذکر، بزرگتر و مهم تر از نهی از فحشا و منکر
۵۷ مقام دعا کنندگان، بیانگر اهمیت دعا
۵۷ پیامبر &
۵۸ انبیاء 7
۵۹ اصحاب و حواریون پیامبران
۵۹ امام خمینی (ره)
۶۱ فصل سوّم: شرائط دعا ، شروط اجابت
۶۳ پیش شرط دعا
۶۳ از جانب خدا
۶۳ اراده ی خدا
۶۴ اجازه ی پروردگار
۶۵ لطف و توفیق الهی
۶۵ از ناحیه ی دعا کننده
۶۵ امید
۶۵ التماس و درخواست حال دعا

شکر.....	۶۵
قطعیتِ اجابت.....	۶۵
دعا مستجاب خواهد شد؛ یا زود و یا دیر.....	۶۵
اگر خدا در دعا را باز کند، در اجابت را نمی‌بندد.....	۶۶
کراهتِ انتظارِ سرعتِ غیرمعمول، برای دریافتِ حاجت.....	۶۷
بی‌قید و شرط بودن اجابت.....	۶۷
وجود شرائط و آداب برای دعا، برای بالا بردن امکانِ اجابت.....	۶۸
اگر دعا به معنای حقیقی کلمه انجام بگیرد، اجابت قطعی و بدون شرط است.....	۶۹
اگر دعا، درست به کار برده شود، اجابت قطعی و بدون شرط است.....	۶۹
موانعِ اجابت.....	۶۹
تصادم با یک قانون الهی دیگر.....	۶۹
درخواستهای غیرممکن.....	۷۱
گناه.....	۷۲
قلب غافل.....	۷۳
شروط حقیقی بودن دعا و قطعی بودنِ اجابت در پی آن.....	۷۴
اگر شرایط دعا وجود نداشته باشد، دعا مستجاب نمی‌شود.....	۷۴
مؤثر بودن زمان و مکان و خصوصیات.....	۷۴
شروط مرتبط با اعتقادات و حالات دعا کننده نسبت به خداوند.....	۷۴
معرفتِ پروردگار و باور به قدرت او.....	۷۴
انس.....	۷۴
خشوع.....	۷۵
تضرع.....	۷۶
شروط مرتبط با اعتقادات دعا کننده نسبت به دعا.....	۷۶
امید به اجابت.....	۷۶
اصرار بر درخواست، دست برداشتن از دعا.....	۷۶
بزرگ نشمردن حاجات.....	۷۷
ابا داشتن از طرح خواسته‌های کوچک.....	۷۸
تدبّر در معنای دعاها.....	۷۸
فهم معانی.....	۷۸

۷۹.....	توجّه.....
۸۱.....	حضور قلب.....
۸۲.....	مطالبه‌ی حقیقی.....
۸۳.....	شروط مرتبط با قلب و دل دعا کننده.....
۸۳.....	با همه‌ی دل.....
۸۳.....	حرف زدن از دل.....
۸۳.....	دل پاک و زبان صادق.....
۸۳.....	معطر و مزین کردن دل.....
۸۳.....	رقت قلب.....
۸۴.....	سوز دل.....
۸۴.....	طراوت دل.....
۸۴.....	توبه و اجتناب از گناه.....
۸۴.....	توبه.....
۸۵.....	ترک گناهان.....
۸۵.....	خروج از مظالم.....
۸۶.....	عمل.....
۸۹.....	زمان‌ها و موقعیت‌های برتر.....
۸۹.....	رجب.....
۸۹.....	شعبان.....
۸۹.....	رمضان.....
۹۰.....	عید فطر.....
۹۰.....	ایام معلومات.....
۹۰.....	پیروزی.....
۹۱.....	نماز.....
۹۱.....	اضطرار و سختی.....
۹۲.....	فصل چهارم: فواید و دستاوردهای دعا.....
۹۴.....	سه دستاورد عمده‌ی دعا: رشد روحیه‌ی خاکساری، کسب معارف، دریافت حاجات.....
۹۴.....	رشد روحیه‌ی ذلّت و خاکساری.....
۹۴.....	توجّه پیدا کردن به عجز و حقارت و تهی‌دستی خودمان.....

۹۵	سرکوبی خودبینی و خودخواهی.....
۹۷	شکستن نفسانیتها.....
۹۸	مهار نفس.....
۹۸	کسب معارف.....
۱۰۲	ماندگار و مؤثر کردن معارف در دل انسان.....
۱۰۲	اجابت، رفع حاجات، دفع بلا، جلب روزی.....
۱۱۰	دفع بلا.....
۱۱۱	جلب رزق و نجات از دست دشمن.....
۱۱۱	دستاوردهای دیگر دعا.....
۱۱۱	دفع انگیزه‌های ماده‌گرایانه.....
۱۱۲	برداشتن موانع درونی.....
۱۱۲	زدودن غفلت.....
۱۱۳	روشن شدن راه، معنا پیدا کردن حیات.....
۱۱۳	دفع سرگستگی و درماندگی.....
۱۱۳	روشن شدن راه و نجات از سردرگمی و حیرت.....
۱۱۴	سلوک در صراط مستقیم.....
۱۱۴	جان گرفتن دوباره‌ی قلب و روح.....
۱۱۵	معنا پیدا کردن حیات انسان.....
۱۱۵	تقویت روح عبودیت و عشق به خدا.....
۱۱۵	ارتباط با خدا، تقویت روح عبودیت.....
۱۱۶	آشنایی با خدا و پرشدن دل از عشق او.....
۱۱۶	نزدیک شدن انسان به خدا و زنده نگهداشتن یاد خدا در دل.....
۱۱۷	تقویت و استقرار ایمان در دل.....
۱۱۷	عشق به خدا.....
۱۱۷	زنده و نورانی شدن دل انسان.....
۱۱۷	احیاء و زنده کردن قلوب.....
۱۱۸	نورانیت، صفا و معنویت.....
۱۱۹	نورانی نگاه داشتن دل انسان.....
۱۱۹	تهذیب نفس و تطهیر روح.....

۱۱۹	تطهیر روح
۱۲۰	تزکیه
۱۲۰	تهذیب نفس، پیراستن روح و پالایش ذهن از وسوسه‌ها
۱۲۱	رشد فضایل اخلاقی در انسان
۱۲۱	درس اخلاق
۱۲۲	دمیدن روح اخلاص در انسان
۱۲۳	دفع آفت فسادپذیری انسان، دفع گناهان
۱۲۳	دفع آفت فسادپذیری انسان
۱۲۳	دفع گناه
۱۲۵	دفع غفلت
۱۲۵	تعالی و فلاح
۱۲۵	علو مقام و مرتبه، عروج
۱۲۶	فلاح
۱۲۶	کسب قدرت قلبی، استواری و ثبات قدم در مقابل دشمن
۱۲۶	کسب قدرت قلبی و روحی
۱۲۷	واهمه نداشتن از قدرتها
۱۲۷	استواری در مقابل دشمن
۱۲۸	ثبات قدم
۱۲۸	امید و نشاط
۱۳۰	فصل پنجم: در دعا از خدا چه بخواهیم؟ نمونه‌هایی از کتابها و دعاهاى برجسته
۱۳۲	در دعاها از خدا چه بخواهیم؟
۱۳۲	همه چیز را
۱۳۲	پیشوایان دین به ما یاد می‌دهند چه بخواهیم - چیزهای اصلی
۱۳۳	درخواستهای بزرگ
۱۳۳	حتی چیزهای کوچک
۱۳۴	حاجات همه‌ی انسانهایی که روی کره‌ی خاک هستند
۱۳۵	برای همه‌ی مسلمین
۱۳۵	اول دیگران، بعد خود ما
۱۳۶	کتاب نمونه

۱۳۶.....	صحیفه‌ی سجّادیه
۱۳۶.....	نمونه‌هایی از بهترین دعاها
۱۳۶.....	دعای هشتم صحیفه‌ی سجّادیه
۱۳۷.....	دعاهای مأثور از جمله دعای ابی حمزه و دعای افتتاح و دعای عرفه
۱۳۹.....	درخواستهای نمونه
۱۳۹.....	هدایت به صراط مستقیم
۱۳۹.....	درخواست مغفرت
۱۳۹.....	نمونه‌ای از درخواستهای ذکرشده در دعای ابی حمزه
۱۳۹.....	زندگی گوارا
۱۴۰.....	بروز و ظهور جوانمردی
۱۴۰.....	اصلاح همه‌ی کارها
۱۴۱.....	دفع نقطه‌های ضربه‌پذیر معنوی
۱۴۲.....	نمونه‌ای از درخواستهای ذکرشده در دعای ماه رمضان
۱۴۲.....	اَللّٰهُمَّ اَغْنِ كُلَّ فَقِيْرٍ
۱۴۳.....	اَللّٰهُمَّ اشْبِعْ كُلَّ جَائِعٍ
۱۴۳.....	اَللّٰهُمَّ اصْلِحْ كُلَّ فَاسِدٍ مِنْ اُمُوْر الْمُسْلِمِيْنَ
۱۴۵.....	ارجاعات
۱۴۹.....	نمایه

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

نقد انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

مقدمه

نقد انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

اولین موضوعی که علاقمند شدم درباره‌ی آن تحقیق کنم، «دعا» بود، و این امر به اوایل دهه‌ی شصت برمیگردد. از همان ایام تقریباً عمده‌ی آثار مکتوب پیرامون این موضوع را مطالعه کردم، ولی نکته‌ی بکر و کلیدی این مبحث را در نماز جمعه و از زبان خطیب جمعه‌ی تهران دریافت کردم.

رئیس‌جمهور وقت و خطیب جمعه‌ی تهران، حضرت آیه‌الله‌العظمی خامنه‌ای در خطبه‌های نماز جمعه‌های رمضان؛ علیرغم وجود موضوع‌های متعدد عقیدتی و سیاسی و اجتماعی، حداقل یک خطبه را به این موضوع اختصاص می‌دادند و بعضاً در مقدمه‌ی بحث، دلیل کنار زدن مباحث دیگر و پرداختن چندباره به دعا را جایگاه ویژه و تقریباً استثنائی دعا در منظومه‌ی عقاید الهی، بیان می‌فرمودند.

سه فایده؛ سه دستاورد؛ سه جهت و سه نکته درباره‌ی دعا؛ بارها و بارها از زبان ایشان شنیده شد و الحق که دو نکته‌ی آن در میان مردم و حتی متدینین و افراد مأنوس با دعا و نیایش، غریب و مغفول بود و

(۱) این تحقیق تحت عنوان «قرآن صاعد» توسط مؤسسه‌ی انتشارات امیرکبیر به چاپ رسیده است.

هست. و حتی در کتب تألیف شده درباره‌ی دعا و نیایش نیز به‌نحو شایسته بدان پرداخته نشده است.

استخراج و کسب معارف از دعا؛ مگر دعا کلام معصوم نیست؟ پس چرا محققین و مؤلفین کتابهای عقیدتی آن‌چنان‌که از گنجینه‌ی قرآن و روایات و سخنان اندیشمندان دینی بهره‌برداری می‌کنند، از این خزانه‌ی گرانبها بهره نمی‌برند؟

این غفلت و نقص فراگیر، بارها و بارها توسط معظم‌له هشدار داده شد و برای فتح باب؛ بعضاً نکات بکر و ناب‌ی از معارف پنهان در لابه‌لای ادعیه را - البته با توجه به محدودیت زمانی خطبه‌ی نماز یا مجلس سخنرانی - بیان می‌فرمودند.

اجابت و دریافت حاجت؛ اصل نیست؛ مهم خود دعاست. رشد و ارتقاء حالت تضرع؛ انکسار؛ ذلت و در یک کلام، عبودیت، خیلی مهم‌تر از دریافت حاجت - حتی حاجتهای معنوی - است.

توفیق هم کلام‌شدن با پروردگار؛ مناجات و صحبت خودمانی با حضرت حق، خیلی با ارزش‌تر از پادشاهی دنیوی و حتی اخروی است. ایشان این فایده را مهم‌ترین، و درک این اهمیت را کلیدی‌ترین نکته‌ی مبحث دعا می‌دانستند و می‌دانند.

امروز با گذشت نزدیک به سه دهه؛ دگربار توفیق یار شد و اولیای موسسه‌ی فرهنگی، پژوهشی حفظ و نشر آثار حضرت آیه‌الله‌العظمی خامنه‌ای گردآوری و تدوین مباحث معظم‌له پیرامون مسأله‌ی دعا را به حقیر پیشنهاد کردند، و این اوراق ثمره‌ی این پیشنهاد است.

ای کاش فرصتی پدید می‌آمد تا صاحب این اندیشه و کلام، خود دست به قلم می‌بردند و آنچه درباره‌ی این موضوع بس مهم؛ در پس اندیشه دارند بر صفحه‌ی کاغذ جاری می‌کردند.

ای کاش صاحب قلمی توانا و صاحب فهمی با ذکاوت مأمور تألیف و تدوین این موضوع می‌شد تا امثال من با ولع آن را مطالعه، بر معلوماتمان افزوده و عقایدمان را اصلاح می‌کردیم.

ولی تا تحقق یکی از دو آرمان فوق، بر شما خواننده‌ی عزیز است به همین اوراق بسنده کنی. نقاط ضعف را به تدوین‌کننده منتسب بدانی و یقین داشته باشی مطلب بسیار مهم‌تر از آنست که من برایت ترسیم کرده‌ام. و عمق و ظرافت درک و فهم صاحب بیانات از این مسأله‌ی مهم، بسیار فراتر از آن بوده که با تدوین و چیدمان برگرفته از ذهن من؛ به تو منتقل می‌شود. فاصله را با شناختی که از عمق اسلام‌شناسی و برداشت‌های دقیق و ظریف معظم‌له داری؛ طی کن.

منبع من برای تدوین این کتاب، نرم‌افزار جدیدالانتشار «حدیث ولایت» از منشورات مشترک «مرکز تحقیقات کامپیوتری علوم اسلامی» و «موسسه‌ی حفظ و نشر آثار حضرت آیه‌الله‌العظمی خامنه‌ای» بوده است.

از لطفی که حضرت ذوالجلال نصیبم کرد تا فرصتی را با بیانات رهبر فرزانه در موضوع بسیار مهم دعا محشور باشم شاکر؛ و از اعتمادی که اولیاء موسسه‌ی حفظ و نشر آثار حضرت آیه‌الله‌العظمی خامنه‌ای به بنده نمودند؛ سپاسگزارم.

رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ

علیرضا برازش

تیرماه یکهزار و سیصد و نود

نقد انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

فصل اوّل:

معانی دعا، إجابات و ذکر

نقد انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

دعا چیست؟

رابطه‌ی قلبی انسان با خدا

✽ رابطه‌ی دعا، رابطه‌ی قلبی شما با خداست.^۱

ارتباط با خدا

✽ روح دعا و نماز عبارت است از ارتباط با خدا، آشنا شدن با خدا، بهره بردن از معنویت، پاکیزه کردن و پیراستن روح، و پالایش کردن ذهن از وسوسه‌ها.^۲

ارتباط و اتکال انسان با خدا

✽ دعا یعنی ارتباط و اتکال انسان با خدا، آن وقتی هم که انسان در اوج قدرت و پیروزی است باز هم محتاج دعا است؛ باید با خدا حرف بزند، باید از خدا بخواهد. قرآن به پیغمبر ما دستور داد که «إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ» وقتی یاری خدا رسید و پیروزی نصیب شد «وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا» و دیدی که مردم دسته‌دسته و فوج‌فوج به اسلام وارد می‌شوند، تازه «فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ»^(۱) تازه اول

(۱) سوره‌ی نصر، آیات ۳-۱

انابهی تو است، اول عرض نیاز تو به درگاه قادر متعال است. ملت ما از وقتی پیروزی را به دست آورد آستانه‌ی دعا را رها نکرد. ببینید امروز در جامعه‌ی ما چقدر دعا و توجه به خدا زیاد است؛ راز پیروزی ما هم همینهاست.^۲

رابطه‌ی انسان با منبع فیاض

✽ دعا، وسیله‌ی مؤمن و ملجأ مضطر و رابطه‌ی انسان ضعیف و جاهل با منبع فیاض علم و قدرت است، و بشر بی‌رابطه‌ی روحی با خدا و بدون عرض نیاز به غنی بالذات، در عرصه‌ی زندگی سرگشته و درمانده و هدر رفته است؛ «قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْ لَا دُعَاؤُكُمْ»^{(۱) ۴}

تقرب و انس

خدا را نزدیک خود احساس کردن

✽ دعا یعنی چه؟ در واقع خدا را نزدیک خود احساس کردن و حرف دل را با او در میان گذاشتن.^۵

خدا را حاضر و ناظر دانستن، خدا را در مقابل خود احساس کردن

✽ همان‌طور که عرض کردیم، معنای دعا این است که شما با خدا حرف بزنید؛ خدا را در مقابل خود احساس کنید و حاضر و ناظر بدانید. اینکه انسان همین‌طور طبق عادت چیزی را بر زبان بیاورد و مطالبه‌ای را ذکر کند- خدایا ما را بیاورز، خدایا پدر و مادر ما را بیاورز- بدون اینکه در دل خود حقیقتاً حالت طلبی را احساس کند، این دعا نیست؛ لقلقه‌ی لسان است. «لَا يَقْبَلُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ دُعَاءَ قَلْبٍ لَاه»^(۲)؛ دل غافل و بی‌توجه و سر به هوا اگر دعا کند، خدای متعال دعایش را قبول نمی‌کند. دلهای آلوده و

(۱) سوره‌ی فرقان، آیه‌ی ۷۷

(۲) الکافی ج: ۲، ص: ۴۷۳؛ امیرالمؤمنین (علیه السلام)

غرق در تمنیات و شهوات نفسانی - که اصلاً غافلند - چگونه دعا خواهند کرد؟ چه توقعی است که اگر انسان این طور دعا کرد، مستجاب شود؟^۶

تَقَرُّبُ إِلَى اللَّهِ

✽ نفس دعا کردن، تَقَرُّبُ إِلَى اللَّهِ است.^۷

انِسْ بِخَدَا

✽ گاهی هم دعا حاجت خواستن نیست، فقط انِسْ بِخَدَا است.^۸

حرف زدن با پروردگار

با خدای متعال سخن گفتن، حرف دل را با او در میان گذاشتن

✽ دعا یعنی چه؟ یعنی با خدای متعال سخن گفتن؛ در واقع خدا را نزدیک خود احساس کردن و حرف دل را با او در میان گذاشتن.^۹

✽ خود حرف زدن با پروردگار، خود تَضَرُّع کردن، با خدای متعال سخن گفتن، نزد خدای متعال عذرخواهی و توبه و استغفار کردن، برای انسان یکی از مقاصد و هدفهاست. این، بالاترین جنبه‌هایی است که در دعا وجود دارد.^{۱۰}

✽ هرچه که می‌خواهید با خدا حرف بزنید؛ این، دعاست. هرچه می‌خواهید با او در میان بگذارید، حالا می‌تواند به زبان فارسی یا به زبان خودتان باشد.^{۱۱}

✽ این دعاها را در اختیار ما گذاشته‌اند. کیفیت حرف زدن و مناجات کردن با خدا را به ما یاد داده‌اند. معین کرده‌اند که چه حرفهایی را می‌شود با خدا زد. بعضی از این جملات ادعیه مأثوره از ائمه ۷ هست که اگر این‌ها نبود، آدم نمی‌توانست خودش تشخیص بدهد که می‌شود با خدا با این زبان حرف زد و این طور از خدا خواست و التماس کرد.^{۱۲}

✽ با خدای متعال حرف بزنید؛ مناجات کنید.^{۱۳}

خدا را خواندن

✎ دعا، خواندن خداست؛ حالا می‌تواند به زبان فارسی یا به زبان خودتان باشد؛ هرچه که می‌خواهید با خدا حرف بزنید؛ این، دعاست. هرچه می‌خواهید با او در میان بگذارید.^{۱۴}
✎ دعا، یعنی خواستن و خدا را خواندن.^{۱۵}

بیان خواستهای فطری انسان

✎ اگر کسی معنای دعا، مثلاً دعای ابی حمزه ثمالی، یا دعای امام حسین (علیه السلام) در روز عرفه را بفهمد و توجه کند امکان ندارد از این دعای به این بلندی خسته شود. یعنی این گفتگویی که در این دعا انجام گرفته، بین آن بنده برگزیده و شایسته و با معرفت و خدا، این قدر پُر جاذبه و نافذ و حقیقی است یعنی بیان کننده‌ی آن خواستهای فطری انسان است که امکان ندارد کسی هیچ وقت از آن خسته شود.^{۱۶}

خواستن

✎ دعا، یعنی خواستن و خدا را خواندن. خواستن، یعنی امیدواری. تا امید نداشته باشید، از خدا چیزی را درخواست نمی‌کنید. انسان ناامید که چیزی طلب نمی‌کند. پس، دعا یعنی امید، که ملازم با امید به اجابت است.^{۱۷}
✎ دعا یعنی خواستن و گرفتن از خداوند متعال.^{۱۸}

✎ دعا رقیب ابزارهای مادی نیست. این طور نیست که وقتی انسان می‌خواهد به مسافرت برود، یا با خودرو و قطار و هواپیما عازم شود و یا با دعا برود! همچنین این طور نیست که اگر انسان بخواهد وسیله‌ای به دست آورد، یا پول خرج کند و یا اگر پول نداشت به دعا متوسل شود و آن وسیله را به دست آورد! معنای دعا این است که شما از خدا بخواهید تا او این وسایل را جور بیاورد. آن وقت علل مادی، هر کدام در جای خودشان قرار می‌گیرند. دعای مستجاب این گونه است.^{۱۹}

عبودیت، خشوع و خاکساری و تضرُّع

روح عبادت

✎ در روایت وارد شده است که «الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ»^(۱)؛ مغز عبادت، یا به تعبیر رایج ماها، روح عبادت، دعاست. دعا یعنی چه؟ یعنی با خدای متعال سخن گفتن؛ در واقع خدا را نزدیک خود احساس کردن و حرف دل را با او در میان گذاشتن.^{۲۰}

بهترین عبادت

✎ در حدیثی آمده است: «أَفْضَلُ الْعِبَادَةِ الدُّعَاءُ»^(۲) ^{۲۱} ✎ «الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ»^(۳)؛ مغز هر عبادتی، دعاست. عبادات برای همین است که بتواند انسان را در مقابل خدای متعال خاشع و دلش را نیز مطیع و تسلیم کند. این اطاعت و خشوع در مقابل خداوند هم از نوع تواضع و خشوع و خضوع انسانها در مقابل یکدیگر نیست؛ بلکه به معنای خشوع و خضوع در مقابل خیر مطلق، جمال مطلق، حُسن مطلق و فضل مطلق اوست. لذا دعا، یک نعمت است و فرصت دعا کردن، یک نعمت است.^{۲۲}

✎ در باب دعا، خلاصه‌ی عرض ما این است که دعا، مظهر بندگی در مقابل خداوند و برای تقویت روح عبودیت در انسان است، و این روح عبودیت و احساس بندگی در مقابل خداوند، همان چیزی است که انبیای الهی از اوّل تا آخر، تربیت و تلاششان متوجّه این نقطه بوده است که روح عبودیت را در انسان زنده کنند.^{۲۳}

(۱) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ أَلرَّسُولُ &

(۲) الکافی ج: ۲ ص: ۴۶۶؛ أَلْبَاقِرُ الطَّلَبِ &

(۳) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ أَلرَّسُولُ &

خشوع و خاکساری نزد پروردگار

✎ مطلب اصلی دعا چیست؟ خشوع در مقابل پروردگار. اصل دعا، این است. اینکه می‌بینید از قول پیغمبر & نقل شده است که فرمود: «الْذُّعَاءُ مَخُّ الْعِبَادَةِ»^(۱)؛ مغز عبادت دعاست» به خاطر آن است که در دعا حالتی وجود دارد که عبارت است از وابستگی مطلق به پروردگار و خشوع در مقابل او. اصل عبادت هم این است. لذاست که در ادامه‌ی آیه‌ی شریفه‌ی «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» می‌فرماید: «إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ»^(۲) اصل دعا این است که انسان در مقابل خدای متعال، خود را از انانیت دروغین بشری بیندازد. اصل دعا، خاکساری پیش پروردگار است. عزیزان من! هر جا که شما نگاه کردید- چه در محیط خودتان، چه در کشور خودتان و چه در سرتاسر دنیا- و بدی و فساد را از ناحیه‌ی کسی، مشخصاً دیدید، اگر دقت کنید مشاهده خواهید کرد که اساس و منشأ آن بدی و فساد، انانیت، استکبار، استعلا و غرور انسانی است. دعا باید این را بشکند.^{۲۴}

تَضَرُّع

✎ خود حرف زدن با پروردگار، خود تَضَرُّع کردن، با خدای متعال سخن گفتن، نزد خدای متعال عذرخواهی و توبه و استغفار کردن، برای انسان یکی از مقاصد و هدفهاست. این، بالاترین جنبه‌هایی است که در دعا وجود دارد. نفس اینکه انسان در مقابل پروردگار بایستد و اشک بریزد و اظهار کوچکی و حقارت کند، برای انسان یک علو مقام و

(۱) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ الرسول &

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

مرتبه است. بشر با تضرع در پیش خدای متعال است که عروج می‌کند و اوج می‌گیرد. بدبختی انسان وقتی است که از خدای متعال غافل شود. سیه‌رویی انسان وقتی است که خود را به خدا محتاج نداند.^{۲۵}

وسيله‌ای برای رسیدن به حوائج و مقصودها

✽ دعا وسیله است برای رسیدن به حوائج و مقصودها و هرآنچه که انسان می‌خواهد و آرزو می‌کند.^{۲۶}

✽ مسأله‌ی بسیار مهمی است. خداوند متعال، وسیله‌ای به انسان داده است که انسان می‌تواند حوائج خود را - مگر در موارد استثنایی که به آن اشاره می‌کنم - با آن برآورده کند. آن وسیله چیست؟ خواستن از خدای متعال است.^{۲۷}

✽ وقتی ما به درگاه حق متعال دعا می‌کنیم، در حقیقت وسیله‌ای برای رسیدن به حوائج خودمان می‌جوئیم و راهی به سوی این حوائج می‌پیمائیم و از آن استفاده می‌کنیم. این، یک گونه دعا کردن است: دعا برای گرفتن مقصود. این‌طور نیست که کسی گمان کند همه‌ی مقاصد، به وسیله‌ی ابزارها یا وسایل مادی برای انسانها قابل دسترسی است. بلکه چیزهایی را انسان با دعا باید به دست آورد. البته نه دعای تنها و دعای بدون عمل. هیچ فایده‌ای ندارد که انسان در عمل را ببندد و به دعا اکتفا کند. اما در کنار عمل، در کنار اقدام، در کنار به کار انداختن همت و تلاش، خواستن از خدا را نیز باید قرار بدهیم. این دعا، حاجات را برای انسان برآورده می‌سازد. لذا ملاحظه می‌کنید که پیغمبر اکرم & در میدان جنگ، بعد از آن که همه‌ی کارها را انجام داده است، دعا هم می‌کند. بنابراین، یکی از وظایف ماست که دعا کنیم، تا از این راه به حاجات و اهداف و مقاصد خودمان نائل شویم.^{۲۸}

وسيله‌ای در کنار وسائل دیگر، یکی از دهها وسیله و سبب و علت
✎ دعا، وسیله‌ای در کنار وسایل دیگر است. به قول بزرگان از
محققین و متفکرین ما، همچنان که در عالم وجود، خدای متعال دهها
وسيله و سبب و علت قرار داده‌است، دعا هم یکی از سببهاست.

وسيله‌ای بین خدا و بندگان

✎ در امید به دعا را به روی خودتان نندید و این راه و وسیله‌ای را
که خدای متعال بین خود و بندگان قرار داده‌است، بر روی خودتان
مسدود نکنید.^{۲۹}

دعا وسیله‌ای در طول ابزارهای مادی و نه رقیب آنها

✎ در اینجا، چند سؤال مطرح می‌شود: یکی اینکه، اگر دعا، چنین نقش
معجزآسایی دارد، پس این وسایل دنیوی و این ابزارها و علم و صنعت و
نظایر آن چیست؟ جواب این است که دعا رقیب ابزارهای مادی نیست.
این طور نیست که وقتی انسان می‌خواهد به مسافرت برود، یا با خودرو
و قطار و هواپیما عازم شود و یا با دعا برود! همچنین این طور نیست که
اگر انسان بخواهد وسیله‌ای به دست آورد، یا پول خرج کند و یا اگر
پول نداشت به دعا متوسل شود و آن وسیله را به دست آورد! معنای دعا
این است که شما از خدا بخواهید تا او این وسایل را جور بیاورد.
آن وقت علل مادی، هر کدام در جای خودشان قرار می‌گیرند. دعای
مستجاب این گونه است.^{۳۰}

✎ بنابراین، دعا موجب نشود کسی تنبلی کند. دعا موجب نشود
که کسی از دانش و علم و ابزار مادی و علت و معلول طبیعی، دست
بشوید؛ نه. دعا رقیب آنها نیست، بلکه در طول آنهاست. دعا،
جورآورنده‌ی آنهاست.^{۳۱}

✎ در این طور جاها، آدم‌های یک‌بُعدی می‌گویند، دعا و عبادت ما همین است دیگر. ما در راه خدا کار می‌کنیم و کارمان برای خداست. اما امیرالمؤمنین این طور نمی‌فرماید. آن کارها را دارد، عبادت هم دارد.^{۳۲}

وسیله‌ای برای فهمیدن معارف الهی

✎ دعا وسیله است برای فهمیدن معارف الهی.^{۳۳}

اقسام دعا و انواع سخن گفتن با خدا

درخواست، تمجید و تحمید، و یا اظهار محبت و ارادت

✎ دعا یا درخواست است، یا تمجید و تحمید است، یا اظهار محبت و ارادت است؛ همه‌ی این‌ها دعاست.^{۳۴}

دعا، ضرورتاً همیشه با حاجت‌خواستن همراه نیست

✎ گاهی هم دعا حاجت‌خواستن نیست، فقط انس با خداست.^{۳۵}

نمونه‌ای از مصادیق دعا و ذکر

نماز

✎ بهترین اعمال در شب قدر، دعاست. احیاء هم برای دعا و توسل و ذکر است. نماز هم - که در شب‌های قدر یکی از مستحبات است - در واقع مظهر دعا و ذکر است.^{۳۶}

✎ دو عامل، عامل اصلی این گمراهی و انحراف عمومی است: یکی دور شدن از ذکر خدا که مظهر آن نماز است. فراموش کردن خدا و معنویت؛ حساب معنویت را از زندگی جدا کردن و توجه و ذکر و دعا و توسل و طلب از خدای متعال و توکل به خدا و محاسبات خدایی را از زندگی کنار گذاشتن.^{۳۷}

✎ انسان در زندگی شخصی‌اش، گاه بر اثر محنتها و شدتها و مصیبتها، و در زندگی جمعی‌اش گاه با حوادث تحول آفرین مانند حرکت عمومی به سوی جهاد یا انفاق یا کمک به نیازمندان، به عامل ذکر نزدیک می‌شود، و گاه با سرگرمی‌های هوس‌آلود و غرق شدن در سرخوشی و اشرافیگری و عیش‌بارگی، از آن دور می‌افتد. عنصری که می‌تواند در همه‌ی این احوال او را به بهشت «ذکر» نزدیک یا نزدیک‌تر کند، نماز است... و نماز با ترکیب هماهنگ دل و زبان و حرکت، نابترین و کامل‌ترین نمونه و وسیله‌ی ذکر است.^{۳۸}

نماز جمعه

✎ همین نماز جمعه‌ی شما مصداق ذکر الهی است. «فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ»^(۱) در اینجا آنچه بر دل شما، بر زبان شما، بر حرکات شما باید غالب باشد، یاد خداست. دل به یاد خدا، زبان متذکر به نام مقدس پروردگار، حرکات دست و پا و جسم هم حرکاتی در جهت یاد پروردگار و اطاعت اوامر الهی. این چیزی که مورد نیاز یکایک ماست، همین است.^{۳۹}

اجابت چیست؟

پاسخ و توجه و التفات خداوند

✎ استجابت الهی، پاسخ و توجه و التفات خداست؛ و لو آن خواسته‌ای که من و شما داریم که ای بسا خیال می‌کنیم این خواسته به نفع ماست، اما به زیان ماست تحقق هم پیدا نکند؛ اما «یا الله» شما بی‌گمان لئیکی به دنبال خود دارد.^{۴۰}

(۱) سوره‌ی جمعه، آیه‌ی ۹.

نورانیته که در دل پدید می آید

✎ اگر انس پیدا کنید، خواهید دید که خیلی از پاسخها همانی است که در همان لحظه به شما داده می شود؛ یعنی آدم نباید خیال کند که پاسخ دعا حتماً همان پولی است که از خدا خواسته است و باید برسد! گاهی اوقات پاسخ، همانی است که در آن لحظه به شما می دهند. آن چنان نورانیته در دل شما به وجود می آید که می بینید اصلاً پاسختان را همان ساعت گرفته اید. آن حالتی را که انسان در دعا پیدا می کند، گاهی احساس می کند که دیگر غیر از آن، هیچ چیز نمی خواهد.^{۴۱}

جاری شدن طلب، از سرتاپای دعا کننده، همان پاسخ الهی است ✎ وقتی دیدید طلب، با همه ی وجود از سرتاپای شما جاری شد، بدانید این همان پاسخ الهی است؛ این همان جواب خداست و جواب بعدی هم اجابت است.^{۴۲}

جور شدن اسباب و وسائط

برآورده شدن خواسته در چهارچوب قوانین طبیعی

✎ لازم نیست دعا همیشه قوانین طبیعی را به هم بزند و برخلاف قوانین طبیعی عمل کند؛ نه. دعا در چهارچوب قوانین طبیعی مستجاب می شود و خواسته ی شما برآورده می گردد. این قدرت خداست که قوانین را جور می آورد، کنار هم می گذارد و مقصود شما برآورده می شود. البته آنجایی که دعای شما با یک قانون الهی دیگری تصادم پیدا کند، مستجاب نمی شود. وعده ی الهی حق است؛ اما آن وعده هم درست است. آدم هایی که بی کار باشند و در راه اهداف خودشان تلاش نکنند، تضمینی نیست که به هدف و مقصد برسند. حالا شما دعا کن، معلوم است که

این دعا خیلی اقبال استجابت ندارد. البته یک وقت هم دیدید مستجاب شد؛ اما تضمینی نیست. در جایی برخلاف یک قانون طبیعی مسلّم، شما دعا کنید؛ معلوم نیست تضمینی داشته باشد. اگرچه در مواردی بلاشک دعا قوانین را هم خرق می کند؛ اما این طور نیست که وقتی می گوئیم دعا مستجاب می شود، یعنی دعای شما اگر با قوانین دیگر الهی منافات داشته باشد و عملی همراهش نباشد و یا حتی خود دعا از روی توجّه هم نباشد، باز مستجاب می شود؛ نه. در دعا، طلب کردن و خواستن از خدای متعال و حقیقتاً مطالبه کردن لازم است. این دعا مستجاب می شود. اگر عمل و تلاش در راه اهداف بزرگ، همراه این دعا باشد، اقبال استجابت این دعا واقعاً بیشتر است.^{۴۳}

جورشدن ابزارهای مادی و عادی و معمولی

✽ خدای متعال در اینجا^(۱) دو وعده به این مادر داد: اوّل اینکه این بچه را به تو برمی گردانیم، دوّم اینکه او را از مرسلین قرار می دهیم. بعد که این بچه را در میان رود خروشان انداخت، به خواهر موسی گفت: «قَالَتُ لِأُخْتِهِ قُصِّيه»؛ برو دنبالش بین چه می شود و سرنوشت این بچه به کجا خواهد انجامید؟ تا اینکه این بچه از طریق رود نیل به نزدیک خانه ی فرعون رسید. «فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ»؛ خانواده ی فرعون او را گرفتند و خدا در دلشان انداخت که او را نگهدارند. زن فرعون گفت که این بچه را برای خودمان نگهداریم: «قُرَّةَ عَيْنٍ لِي وَلَكَ». «حَرَمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ»؛ پستانها را نگرفت. هرچه دایه آوردند که به این بچه شیر بدهند، پستان آنها را نگرفت. گرسنه است و شیر می خواهد. در این بین، خواهر موسی آمد و

(۱). اشاره به داستان به آب انداختن صندوق حامل حضرت موسی (علیه السلام) توسط مادر.

گفت: «هَلْ أَذُكُّكُمْ عَلَى أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ»^(۱)؛ می‌خواهید من یک مرضعه پیدا کنم؟ ببینید وقتی خدای متعال می‌خواهد دعا را مستجاب کند و وعده را محقق نماید، این گونه شرایط را جور می‌آورد.^{۴۴}

✽ وقتی دعا می‌کنید که حاجتی از شما برآورده شود، اگر خدای متعال آن دعا را مستجاب کند، استجابتش این است که ابزارهای مادی و عادی و معمولی این خواسته، جور می‌شود. یعنی خدا جور می‌آورد. فرضاً شما از کسی طلبی دارید که آن کس طلب شما را نمی‌دهد. اما یک وقت به دلش می‌افتد و می‌آید طلبتان را می‌دهد. این، یک وسیله است. چه مانعی دارد که دعا این وسیله را برای انسان جور کند؟^{۴۵}

دعا جور کننده‌ی روال عادی

✽ ضمناً بعضی مواقع، خدای متعال معجزه هم نشان می‌دهد که آن بحث دیگری است. معجزه در موارد استثنایی رخ می‌دهد و در غیر موارد استثنایی، دعا جور کننده‌ی روال عادی است. وقتی شما از خدا می‌خواهید حادثه‌ای اتفاق بیفتد که به آن نیاز دارید، در کنار دعا، باید نیرویتان را هم به کار ببندید. مثلاً اگر احساس تنبلی به شما دست می‌دهد و دعا می‌کنید که خدای متعال این احساس را از شما بگیرد، در کنار دعا، باید اراده و همت نیز به خرج دهید. یعنی در این جا هم، باز وسیله‌ی مادی و وسیله‌ی طبیعی دیگری هست که همان همت کردن است. باید همت و اراده کنید. هیچ کس خیال نکند که اگر در خانه بنشینیم و به تلاش و اقدام نپردازیم، حتی اراده هم نکنیم و فقط به دعا مشغول باشیم، خدا حاجاتمان را برآورده می‌کند؛ نه. چنین چیزی امکان ندارد. پس، دعا در کنار تلاش و با تلاش است. بعضاً خیلی از تلاشها به نتیجه نمی‌رسد؛ اما همین که دعا کردید، به نتیجه خواهد رسید.^{۴۶}

(۱) سوره‌ی قصص، آیه‌ی ۱-۸.

استجابت به معنای برآورده شدن صددرصد خواسته نیست

✎ خدای متعال در چند آیه از آیات قرآن وعده کرده است که دعا را مستجاب خواهد کرد. یکی از آیات، همین آیه مبارکه‌ی «قَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۱) است؛ یعنی پروردگار شما فرموده است که مرا دعا کنید، تا استجابت کنم. ممکن است استجابت به معنای برآورده شدن صددرصد آن خواسته هم نباشد. گاهی ممکن است قوانین خلقت، اقتضای این را نکند که خدا آن حاجت را حتماً برآورده کند. در مواردی قوانینی وجود دارد که آن خواسته برآورده شدنی نیست، یا به زودی برآورده شدنی نیست. در غیر این موارد، قاعدتاً خدای متعال پاسخش این است که خواسته‌ی شما را برآورده می‌کند؛ همچنان که در دعای شریف ابی حمزه‌ی ثمالی که در سحرهای ماه رمضان خوانده می‌شود به همین معنا اشاره می‌کند. در قرآن فرموده است: «وَسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا»^(۲)؛ اگرچه خدا عالم است و نیازهای شما را می‌داند، اما شما از خدا بخواهید و به خدا عرض کنید. این آیه را در دعا ذکر می‌کند. البته در دعای شریف^(۳): «إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا» دارد؛ اما در قرآن «كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا» است. بعد می‌فرماید: «وَلَيْسَ مِنْ صِفَاتِكَ يَا سَيِّدِي أَنْ تُأْمَرَ بِالسُّؤَالِ وَتَمْنَعَ الْعَطِيَّةَ»^(۴). امام سجّاد علیه السلام عرض می‌کند: پروردگارا! عادت تو این نیست که مردم را به خواستن امر کنی؛ اما آنچه که آن‌ها خواستند به آن‌ها ندهی. یعنی معنای کرم الهی و رحمت الهی و قدرت محیطه‌ی الهی این است که اگر می‌گویند بخواهید، اراده فرموده است که آن خواسته را اجابت کند. این

(۱) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰

(۲) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲

(۳) دعای ابی حمزه‌ی ثمالی.

(۴) بحار الأنوار ج: ۹۵ ص: ۸۲؛ السّجّاد علیه السلام.

همان وعده‌ی الهی است که در همین آیه‌ای که در اوّل خطبه تلاوت کردم، صریح این معنا را بیان می‌کند: «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ»^(۱)؛ هرگاه بندگان من درباره‌ی من از تو سؤال کنند که کجاست، بگو ای پیامبر، من نزدیکم و پاسخ می‌گویم و دعوت و خواسته‌ی آن کسی را که از من می‌خواهد و مرا می‌خواند، اجابت می‌کنم. هر کس خدا را بخواند، پاسخی در مقابلش هست: «لِكُلِّ مَسْأَلَةٍ مِنْكَ سَمْعٌ حَاضِرٌ وَجَوَابٌ غَنِيْدٌ»^(۲)؛ هر سؤالی از خدا، هر خواسته‌ای از خدا، یک پاسخ قطعی در مقابل دارد. این خیلی مهم است و باید بندگان مؤمن خدا آن را خیلی قدر بدانند. حالا کسی که ایمان ندارد، طبیعی است که از این موقعیت مثل خیلی از موقعیتهای دیگر استفاده نمی‌کند. این وعده‌ی قطعی الهی است؛ یعنی خدای متعال هر خواسته‌ای را جواب خواهد داد. این یک وعده است و البته هر وعده‌ای هم شرایطی دارد.^{۴۷}

﴿اُدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾.^(۳) هیچ دعایی بی‌استجاب نیست. استجاب به معنای این نیست که خواسته‌ی انسان حتماً برآورده خواهد شد ممکن است برآورده بشود، ممکن است به علل و مصالح و موجباتی برآورده هم نشود اما استجاب الهی هست.

معانی ذکر

خود را در برابر خدا یافتن و به او دل دادن

﴿ذِكْرٍ يَعْنِي خُودَ رَا دَر بَرَابَرِ خُودَا يَافْتَنَ، بَهْ اُوْ گُوشِ سِپَرْدَن وَ بَهْ اُوْ دِل دَادَن﴾.^{۴۸}

(۱) سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۱۸۶.

(۲) بحار الأنوار ج: ۸۳ ص: ۵۸؛ الرضا عليه السلام.

(۳) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

ذکر یعنی همنشینی با محبوب

✎ حالا این ذکر و یاد الهی، مراحلی دارد. ما، آدم‌ها همه در یک حد و در یک مرحله که نیستیم؛ رتبه‌ی ماها مختلف است. بعضیها از لحاظ روحی در درجات بالا هستند؛ مثل اولیاء و انبیاء و صالحین و اهل دل و اهل معنا. بعضی هم هستند مثل امثال بنده و ماها که به آن سطوح دسترسی ندارند؛ بعضی‌مان خبر هم نداریم از آنچه که در آن سطوح هست. برای همه‌ی ما ذکر هست - هم برای آنها هست، هم برای ما هست - ذکر برای آنها، همانی است که در روایت از امیرالمؤمنین علیه السلام است که فرمود: «الذِّكْرُ مُجَالَسَةُ الْمَحْبُوبِ»^(۱)؛ ذکر، همنشینی با محبوب است. این، برای اولیاست. لذت ذکر برای آنها لذت همنشینی است. امیرالمؤمنین علیه السلام در یک روایت دیگر می‌فرماید: «الذِّكْرُ لَذَّةُ الْمُحِبِّينَ»^(۲)؛ ذکر لذت عاشقان و محبان است.^{۴۹}

ذکر یعنی یاد، در مقابل غفلت و نسیان

✎ ذکر یعنی یاد. یاد در مقابل غفلت است؛ غفلت از خدا، غفلت از وظیفه و مسئولیت، غفلت از هنگام حساس مواجهه با مأموران الهی در عالم ملکوت - عالم بعد از عبور از جسمانیّت - و محاسبه‌ی بزرگ انسان در مقابل خدا در قیامت. این یادها تعیین کننده است.^{۵۰}

✎ قرآن به مسلمانها خطاب می‌کند که: «اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا»^(۳)؛ خدا را ذکر کثیر کنید. ذکر یعنی یاد. ذکر و یاد در مقابل غفلت و نسیان است. غرق در عوارض و حوادث و پیشامدهای گوناگون شدن و از

(۱) غررالحکم ص: ۱۸۹.

(۲) غررالحکم ص: ۱۸۹.

(۳) سوره‌ی احزاب، آیه‌ی ۴۱.

مطلب اصلی غفلت کردن؛ این، گرفتاری بزرگ ما بنی آدم است. می خواهند این نباشد. آن وقت این یاد هم صرف یاد کردن و متذکر شدن نیست، ذکر کثیر را از ما خواسته اند.^{۵۱}

ذکر، یعنی به یاد بودن، به یاد آوردن، به هوش بودن و توجه کردن
 ﴿ذکر﴾، یعنی به یاد بودن، به هوش بودن و متوجه بودن. آیه شریفه قرآن می فرماید: «لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ»^(۱) یعنی قرآن را وسیله ی ذکر و به هوش بودن و متوجه بودن آحاد مسلمانان معرفی فرموده است؛ زیرا بسیاری از مردم، در طول زمان دچار غفلت از حقایق عالم و در رأس همه، غفلت از ذات مقدس پروردگار بوده اند.^{۵۲}

ذکر به معنای یاد تکلیف و یاد نعمت الهی است، نه فقط ورد و اوراد

﴿ذکر﴾ فقط ورد و اوراد و امثال این ها نیست. اورادی که وجود دارد، یکی از وسایل ذکر است؛ اما ذکر به معنای یاد خدا و یاد تکلیف و یاد نعمت الهی است؛ «وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا»^(۲) اگر در قرآن ملاحظه کنید، در موارد متعددی به «یاد نعمت خدا» اشاره شده است.^{۵۳}

ذکر یعنی حقیقت را به یاد آوردن

﴿برای پیشگیری و نیز درمان این آفت بزرگ، دین خدا «ذکر» را به انسان آموخته است. ذکر یعنی حقیقت را به یاد آوردن»^{۵۴}

(۱) سوره ی انبیاء، آیه ی ۱۰.

(۲) سوره ی آل عمران، آیه ی ۱۰۳.

ذکر یعنی دوری از غفلت

✎ موضوع ذکر و هدایت را به عنوان مسأله‌ی اصلی و اساسی خودمان مورد توجه قرار دهیم. پس ملت ما، امروز از جمله‌ی موضوعهایی که احتیاج دارد به درستی به آن توجه کند، موضوع ذکر و دوری از غفلت است.^{۵۵}

ذکر یعنی بیدارباش

✎ «إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ»^(۱) این ذکر است، یاد است، تذکر است، هشدار است، بیدارباش برای همه‌ی بشر است.^{۵۶}

ذکر، مانع رفتن به سمت معصیت

✎ خوب، حالا ذکر چیست؟ حضرت باقر در همین روایت، «ذِكْرُ اللَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ» را معنا کرده‌اند: «وَهُوَ أَنْ يَذْكُرَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ عِنْدَ الْمَعْصِيَةِ يَهُمُّ بِهَا»؛ وقتی که می‌رود به سمت معصیت، ذکر خدا او را مانع بشود. ذکر؛ یاد کند خدا را و این معصیت را انجام ندهد؛ انواع معاصی را؛ خلاف واقع گفتن، دروغ گفتن، غیبت کردن، حق را پوشاندن، بی‌انصافی کردن، اهانت کردن، مال مردم را، مال بیت‌المال را، مال ضعیفا را تصرف کردن یا درباره‌ی آن‌ها بی‌اهتمامی به خرج دادن. این‌ها گناهان گوناگون است. در همه‌ی این‌ها، انسان توجه کند به خدا؛ ذکر خدا مانع بشود از اینکه انسان به سمت این گناه برود. «فَيَحُولُ ذِكْرُ اللَّهِ بَيْنَهُ وَبَيْنَ تِلْكَ الْمَعْصِيَةِ»^(۲)؛ و هو قول الله عزوجل «إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا»^(۳). بعد حضرت می‌فرمایند که این، تفسیر آن آیه است که فرمود:

(۱) سوره‌ی یوسف، آیه‌ی ۱۰۴.

(۲) بحار الأنوار ج: ۶۶ ص: ۳۷۹. الْبَاقِرُ عَلَيْهِ السَّلَامُ

(۳) سوره‌ی اعراف، آیه‌ی ۱۰۲.

«إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ»؛ وقتی شیطان به این‌ها تنه می‌زند، گذرنده‌ی شیطان این‌ها را مس می‌کند؛ یعنی هنوز درست به جانش هم نیفتاده، «تَذَكَّرُوا»؛ فوراً این‌ها متذکر می‌شوند. «فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ»؛ این ذکر موجب می‌شود که چشم این‌ها، بصیرت این‌ها باز بشود. معنای «ذِكْرُ اللَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ» این است.

در صدر روایت بعدی که مورد توجه من است، تقریباً عباراتش شبیه همین روایتی است که خواندم و همان سه چیز را ذکر می‌کند. در آن روایت، «وَذِكْرُ اللَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ» را داشت، در اینجا و در روایتی که حضرت ابی‌عبدالله علیه السلام می‌فرماید، آمده است: «وَذِكْرُ اللَّهِ فِي كُلِّ مَوْطِنٍ»؛ انسان در همه جا ذکر خدا کند. اما آن نکته‌ی مورد توجه این است که می‌فرماید: «أَمَّا إِنِّي لَا أَقُولُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ»؛ اینکه می‌گویم در همه حال ذکر خدا را بگوئید، مقصودم این نیست که بگوئید سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله و الله اكبر. این، ذکر لفظی است. «وَأِنْ كَانَ هَذَا مِنْ ذَاكَ»؛ اگرچه این هم ذکر است، این هم مطلوب است، این هم شریف است و خیلی باارزش است؛ اما مقصود من فقط این نیست، بلکه «وَلَكِنْ ذِكْرُ اللَّهِ جَلَّ وَعَزَّ فِي كُلِّ مَوْطِنٍ إِذَا هَجَمْتَ عَلَى طَاعَةٍ أَوْ عَلَى مَعْصِيَةٍ»^(۱) - هَجَمْتُ يَا هَمَمْتُ. نسخه‌ای که من دیدم، هَجَمْتُ است. احتمال می‌دهم هَمَمْتُ باشد - وقتی به سمت طاعت خدا می‌روی، یا به سمت معصیت خدا می‌روی، یاد خدا باشی. این «یاد خدا بودن» مورد نظر است؛ این ذکر «الله». البته این اذکاری که در روایات ما، در این دعاها، در این اوراد گوناگون، تسیحات حضرت زهرا و بقیه‌ی اذکاری که هست - این‌ها همه وسائل ذکرند، این‌ها

(۱) الکافی ج: ۲ ص: ۱۴۵؛ الصَّادِقُ علیه السلام.

کپسولهای ذکرند- ذکر شده است، انسان باید اینها را با توجّه به معانی و حقایقشان بر زبان جاری کند؛ توجّه پیدا کند. البتّه اینها خیلی باارزش است.^{۵۷}

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

فصل دوّم:

اهمّیت دعا و ذکر

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

اهمیت دعا

توفیق دعا، علامت لطف پروردگار

✎ اگر کسی توفیق دعا پیدا کند دعای با توجه و با حال باید بداند مورد لطف پروردگار قرار گرفته است و اجابت در مرحله‌ی بعد است.^{۵۸}

✎ همین که انسان با خدای متعال انس پیدا می‌کند، با خدا حرف می‌زند، این لطف الهی است و توفیقی است که خدا به انسان داده است. خود این «یا الله» متضمن اجابت پروردگار است.^{۵۹}

دعا، بیمه‌کننده‌ی انسان در مقابل جلوه‌های مادی

✎ اگر می‌خواهید در مقابل دشمن، استوار باشید، باید باب دعا را به روی خودتان باز کنید. اگر می‌خواهید از کسی و چیزی نترسید، باید رابطه‌ی خود را با خدا قوی کنید. اگر می‌خواهید در مقابل جلوه‌های مادی تکان نخورید و نلغزید، باید خود را با دعا و تضرع بیمه کنید.^{۶۰}

دعا، مظهر بندگی در مقابل خداوند

✎ در باب دعا، خلاصه‌ی عرض ما این است که دعا، مظهر بندگی در مقابل خداوند و برای تقویت روح عبودیت در انسان است، و این روح عبودیت و احساس بندگی در مقابل خداوند، همان چیزی است که

انبیای الهی از اول تا آخر، تربیت و تلاششان متوجه این نقطه بوده است که روح عبودیت را در انسان زنده کنند.^{۶۱}

دعا، بهترین مضامین سرشار از معارف الهی

✎ دعا، خواندن خداست؛ حالا می‌تواند به زبان فارسی یا به زبان خودتان باشد؛ هرچه که می‌خواهید با خدا حرف بزنید؛ این، دعاست. هرچه می‌خواهید با او در میان بگذارید... البتّه دعاهای مأثور از ائمّه 7 بهترین مضامین در زیباترین الفاظ و سرشار از معارف الهی است که قدر آنها را باید دانست و بایستی به آنها متوسّل شد.^{۶۲}

دعا، دارای تأثیرات معجزآسا بر روی دل انسان

✎ این انس با خدای متعال و ذکر خدای متعال و استغفار و دعا خیلی تأثیرات معجزآسایی بر روی دل انسان دارد؛ دلهای مرده را زنده می‌کند.^{۶۳}

دعا، معنادهنده‌ی حیات انسان

✎ می‌گویند که باید به در خانه‌ی خدا بروید: «قُلْ مَا يَعْبُوْا بِكُمْ رَبِّيْ لَوْ لَا دُعَاؤُكُمْ»^(۱) باید دعا کنید. «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِيْ اَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۲) باید دعا کنید تا از خدا جواب بشنوید. حیات انسان، جز در رابطه با خدا، معنا ندارد.^{۶۴}

دعا، اسلحه‌ای مایه‌ی نجات

✎ دعا به انسان توانایی و قدرت می‌دهد و انسان را در مقابل حوادث مستحکم می‌کند؛ لذا در روایت از «دعا» تعبیر شده‌است به سلاح. از نبی مکرم نقل شده‌است که فرمود: «اَلَا اَدُلُّكُمْ عَلَى سِلَاحٍ يُّنْجِيْكُمْ مِنْ

(۱) سوره‌ی فرقان، آیه‌ی ۷۷.

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

أَعْدَائِكُمْ»؛ اسلحه‌ای را به شما معرفی کنم که مایه‌ی نجات شماست؛ «تَدْعُونَ رَبَّكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ فَإِنَّ سَلَاةَ الْمُؤْمِنِ الدَّعَاءُ».^(۱) در مواجهه‌ی با حوادث، توجّه به خدای متعال، مثل سلاح بُرنده‌ای در دست انسان مؤمن است. لذا در میدان جنگ، پیغمبر مکرّم اسلام همه‌ی کارهای لازم را انجام می‌داد؛ سپاه را می‌آراست، سربازان را به صف می‌کرد، امکانات لازم را به آن‌ها می‌داد، توصیه‌های لازم را به آن‌ها می‌کرد، اشراف فرماندهی خودش را اعمال می‌کرد؛ اما در همان وقت هم وسط میدان زانو می‌زد، دست به دعا بلند می‌کرد، تضرّع می‌کرد، با خدای متعال حرف می‌زد و از او می‌خواست. این ارتباط با خدا، دل انسان را مستحکم می‌کند.^{۶۵}

دعا، کلید همه‌ی خزائن الهی

﴿كَلَامِي مِنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾ نقل شده است که ایشان - بنا بر نقل - فرموده‌اند: «ثُمَّ جَعَلَ فِي يَدِكَ مَفَاتِيحَ خَزَائِنِهِ بِمَا أَذِنَ فِيهِ مِنْ مَسَائِلِهِ»؛ «خدای متعال، به این که به تو اذن داد از او بخواهی، کلید همه‌ی گنجینه‌های خود را در دست تو قرار داد». پس، اذنی که خداوند متعال داد تا هر چه می‌خواهی از او بخواهی، کلید همه‌ی خزائن الهی است. اگر انسان این کلید را به شکل درست به کار ببرد - از خدا بخواهد - مسلماً آن را در اختیار انسان می‌گذارد. «فَمَتَى شِئْتَ اسْتَفْتَحْتَ بِالْدُّعَاءِ أَبْوَابَ خَزَائِنِهِ»^(۲) هر وقت بخواهی، به وسیله‌ی دعا، در خزائن الهی را باز می‌کنی. ببینید! این، مسأله‌ی بسیار مهمّی است. چرا انسان خود را از این وسیله‌ی مهمّ محروم کند؟!^{۶۶}

(۱) الکافی، ج ۲، ص ۴۶۸، الرسول &.

(۲) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۲۰۵؛ الْبَاقِرُ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

دعا، آشکار کننده‌ی محتوای ذهن دعا کننده

✎ علاوه بر اینها دعا محتوای ذهن دعا کننده را برای مستمع و مخاطب واضح و آشکار می‌کند. وقتی شما دعای کسی را گوش می‌دهید که با خدا حرف می‌زند می‌توانید از دعای او، از خواهش او کشف کنید که این چگونه انسانی است، حقیر است یا عظیم است، کوتاه‌بین است یا بلند نظر و بلند همت است، مؤمن است یا مردد است، دعا چیز عجیبی است.^{۶۷}

دعا، دارای نقش مؤثر در سازندگی

✎ کسی خیال نکند در زندگی ملتی که در حال سازندگی است، دعا و تضرع نقش زیادی ندارد. به عکس، ملتی که راه دشواری را در پیش روی خود دارد و می‌خواهد کار بزرگی را انجام دهد، در کنار کار و تلاش و مجاهدت، لازم است که باب گشاده‌ای برای دعا و توجه به پروردگار و استمداد از خداوند قرار دهد. شما در تاریخ اسلام مشاهده می‌کنید که معصومین^۷، از جمله خود نبی اکرم و امیرالمؤمنین^۶، در میدانهای جنگ، در صحنه‌های پرخطر و در هنگام کارهای بزرگ، دست توسل و دعا باز می‌کردند. کسی نمی‌تواند بگوید که پیغمبر و مسلمانان صدر اسلام، تلاش و کار نمی‌کردند. بالاتر از تلاش آن‌ها دیگر تلاش وجود ندارد. در آن ده سال که پیغمبر حاکمیت جامعه‌ی اسلامی آن روز را در اختیار داشت، سالیانی یکسره توأم با کار و تلاش بود. اما در عین حال، با وجود آن کار و تلاش و در کنار آن، دعا و تضرع و انابه و استغفار و طلب و مسئلت از پروردگار عالم هم جای خود را داشت.^{۶۸}

دعا و فرصت دعا کردن، یک نعمت

✎ لذا دعا، یک نعمت است و فرصت دعا کردن، یک نعمت است. در وصیت امیرالمؤمنین^{علیه السلام} به امام حسن مجتبی^{علیه السلام} این معنا وارد شده است:

«إِعْلَمْ أَنَّ الَّذِي بِيَدِهِ خَزَائِنُ مَلَكُوتِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ قَدْ أَذِنَ لِدُعَائِكَ وَتَكْفَّلَ لِإِجَابَتِكَ»؛ خدای متعال که همه‌ی قدرت آسمان و زمین در قبضه‌ی توانایی اوست، به تو اجازه داده که با او دعا کنی و حرف بزنی و از او بخواهی. «وَأَمَرَكَ أَنْ تَسْأَلَهُ لِيُعْطِيَكَ»؛ از او مطالبه کنی تا او هم به تو عطا کند. این رابطه‌ی درخواست کردن و گرفتن از خدا، مایه‌ی تعالی روح انسان است و همان تقویت‌کننده‌ی روح عبودیت است. «وَهُوَ رَحِيمٌ كَرِيمٌ لَمْ يَجْعَلْ بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ مَنْ يَحْجُبُكَ عَنْهُ»^(۱)؛ خدای متعال بین خودش و تو، واسطه‌ای، فاصله‌ای و حجابی قرار نداده است. هروقت با خدا شروع کنید به سخن گفتن و عرض نیاز کردن، خدای متعال صدا و درخواست شما را می‌شنود. با خدا همیشه می‌شود هم‌زبان شد، می‌شود گفتگو کرد، می‌شود مأنوس شد و می‌شود از او درخواست کرد. این برای بشر، فرصت و نعمت خیلی بزرگی است.^{۶۹}

هفت مرتبه ضمیر متکلم برای خدا، فقط در آیه‌ی دعا

✎ در دنبال همین آیات که سه آیه درباره‌ی روزه است، بلافاصله می‌فرماید: «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ» ای پیغمبر هنگامی که بندگان من درباره‌ی من از تو بپرسند من نزدیکم، نمی‌گوید به آنها بگو من نزدیکم، خودش با آنها هم‌صحبت می‌شود می‌گوید: «فَإِنِّي قَرِيبٌ» من نزدیکم «أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ» دعوت دعوت‌کننده را اجابت می‌کنم. دعای خواستار از خودم را برآورده می‌کنم «فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي» به من پاسخ بگویند «وَلْيُؤْمِنُوا بِي» به من ایمان بیاورند. مرحوم علامه‌ی بزرگوار، علامه‌ی طباطبائی رضوان الله تعالی علیه در این آیه‌ی شریفه متوجه یک نکته‌ای شده. ایشان

(۱) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۲۰۵؛ الباقر الطیور.

می‌فرماید که پروردگار عالم در آیه‌ی «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي» هفت مرتبه ضمیر متکلم و حده به کار برده، «من» «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَتُؤْمِنُوا بِي»^(۱) در هیچ آیه‌ی دیگری از آیات قرآن این همه خدای متعال از خود حرف نزده، در یک متن به این کوتاهی هفت مرتبه گفته من. این برای اثبات نزدیکی خدا به بندگانی است که دل به سوی خدا می‌گشایند و زبان باز می‌کنند به ستایش الهی.^{۷۰}

تکرار اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ در شبانه‌روز

✎ و در هر نمازی هم اقلّاً در دو رکعتش می‌گوئیم: «اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ»... شما هفده رکعت نماز واجب می‌خوانید. از این هفده رکعت باید در ده رکعتش «اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ» بگوئید.^{۷۱}

پیش بردن راه، در گرو دعا

✎ «قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْ لَا دُعَاؤُكُمْ»^(۲) بدون دعا و توجه و توسّل به پروردگار نمی‌شود راه را پیش برد و من اعتقاد دارم که یکی از علل موفقیت امام(ره)، همین تضرّع و توجه به پروردگار متعال بود.^{۷۲}

اهمیت ذکر

درخواست ذکر کثیر

✎ قرآن به مسلمانها خطاب می‌کند که: «اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا»^(۳)؛ خدا را ذکر کثیر کنید. ذکر یعنی یاد. ذکر و یاد در مقابل غفلت و نسیان

(۱) سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۱۸۶.

(۲) سوره‌ی فرقان، آیه‌ی ۷۷.

(۳) سوره‌ی احزاب، آیه‌ی ۴۱.

است. غرق در عوارض و حوادث و پیشامدهای گوناگون شدن و از مطلب اصلی غفلت کردن؛ این، گرفتاری بزرگ ما بنی آدم است. می‌خواهند این نباشد. آن وقت این یاد هم صرف یاد کردن و متذکر شدن نیست، ذکر کثیر را از ما خواسته‌اند.^{۷۳}

راه تقوا، ذکر خداست

﴿راه تقوا هم ذکر خداست.﴾^{۷۴}

قرآن، وسیله‌ی ذکر

﴿آیه شریفه‌ی قرآن می‌فرماید: «لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ»﴾^(۱) یعنی قرآن را وسیله‌ی ذکر و به هوش بودن و متوجه بودن آحاد مسلمانان معرفی فرموده است؛ زیرا بسیاری از مردم، در طول زمان دچار غفلت از حقایق عالم و در رأس همه، غفلت از ذات مقدس پروردگار بوده‌اند.^{۷۵}

موضوع ذکر، مسأله‌ی اصلی و اساسی

﴿و موضوع ذکر و هدایت را به عنوان مسأله‌ی اصلی و اساسی خودمان مورد توجه قرار دهیم. پس ملت ما، امروز از جمله‌ی موضوعهایی که احتیاج دارد به درستی به آن توجه کند، موضوع ذکر و دوری از غفلت است.﴾^{۷۶}

ذکر، عرفان واقعی

﴿عرفان واقعی یعنی این؛ یعنی آن ذکر و یاد الهی را در انسان به وجود بیاورد و بصیرت لازم را برای حضور در مقابل خدا ایجاد کند.﴾^{۷۷}

ذکر نامحدود

﴿همه‌ی این فرائض و احکام الهی حدّی دارند؛ اندازه‌ای دارند، که وقتی به آن حدّ و مرز رسیدند، تمام می‌شود؛ تکلیف تمام می‌شود؛ «إِلَّا

(۱) سوره‌ی انبیاء، آیه‌ی ۱۰.

الذِّكْر»؛ مگر ذکر. «فَلَيْسَ لَهُ حَدٌّ يَنْتَهِي إِلَيْهِ»؛ ذکر حد ندارد؛ اندازه‌ای ندارد، که وقتی این اندازه ذکر و یاد حاصل شد، بگوئیم دیگر بس است؛ دیگر لازم نیست. بعد خود حضرت توضیح می‌دهد و می‌فرماید: «فَرَضَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ الْفَرَائِضَ فَمَنْ أَذَاهُنَّ فَهُوَ حَدُّهُنَّ»؛ هر کس فرائض را ادا کرد، آن‌ها را به حد و مرز خود رساند. «وَشَهْرَ رَمَضَانَ فَمَنْ صَامَهُ فَهُوَ حَدُّهُ»؛ مثلاً ماه رمضان که تمام شد، شما این فریضه را به مرز خودش رساندید؛ تمام شد و دیگر چیزی بر شما واجب نیست. «وَالْحَجَّ فَمَنْ حَجَّ فَهُوَ حَدُّهُ»؛ هر کس حج را به جا آورد- به اعمال پایان حج که رسید- آن را به مرز رساند. این در صورتی است که در هر دو جا «فَهُوَ حَدُّهُ» بخوانیم. البته می‌شود «فَهُوَ حَدُّهُ» هم با یک تعبیر دیگری خواند؛ اما «إِلَّا الذِّكْر»؛ فقط ذکر مثل بقیه‌ی فرائض نیست. دیگر بقیه‌ی فرائض را ذکر نفرمودند؛ زکات را وقتی دادید، دیگر واجب نیست، به همان اندازه‌ای که مقرر شده است. خمس را همین جور، صله‌ی رحم را همین جور. بقیه‌ی فرائض و واجباتی که هست، همه از همین قبیل است، مگر ذکر؛ «إِلَّا الذِّكْرَ فَإِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ لَمْ يَرْضَ مِنْهُ بِالْقَلِيلِ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ حَدًّا يَنْتَهِي إِلَيْهِ»؛ خدا به ذکر قلیل راضی نشده است؛ حدی برای آن قرار نداده است که بشود به آن حد رسید. «ثُمَّ تَلَا»؛ بعد، حضرت این آیه را تلاوت فرمود: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا».^(۲) اهمیت ذکر این است.^{۷۸}

ذاکر بودن در همه‌ی حالات، از مهم‌ترین تکالیف مؤمنین

حضرت باقر (علیه السلام) فرمود: «ثَلَاثٌ مِنْ أَشَدِّ مَا عَمِلَ الْعِبَادُ»؛ سه چیز هست که جزو تکالیف بسیار مهم و دشوار مؤمنین است؛ کارهای سخت... سوّم، «وَذِكْرُ اللَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ»؛ در همه حال ذاکر خدای متعال باشد.^{۷۹}

(۱) الکافی ج: ۲ ص: ۴۹۸؛ الصّادق (علیه السلام).

(۲) سوره‌ی احزاب، آیه‌ی ۴۱.

اهمیت صحیفه‌ی سجّادیه

کتابی بسیار عظیم

✚ با صحیفه‌ی سجّادیه مأنوس شوید. کتاب بسیار عظیمی است. اینکه گفته‌اند زبور آل محمد، واقعاً همین‌طور است؛ پُر از نغمه‌های معنوی است، دعا و درس است.^{۸۰}

یکی از بهترین ذخایر معنوی ما

✚ به نظر من صحیفه‌ی سجّادیه‌ی مبارکه یکی از بهترین ذخایر معنوی ماست، اگر بتوانیم از این استفاده کنیم.^{۸۱}

امر به دعا و نهی از ترک آن

امر

✚ من توصیه می‌کنم که ارتباطات بچه‌ها با خدا، ارتباطات با توجّه و باحالی باشد؛ بخصوص نمازها را با حال بخوانند. دعا که می‌خوانند، با حال و با توجّه بخوانند و بدانند با چه وجودی حرف می‌زنند و چه می‌خواهند و بدانند این خواست، پاسخ دارد. در قرآن، به ما گفته شده است: «ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۱)؛ مرا بخوانید تا به شما پاسخ دهم. یکجا دارد: «وَسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ»^(۲)؛ از فضل خدا طلب کنید و بخواهید. این‌ها وعده‌های الهی است و وعده‌های الهی، صادقترین وعده‌هاست.^{۸۲}

✚ ذکر «الله» را در فضای جامعه زیاد کنید.^{۸۳}

(۱) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

(۲) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲.

✎ ماه رمضان، وقت این گونه دعا کردن است. منافاتی هم ندارد. همان دعایی که در آن، حاجت خود را می‌خواهید، آن دعا را با توجّه، با تضرّع و با حضور قلب بخوانید و دلتان را به خدا نزدیک کنید. من و شما به این احتیاج داریم. برادر و خواهر من! از دعا غفلت نکنید.^{۸۴}

لزوم

✎ ملتی که راه دشواری را در پیش روی خود دارد و می‌خواهد کار بزرگی را انجام دهد، در کنار کار و تلاش و مجاهدت، لازم است که باب گشاده‌ای برای دعا و توجّه به پروردگار و استمداد از خداوند قرار دهد.^{۸۵}

✎ طلبه باید با دعا، با ذکر و با مناجات انس پیدا کند.^{۸۶}
✎ جامعه‌ی اسلامی باید جامعه‌ی دعا و تضرّع و انابه‌ی الی‌الله باشد.^{۸۷}

غنیمت دانستن دعا

✎ ذکر الهی را خیلی باید مغتنم بشمرید. همین نماز جمعه‌ی شما مصداق ذکر الهی است. «فَاسْعُوا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ»^(۱) در اینجا آنچه بر دل شما، بر زبان شما، بر حرکات شما باید غالب باشد، یاد خداست. دل به یاد خدا، زبان متذکر به نام مقدّس پروردگار، حرکات دست و پا و جسم هم حرکاتی در جهت یاد پروردگار و اطاعت اوامر الهی. این چیزی که مورد نیاز یکایک ماست، همین است.^{۸۸}

(۱) سوره‌ی جمعه، آیه‌ی ۹.

وظیفه

یکی از وظایف ما در ماه رمضان، دعا کردن است.^{۸۹}

مذمت ترک دعا

سلب توفیق دعا، نگران کننده‌تر از سلب توفیق اجابت

در این خصوص عبارتی را از بزرگی نقل کرده‌اند. نمی‌دانم روایت از معصوم علیه السلام است یا عبارتی از غیر معصوم. هرچه هست، عبارت حکمت‌آمیزی است. می‌گوید: «أَنَا مِنْ أَنْ أُسْلَبَ الدَّعَاءَ أَخَوْفُ مِنْ أَنْ أُسْلَبَ الْإِجَابَةُ»؛ «از اینکه دعا از من گرفته شود بیشتر می‌ترسم تا اینکه اجابت از من گرفته شود».^{۹۰}

گرفته شدن حال دعا از انسان، علامتی بد

گاهی حال دعا از انسان گرفته می‌شود. این، علامت بدی است. اگر دیدیم در وقت دعا، در وقت تضرع و در وقت توجه و تقرب، هیچ نشاط و حوصله‌ی دعا نداریم، علامت خوبی نیست. البته درستش هم می‌شود کرد. انسان می‌تواند با توجه، با التماس و با خواستن، حال دعا را به طور جدی از خدا بگیرد.^{۹۱}

بی‌پشتوانگی، پی‌آمد بی‌نیاز دانستن خود از دعا

مسئولان قضائی کشور، خودشان را بی‌نیاز از دعا و نافله و ذکر و توجه و توسل و گریه و انابه به پروردگار ندانند؛ نگویند حالا ما که مشغول خدمت به مردم هستیم؛ دعا را کسی بخواند که خیلی کار ندارد! نه، اصل کار این است. اگر این نباشد، آنجا بی‌پشتوانه‌ایم.^{۹۲}

مقایسه‌ی دعا و ذکر با سایر فضائل

دعا، یکی از مهم‌ترین کارهای بنده‌ی مؤمن

✎ در روایت وارد شده‌است که «الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ»^(۱)؛ مغز عبادت، یا به تعبیر رایج ماها، روح عبادت، دعاست. دعا یعنی چه؟ یعنی با خدای متعال سخن گفتن؛ در واقع خدا را نزدیک خود احساس کردن و حرف دل را با او در میان گذاشتن. دعا یا درخواست است، یا تمجید و تحمید است، یا اظهار محبت و ارادت است؛ همه‌ی این‌ها دعاست. دعا یکی از مهم‌ترین کارهای یک بنده‌ی مؤمن و یک انسان طالب صلاح و نجات و نجاح است.^{۹۳}

دعا، مغز عبادت

✎ «الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ»^(۲)؛ مغز هر عبادتی، دعاست. عبادات برای همین است که بتواند انسان را در مقابل خدای متعال خاشع و دلش را نیز مطیع و تسلیم کند. این اطاعت و خشوع در مقابل خداوند هم از نوع تواضع و خشوع و خضوع انسانها در مقابل یکدیگر نیست؛ بلکه به معنای خشوع و خضوع در مقابل خیر مطلق، جمال مطلق، حُسن مطلق و فضل مطلق اوست.^{۹۴}

دعا، مهم‌ترین علاج

✎ باید ما از امیرالمؤمنین این را درس بگیریم؛ یاد خدا و توجّه به ذکر و مناجات الهی، مهم‌ترین علاجی است که امیرالمؤمنین برای این کار دارد.^{۹۵}

دعا، تنها راه رسیدن به خواسته‌های عظیم

✎ در دعای سحر روز جمعه - که مستحبّ است - دعایی کوتاه، اما بسیار خوب است. اگر توفیق پیدا کردید، حتماً این دعا را بخوانید. اوّل

(۱) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ أرسول &

(۲) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ أرسول &

در خواستهایی از خدا می شود و بعد این عبارت می آید: «إِلَهِي طُمُوحُ الْأَمَالِ قَدْ خَابَتْ إِلَّا لَدَيْكَ وَمَعَافٍ أَلْهَمَ قَدْ تَعَطَّلَتْ إِلَّا عَلَيْكَ»^(۱)؛ «خدایا! آرزوهای سرکش و بزرگ و خواسته های عظیم، محکوم به نومیدی هستند؛ مگر وقتی که با تو مطرح شوند.» کاروان طلبهای ما، از راه رفتن، محکوم به باز ماندنند؛ مگر وقتی که در خانه تو بیایند.^{۹۶}

ذکر، بزرگتر و مهم تر از نهی از فحشا و منکر

اما ارتباط بین صبر و صلاة. البته صلاة را به مفهوم عام صلاة بگیرید؛ یعنی توجه، ذکر، خشوع؛ و الا صورت نماز در حالی که خالی از ذکر باشد، مورد نظر نیست. لذا در آن آیهی شریفه هم که راجع به صلاة فرموده، بعد می فرماید: «وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ». «إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ».^(۲) این، یک خاصیت صلاة است؛ اما بزرگتر از نهی از فحشا و منکر، نفس ذکر خداست که در صلاة وجود دارد. این صلاة یعنی آن ذکر، توجه، خشوع، ارتباط قلبی با خدا، در استحکام صبر تأثیر دارد.^{۹۷}

مقام دعاکنندگان، بیانگر اهمیت دعا

پیامبر &

پیامبر با آن مقام و با آن شأن و عظمت، از عبادت خود غافل نمی شد؛ نیمه شب می گریست و دعا و استغفار می کرد. اُمّ سلمه یک شب دید پیامبر نیست؛ رفت دید مشغول دعا کردن است و اشک می ریزد و استغفار می کند و عرض می کند: «اللَّهُمَّ لَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ».^{(۳) ۹۸}

(۱) بحار الأنوار ج: ۸۶ ص: ۳۰۶؛ الصّادق علیه السلام.

(۲) سوره ی عنکبوت، آیه ۴۵.

(۳) بحار الأنوار ج: ۱۶ ص: ۲۱۷؛ الصّادق علیه السلام.

✽ کسی خیال نکند در زندگی ملتی که در حال سازندگی است، دعا و تضرع نقش زیادی ندارد. به عکس، ملتی که راه دشواری را در پیش روی خود دارد و می‌خواهد کار بزرگی را انجام دهد، در کنار کار و تلاش و مجاهدت، لازم است که باب گشاده‌ای برای دعا و توجه به پروردگار و استمداد از خداوند قرار دهد. شما در تاریخ اسلام مشاهده می‌کنید که معصومین⁷، از جمله خود نبی اکرم و امیرالمؤمنین⁶، در میدانهای جنگ، در صحنه‌های پرخطر و در هنگام کارهای بزرگ، دست توسل و دعا باز می‌کردند. کسی نمی‌تواند بگوید که پیغمبر و مسلمانان صدر اسلام، تلاش و کار نمی‌کردند. بالاتر از تلاش آن‌ها دیگر تلاش وجود ندارد. در آن ده سال که پیغمبر حاکمیت جامعه‌ی اسلامی آن روز را در اختیار داشت، سالهایی یکسره توأم با کار و تلاش بود. اما در عین حال، با وجود آن کار و تلاش و در کنار آن، دعا و تضرع و انابه و استغفار و طلب و مسئلت از پروردگار عالم هم جای خود را داشت.^{۹۹}

انبیاء 7

✽ در قرآن کریم، بارها در باب دعا و دعایی که بندگان صالح خدا کرده‌اند، سخن گفته شده است. همه این‌ها برای آن است که به ما درس داده شود. انبیای الهی در مواقع سختی دعا می‌کردند و از خدای متعال کمک می‌خواستند: «فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَتَّصِرُ»^(۱) که از قول حضرت نوح علیهِ السلام نقل شده است. یا از قول حضرت موسی علیهِ السلام نقل شده است: «فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ مُّجْرِمُونَ».^(۲) موسی به خدا شکایت کرد و به او پناه برد.^{۱۰۰}

✽ در باب دعا، خلاصه‌ی عرض ما این است که دعا، مظهر بندگی در

(۱) سوره‌ی قمر، آیه‌ی ۱۰.

(۲) سوره‌ی دخان، آیه‌ی ۲۲.

مقابل خداوند و برای تقویت روح عبودیت در انسان است، و این روح عبودیت و احساس بندگی در مقابل خداوند، همان چیزی است که انبیای الهی از اوّل تا آخر، تربیت و تلاششان متوجّه این نقطه بوده است که روح عبودیت را در انسان زنده کنند.^{۱۱}

اصحاب و حواریون پیامبران

✚ وقتی اصحاب و حواریون پیامبران، در جنگها و حوادث گوناگون، دچار مصیبتی می شدند، روی دعا به جانب پروردگار می نمودند و عرض می کردند: «رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا»^(۱)؛ خدایا! گناهان و زیاده روی ها و بی توجهی هایی را که در کار خودمان کردیم، ببامرز.^{۱۲}

امام خمینی (ره)

✚ خدای متعال یقیناً از بندگانی که در راه او حرکت می کنند و با اخلاص گام برمی دارند، حمایت خواهد کرد؛ من در این موضوع هیچ تردیدی ندارم. البتّه تضرّع و ابتهال به پروردگار را هم نباید فراموش کنیم؛ «قُلْ مَا يَعْْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْ لَا دُعَاؤُكُمْ».^(۲) بدون دعا و توجّه و توسّل به پروردگار نمی شود راه را پیش برد و من اعتقاد دارم که یکی از علل موفقیت امام (ره)، همین تضرّع و توجّه به پروردگار متعال بود.^{۱۳}

(۱) سوره ی آل عمران، آیه ی ۱۴۷.

(۲) سوره ی فرقان، آیه ی ۷۷.

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

نشر انقلاب اسلامی (نسخة التدريب)

فصل سوّم:

شرائط دعا ، شروط اجابت

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

پیش شرط دعا

از جانب خدا

اراده‌ی خدا

ﷺ می‌فرماید: «وَلَيْسَ مِنْ صِفَاتِكَ يَا سَيِّدِي أَنْ تَأْمُرَ بِالسُّؤَالِ وَتَمْنَعَ الْعَطِيَّةَ». امام سجّاد علیه السلام عرض می‌کند: پروردگارا! عادت تو این نیست که مردم را به خواستن امر کنی؛ اما آنچه که آن‌ها خواستند به آن‌ها ندهی. یعنی معنای کرم الهی رحمت الهی و قدرت محیطه‌ی الهی این است که اگر می‌گویند بخواهید، اراده فرموده‌است که آن خواسته را اجابت کند. این همان وعده‌ی الهی است که در همین آیه‌ای که در اول خطبه تلاوت کردم، صریح این معنا را بیان می‌کند: «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ»^(۱)؛ هرگاه بندگان من درباره‌ی من از تو سؤال کنند که کجاست، بگو ای پیامبر، من نزدیکم و پاسخ می‌گویم و دعوت و خواسته‌ی آن کسی را که از من می‌خواهد و مرا می‌خواند، اجابت می‌کنم. هرکس خدا را بخواند، پاسخی در مقابلش هست: «لِكُلِّ مَسْأَلَةٍ

(۱) سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۱۸۶.

مِنْكَ سَمْعٌ حَاضِرٌ وَجَوَابٌ عَتِيدٌ»^(۱)؛ هر سؤالی از خدا، هر خواسته‌ای از خدا، یک پاسخ قطعی در مقابل دارد. این خیلی مهم است و باید بندگان مؤمن خدا آن را خیلی قدر بدانند.^{۱۰۴}

اجازه‌ی پروردگار

✽ در وصیت امیرالمؤمنین علیه السلام به امام حسن مجتبی علیه السلام این معنا وارد شده است: «إِعْلَمْ أَنَّ الَّذِي بِيَدِهِ خَزَائِنُ مَلَكُوتِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ قَدْ أَذِنَ لِدُعَائِكَ وَتَكْفُلَ لِاجَابَتِكَ»؛ خدای متعال که همه‌ی قدرت آسمان و زمین در قبضه‌ی توانایی اوست، به تو اجازه داده که با او دعا کنی و حرف بزنی و از او بخواهی. «وَأَمَرَكَ أَنْ تَسْأَلَ لِيُعْطِيكَ»^(۲)؛ از او مطالبه کنی تا او هم به تو عطا کند.^{۱۰۵}

✽ کلامی از امیرالمؤمنین علیه السلام نقل شده است که ایشان - بنا بر نقل - فرموده‌اند: «ثُمَّ جَعَلَ فِي يَدِكَ مَفَاتِيحَ خَزَائِنِهِ بِمَا أَذِنَ فِيهِ مِنْ مَسْأَلَتِهِ»؛ «خدای متعال، به این که به تو اذن داد از او بخواهی، کلید همه‌ی گنجینه‌های خود را در دست تو قرار داد». پس، ازنی که خداوند متعال داد تا هر چه می‌خواهی از او بخواهی، کلید همه‌ی خزائن الهی است. اگر انسان این کلید را به شکل درست به کار ببرد - از خدا بخواهد - مسلماً آن را در اختیار انسان می‌گذارد. «فَمَتَى شِئْتَ اسْتَفْتَحْتَ بِالْدُّعَاءِ أَبْوَابَ خَزَائِنِهِ»^(۳) هر وقت بخواهی، به وسیله‌ی دعا، در خزائن الهی را باز می‌کنی. ببینید! این، مسأله‌ی بسیار مهمی است. چرا انسان خود را از این وسیله‌ی مهم محروم کند؟!^{۱۰۶}

(۱) بحار الأنوار ج: ۸۳ ص: ۵۸؛ الرضا علیه السلام.

(۲) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۲۰۵؛ الباقر علیه السلام.

(۳) همان.

لطف و توفیق الهی

✽ همین که انسان با خدای متعال انس پیدا می‌کند، با خدا حرف می‌زند، این *لطف الهی* است و توفیقی است که خدا به انسان داده است. خود این «یا الله» متضمن اجابت پروردگار است.^{۱۰۷}

✽ اگر کسی توفیق دعا پیدا کند دعای با توجه و با حال باید بداند مورد لطف پروردگار قرار گرفته است و اجابت در مرحله‌ی بعد است.^{۱۰۸}

از ناحیه‌ی دعا کننده

امید

✽ دعا، یعنی خواستن و خدا را خواندن. خواستن، یعنی امیدواری. تا امید نداشته باشید، از خدا چیزی را درخواست نمی‌کنید. انسان ناامید که چیزی طلب نمی‌کند. پس، دعا یعنی امید، که ملازم با امید به اجابت است. این امید به اجابت، دلها را مشعل می‌کند و منور نگه می‌دارد.^{۱۰۹}

التماس و درخواست حال دعا

✽ اگر دیدیم در وقت دعا، در وقت تضرع و در وقت توجه و تقرب، هیچ نشاط و حوصله‌ی دعا نداریم، علامت خوبی نیست. البته درستش هم می‌شود کرد. انسان می‌تواند با توجه، با التماس و با خواستن، حال دعا را به طور جدی از خدا بگیرد.^{۱۱۰}

شکر

✽ اولاً، وقتی شکر کردید، این شکر موجب ذکر می‌شود؛ متوجه خدا می‌شوید؛ خود شکر انسان را ذاکر می‌کند.^{۱۱۱}

قطعیت اجابت

دعا مستجاب خواهد شد؛ یا زود و یا دیر

✽ آنجا که توجه لازم را در حال دعا داشته باشیم، دعا مستجاب

خواهد شد؛ یا زود و یا دیر.^{۱۱۲}

اگر خدا در دعا را باز کند، در اجابت را نمی‌بندد

✽ امکان ندارد خدا به بندگان خود دستور بدهد دعا کنند، اما بنا بر اجابت آن نداشته باشد.^{۱۱۳}

✽ فرمود: «وَسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ»^(۱)؛ از خدای متعال بخواهید و نیازهای خودتان را از او بطلبید. در دعای ابی حمزه‌ی ثمالی از قول امام سجّاد علیه السلام این طور عرض می‌شود: «وَلَيْسَ مِنْ صِفَاتِكَ يَا سَيِّدِي أَنْ تَأْمُرَ بِالسُّؤَالِ وَتَمْنَعِ الْعَطِيَّةَ وَأَنْتَ الْمَنَّانُ بِالْعَطَايَا عَلَى أَهْلِ مَمْلَكَتِكَ»^(۲)؛ تو به بندگان خودت دستور بدهی که از تو بخواهند، اما بنا داشته باشی که خواسته‌ی آن‌ها را عملی نکنی؛ این امکان ندارد. وقتی خدای متعال به من و شما امر می‌کند که از او بخواهیم و طلب کنیم، معنایش این است که خدای متعال تصمیم دارد که آنچه را می‌خواهیم، به ما بدهد لذا در روایت است که: «مَا كَانَ اللَّهُ لِيُفْتَحَ... عَلَى عَبْدٍ بَابَ الدُّعَاءِ وَيُغْلَقَ عَنْهُ بَابُ الْإِجَابَةِ»^(۳) و الله اکرم من ذلك؛ خدای متعال کریم‌تر از آن است که باب دعا را باز کند، اما باب اجابت را ببندد.^{۱۱۴}

✽ اگر دل توانست با یاد خدا خود را معطر و مزین کند، بدون تردید اجابت الهی برای او میسر خواهد شد؛ «أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۴). هیچ دعایی بی‌استجابت نیست. استجابت به معنای این نیست که خواسته‌ی انسان حتماً برآورده خواهد شد ممکن است برآورده بشود، ممکن است به علل و

(۱) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲.

(۲) بحارالأنوار ج: ۹۵ ص: ۸۲؛ السَّجَّاد علیه السلام.

(۳) نهج البلاغة؛ قصار ۴۳۵.

(۴) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

مصالح و موجباتی برآورده هم نشود اما استجابت الهی هست. استجابت الهی، پاسخ و توجه و التفات خداست؛ و لو آن خواسته‌ای که من و شما داریم که ای بسا خیال می‌کنیم این خواسته به نفع ماست، اما به زیان ماست تحقق هم پیدا نکند؛ اما «یا الله» شما بی‌گمان لیبکی به دنبال خود دارد.^{۱۱۵}

کراهت انتظار سرعت غیرمعمول، برای دریافت حاجت

در أبواب کتب روایی دارد: «كَرَاهَةُ الْعَجَلَةِ فِي الدُّعَاءِ وَتَعْجِيلِ الْإِنْصِرَافِ مِنْهُ وَاسْتِعْجَالِ الْإِجَابَةِ»^(۱) یعنی در دعا عجله نکنید. اگر چیزی را خواستید و در زمانی که شما خواستید برآورده نشد، نگوئید که خدای متعال دعای مرا مستجاب نکرد؛ نه. «أَلَا أُمُورٌ مَرُّهُونَةٌ بِأَوْقَاتِهَا»^(۲) در روایت دارد: بنی اسرائیل بعد از آنکه خدای متعال وعده داد آنان را نجات خواهد داد، چهل سال دعا کردند و بالاخره شد. کار بزرگی هم انجام شد. غرق فرعون و پیروزی موسی بر فرعون، امری نیست که چهل سال تلاش، برای آن زیاد باشد. عجله نکنید! با توجه، خدا را بخوانید و هرچه می‌خواهید از خدا بخواهید که در بعضی از دعاها، این معنا را دارد. در دعایی این گونه وارد است که «إِلَهِي طُمُوحُ أَلَمَالٍ قَدْ خَابَتْ إِلَا لَدَيْكَ وَمَعَافٍ أَلِهمَّ قَدْ تَعَطَّلَتْ إِلَا عَلَيْكَ»^(۳) یعنی آرزوهای زیاد در هر دری و نزد هرکسی که مطرح گردد، مردود می‌شود، مگر در پیشگاه تو. در پیشگاه تو، خواسته‌های زیاد هم برآورده می‌شود.^{۱۱۶}

بی‌قید و شرط بودن اجابت

البتّه اجابت الهی از طرف پروردگار، هیچ قید و شرطی ندارد؛ این ما

(۱) وسائل الشیعة؛ کتاب الصلاة؛ أبواب الدعاء؛ باب ۷.

(۲) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۱۶۶؛ أَلِرَسُولٌ &

(۳) بحار الأنوار ج: ۸۶ ص: ۳۰۶؛ الصّادِقُ الطّیّس:

هستیم که با اعمال خودمان مانع اجابت می‌شویم؛ ما هستیم که موجب می‌شویم دعای ما مورد اعتنا قرار نگیرد، که خود همین، یکی از معارفی است که می‌توان از دعا استفاده کرد و یکی از خصوصیات دعا، همین است.^{۱۱۷}

✽ یعنی معنای کرم الهی و رحمت الهی و قدرت محیطه‌ی الهی این است که اگر می‌گویید بخواهید، اراده فرموده‌است که آن خواسته را اجابت کند. این همان وعده‌ی الهی است که در همین آیه‌ای که در اوّل خطبه تلاوت کردم، صریح این معنا را بیان می‌کند: «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ»^(۱)؛ هرگاه بندگان من درباره‌ی من از تو سؤال کنند که کجاست، بگو ای پیامبر، من نزدیکم و پاسخ می‌گویم و دعوت و خواسته‌ی آن کسی را که از من می‌خواهد و مرا می‌خواند، اجابت می‌کنم. هرکس خدا را بخواند، پاسخی در مقابلش هست: «لِكُلِّ مَسْأَلَةٍ مِنْكَ سَمْعٌ حَاضِرٌ وَجَوَابٌ عَتِيدٌ»^(۲)؛ هر سؤالی از خدا، هر خواسته‌ای از خدا، یک پاسخ قطعی در مقابل دارد. این خیلی مهم است و باید بندگان مؤمن خدا آن را خیلی قدر بدانند.^{۱۱۸}

وجود شرائط و آداب برای دعا، برای بالا بردن امکان اجابت

✽ دعا، وسیله‌ای در کنار وسایل دیگر است... در روایتی از امیرالمؤمنین (علیه السلام)، نقل شده‌است که فرمود: «إِدْفَعُوا أَمْوَاجَ الْبَلَاءِ عَنْكُمْ بِالْدُّعَاءِ قَبْلَ وَرُودِ الْبَلَاءِ»^(۳) پیش از آن که بلا بر شما وارد شود، با دعا، بلا را دفع کنید. اینها واقعیّت است. این، البتّه بدان معنا نیست که هرچه شما خواستید و هر طور آن را با خدای متعال در میان گذاشتید، برآورده خواهد شد؛ نه.

(۱) سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۱۸۶.

(۲) بحار الأنوار ج: ۸۳ ص: ۵۸؛ الرضا (علیه السلام).

(۳) بحار الأنوار ج: ۹۰ ص: ۲۸۹؛ امیرالمؤمنین (علیه السلام).

شرایطی دارد، آدابی دارد؛ مثل همه‌ی اسباب عادی و مثل همه‌ی خواستنها. اگر شما از دوستان هم چیزی بخواهید، آداب و تشریفاتی دارد. ادب مخصوص دعا را باید به کار گرفت و عمده‌ترین آداب، این است که انسان به خدای متعال توجه کند و با همه‌ی دل، از خدا بخواهد.^{۱۱۹}

اگر دعا به معنای حقیقی کلمه انجام بگیرد، اجابت قطعی و بدون شرط است

«شرط مهمّ اجابت دعا این است که دعا به معنای حقیقی کلمه و با شرایط خود انجام بگیرد.»^{۱۲۰}

اگر دعا، درست به کار پرده شود، اجابت قطعی و بدون شرط است
«کلامی از امیرالمؤمنین (علیه السلام) نقل شده است که ایشان - بنا بر نقل - فرموده‌اند: «ثُمَّ جَعَلَ فِي يَدِك مَفَاتِيحَ خَزَائِنِهِ بِمَا أَذِنَ فِيهِ مِنْ مَسْأَلَتِهِ»؛ «خدای متعال، به این که به تو اذن داد از او بخواهی، کلید همه‌ی گنجینه‌های خود را در دست تو قرار داد.» پس، اذنی که خداوند متعال داد تا هر چه می‌خواهی از او بخواهی، کلید همه‌ی خزائن الهی است. اگر انسان این کلید را به شکل درست به کار ببرد - از خدا بخواهد - مسلماً آن را در اختیار انسان می‌گذارد. «فَمَتَى شِئْتَ اسْتَفْتَحْتَ بِالْذُّعَاءِ أَبْوَابَ خَزَائِنِهِ».^(۱) هر وقت بخواهی، به وسیله‌ی دعا، در خزائن الهی را باز می‌کنی. ببینید! این، مسأله‌ی بسیار مهمی است. چرا انسان خود را از این وسیله‌ی مهمّ محروم کند؟!^{۱۲۱}

موانع اجابت

تصادم با یک قانون الهی دیگر

«لازم نیست دعا همیشه قوانین طبیعی را به هم بزند و برخلاف

(۱) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۲۰۵؛ الباقرُ الطَّيِّبُ.

قوانین طبیعی عمل کند؛ نه. دعا در چارچوب قوانین طبیعی مستجاب می‌شود و خواسته‌ی شما برآورده می‌گردد. این قدرت خداست که قوانین را جور می‌آورد، کنار هم می‌گذارد و مقصود شما برآورده می‌شود. البته آنجایی که دعای شما با یک قانون الهی دیگری تصادم پیدا کند، مستجاب نمی‌شود. وعده‌ی الهی حق است؛ اما آن وعده هم درست است. آدم‌هایی که بی‌کار باشند و در راه اهداف خودشان تلاش نکنند، تضمینی نیست که به هدف و مقصد برسند. حالا شما دعا کن، معلوم است که این دعا خیلی اقبال استجاب ندارد. البته یک‌وقت هم دیدید مستجاب شد؛ اما تضمینی نیست. در جایی برخلاف یک قانون طبیعی مسلم، شما دعا کنید؛ معلوم نیست تضمینی داشته باشد. اگرچه در مواردی بلاشک دعا قوانین را هم خرق می‌کند؛ اما این‌طور نیست که وقتی می‌گوئیم دعا مستجاب می‌شود، یعنی دعای شما اگر با قوانین دیگر الهی منافات داشته باشد و عملی همراهش نباشد و یا حتی خود دعا از روی توجه هم نباشد، باز مستجاب می‌شود؛ نه. در دعا، طلب کردن و خواستن از خدای متعال و حقیقتاً مطالبه کردن لازم است. این دعا مستجاب می‌شود. اگر عمل و تلاش در راه اهداف بزرگ، همراه این دعا باشد، اقبال استجاب این دعا واقعاً بیشتر است. آن‌وقتی که دعا استمرار پیدا کند، حتماً اقبال استجاب در این دعا بیشتر است. اگر دیده شد که یک دعا چند بار تکرار گردید و مستجاب نشد، نباید مأیوس شد؛ بخصوص در مسائل بزرگ، بخصوص در مسائل مربوط به سرنوشت انسان و سرنوشت کشور و سرنوشت ملت‌ها؛ چون گاهی طبیعت کارهای بزرگ چنین است که تحققش زمان می‌طلبد.^{۱۲۲}

هنگامی که قلب انسان رقیق می‌گردد و توجهی پیدا می‌شود، وقت دعاست. آن‌وقت اگر از خدا بخواهید، غالب این است که مقصود برآورده می‌شود. مگر مواردی که در علم الهی، مصالحی وجود دارد که

آن مصالح را ما نمی‌دانیم و خدای متعال، به خاطر دعای من و شما مصالح عمومی آفرینش، یا مصالح یک ملت را به هم نمی‌ریزد. آن‌جا که سر راه خواسته‌ی ما، مصلحت بزرگی مانع نباشد و آن‌جا که توجّه لازم را در حال دعا داشته باشیم، دعا مستجاب خواهد شد؛ یا زود و یا دیر.^{۱۲۳}

✽ خدای متعال در چند آیه از آیات قرآن وعده کرده‌است که دعا را مستجاب خواهد کرد. یکی از آیات، همین آیه‌ی مبارکه‌ی «وَقَالَ رَبِّكُمُ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» است؛ یعنی پروردگار شما فرموده‌است که مرا دعا کنید، تا استجابت کنم. ممکن است استجابت به معنای برآورده شدن صددرصد آن خواسته هم نباشد. گاهی ممکن است قوانین خلقت، اقتضای این را نکند که خدا آن حاجت را حتماً برآورده کند. در مواردی قوانینی وجود دارد که آن خواسته برآورده شدنی نیست، یا به‌زودی برآورده شدنی نیست. در غیر این موارد، قاعدتاً خدای متعال پاسخ این است که خواسته‌ی شما را برآورده می‌کند.^{۱۲۴}

در خواسته‌های غیرممکن

✽ مطلب دیگر این است که گاهی هرچه انسان دعا می‌کند، مستجاب نمی‌شود. علت چیست؟ روایات دینی، این مشکل را برای ما حل کرده‌اند. مثلاً در روایات آمده‌است که اگر شرایط دعا وجود نداشته باشد، دعا مستجاب نمی‌شود. بالاخره دعا هم شرایطی دارد. بزرگان دین فرموده‌اند: «کارهای نشدنی را از خدای متعال نخواهید». در روایتی آمده‌است که روزی یکی از اصحاب نبی اکرم & در حضور پیغمبر دعا کرد و گفت: «اللَّهُمَّ لَا تُخَوِّجْنِي إِلَى أَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ»؛ «خدایا، مرا محتاج هیچ آفریده‌ای نکن». «فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص يَا عَلِيُّ لَا تَقُولَنَّ هَكَذَا» «پیغمبر & فرمود: این طور نگو». «فَلَيْسَ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا وَهُوَ مُحْتَاجٌ إِلَى النَّاسِ». مگر می‌شود که

یک انسان، محتاج دیگران نباشد؟ «نگو که خدایا مرا محتاج هیچ کس نکن. این، خلاف طبیعت بشری، خلاف سنت الهی و خلاف طبع نهاده‌ی پروردگار در وجود انسان است». چرا می‌گویی «خدایا، مرا محتاج هیچ کس نکن»؟ این دعا، مستجاب نمی‌شود. آن فرد، عرض کرد: «یا رسول الله! پس چگونه دعا کنم؟» فرمود: «قُلِ اللَّهُمَّ لَا تُخَوِّجْنِي إِلَى شِرَارِ خَلْقِكَ»^(۱) «بگو: خدایا! مرا محتاج اشرار از بندگان خود مکن. مرا نیازمند مردمان شریر مکن. مرا محتاج انسانهای لئیم مکن. این درست است. این می‌شود. این را از خدا بخواه.» پس، اگر چیزی را از خدای متعال طلب کردیم که نشدنی و به خلاف سنتهای معمولی عالم است، برآورده نمی‌شود.^{۱۳۵}

گناه

✽ گناه نمی‌گذارد که انسان، حتی خود را به لبه‌ی دریای عظیم مغفرت الهی برساند و از آن استفاده کند. گناه نمی‌گذارد که ما حال دعا و توجه پیدا کنیم.^{۱۳۶}

✽ یعنی خدایا! آن گناهای که دعای مرا حبس خواهد کرد، آن‌ها را بیاور. گناهان، مانع از اجابت دعا می‌شود.^{۱۳۷}

✽ گناهای وجود دارد که نعمت الهی را بر انسان نازل می‌کند. گناهای وجود دارد که نعمتها را از انسان می‌گیرد. «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تَحْبِسُ الدُّعَاءَ».^(۲) گناهای هم وجود دارد که دعا را حبس می‌کند. پناه بر خدا! ممکن است انسان مرتکب گناهی شود که هرچه دعا کند،

(۱) بحار الأنوار ج: ۹۰ ص: ۳۲۵؛ امیرالمؤمنین (علیه السلام).

(۲) البلد الامین ص: ۱۸۸؛ الصادق (علیه السلام).

آن دعا بی‌اثر و بی‌فایده گردد. بی‌اثر شدن دعا چگونه فهمیده می‌شود؟ به این گونه که حال دعا از انسان گرفته می‌شود.^{۱۲۸}

﴿اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تَحْبِسُ الدُّعَاءَ﴾. یعنی خدایا! آن گناهای که دعای مرا حبس خواهد کرد، آن‌ها را ببامرز. گناهان، مانع از اجابت دعا می‌شود.^{۱۲۹}

﴿یعنی معنایش این است که ما افراد بشر، گاهی خطاها و گناهای می‌کنیم که این گناهان مانع از این می‌شود که دعای ما مورد اجابت قرار بگیرد و قبول بشود.﴾^{۱۳۰}

قلب غافل

﴿یکی از شرایط استجاب دعا این است که آن را با توجه مطرح کنیم. گاهی لقلقه‌ی زبان، جملاتی چون «خدایا ما را ببامرز»، «خدایا به ما سعه‌ی رزق بده» و «خدایا قرض ما را ادا کن» است. ده سال انسان این گونه دعا می‌کند، اصلاً مستجاب نمی‌شود. این فایده‌ای ندارد. یکی از شرایط دعا این است که فرمود: «وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ لَا يَقْبَلُ دُعَاءَ مَنْ قَلْبٌ غَافِلٌ»^(۱) خداوند متعال، از صاحب دل غافل - دلی که متوجه نیست چه خواسته‌ای را مطرح می‌کند و با که دارد حرف می‌زند - دعایی را قبول نمی‌کند. معلوم است که دعای دارای این ویژگیها، مستجاب نمی‌شود. باید تضرع کنید و جدی بخواهید. باید از خدای متعال با الحاح بخواهید. باز بخواهید و باز بخواهید. در این صورت البته خدای متعال دعاها را مستجاب خواهد کرد.﴾^{۱۳۱}

(۱) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۱۷۵؛ أَلرَّسُولُ &

شروط حقیقی بودن دعا و قطعی بودن اجابت در پی آن

اگر شرایط دعا وجود نداشته باشد، دعا مستجاب نمی‌شود

✎ در روایات آمده‌است که اگر شرایط دعا وجود نداشته باشد، دعا مستجاب نمی‌شود. بالاخره دعا هم شرایطی دارد.^{۱۳۲}

مؤثر بودن زمان و مکان و خصوصیات

✎ البته اقتضائات زمان و مکان و خصوصیات و نظایر آن هم، در خواستن از خدا مؤثر است.^{۱۳۳}

شروط مرتبط با اعتقادات و حالات دعا کننده نسبت به خداوند

معرفت پروردگار و باور به قدرت او

✎ یکی دیگر از شرایط دعای مستجاب این است که انسان دعا را با معرفت انجام دهد؛ یعنی بداند که این دعا و این درخواست از کسی است که قدرت دارد همه‌ی آنچه را که انسان می‌خواهد، برای او انجام دهد؛ یعنی به اثر دعا باور داشته باشد. به امام صادق علیه السلام عرض شد که: «نَدْعُو فَلَا يُسْتَجَابُ لَنَا»؛ دعا می‌کنیم، اما اثر اجابت را نمی‌بینیم؛ فرمود: «لَا تَكُمُ تَدْعُونَ مَنْ لَا تَعْرِفُونَهُ»^(۱)؛ بی‌معرفت دعا می‌کنید. در روایتی درباره‌ی معرفت در دعا نقل شده‌است که: «يَعْلَمُونَ أَنِّي أَقْدِرُ عَلَى أَنْ أُعْطِيَهُمْ مَا سَأَلُونِي»؛ به قدرت اجابت پروردگار باور داشته باشند.^{۱۳۴}

انسان

✎ وعده‌های الهی، صادقترین وعده‌هاست و حتماً چنانچه از خدا

(۱) مستدرک الوسائل ج: ۵، ص: ۱۹۱؛ الکاظم علیه السلام.

بخواهید، خدا به شما پاسخ خواهد داد. اگر انس پیدا کنید، خواهید دید که خیلی از پاسخها همانی است که در همان لحظه به شما داده می‌شود؛ یعنی آدم نباید خیال کند که پاسخ دعا حتماً همان پولی است که از خدا خواسته است و باید برسد! گاهی اوقات پاسخ، همانی است که در آن لحظه به شما می‌دهند. آن چنان نورانی‌تی در دل شما به وجود می‌آید که می‌بینید اصلاً پاسختان را همان ساعت گرفته‌اید. آن حالتی را که انسان در دعا پیدا می‌کند، گاهی احساس می‌کند که دیگر غیر از آن، هیچ چیز نمی‌خواهد.^{۱۳۵}

خشوع

مطلب اصلی دعا چیست؟ خشوع در مقابل پروردگار. اصل دعا، این است. اینکه می‌بینید از قول پیغمبر & نقل شده است که فرمود: «الْذُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ»^(۱)؛ مغز عبادت دعاست. به خاطر آن است که در دعا حالتی وجود دارد که عبارت است از وابستگی مطلق به پروردگار و خشوع در مقابل او. اصل عبادت هم این است. لذاست که در ادامه‌ی آیه‌ی شریفه‌ی «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» می‌فرماید: «إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ».^(۲) اصل دعا این است که انسان در مقابل خدای متعال، خود را از انانیت دروغین بشری بیندازد. اصل دعا، خاکساری پیش پروردگار است. عزیزان من! هر جا که شما نگاه کردید- چه در محیط خودتان، چه در کشور خودتان و چه در سرتاسر دنیا- و بدی و فساد را از ناحیه‌ی کسی، مشخصاً دیدید، اگر دقت کنید مشاهده خواهید کرد که اساس و منشأ آن بدی و فساد، انانیت، استکبار، استعلا و غرور انسانی

(۱) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ الرسول &

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

است. دعا باید این را بشکند.^{۱۳۶}

تضرع

دیدگاه سوم برای دعا این است که انسان با دعا و تضرع و عرض حاجت، خود را به خدای متعال نزدیک کند. نفس دعا کردن، تقرب الی الله است. خود حرف زدن با پروردگار، خود تضرع کردن، با خدای متعال سخن گفتن، نزد خدای متعال عذرخواهی و توبه و استغفار کردن، برای انسان یکی از مقاصد و هدفهاست. این، بالاترین جنبه‌هایی است که در دعا وجود دارد. نفس اینکه انسان در مقابل پروردگار بایستد و اشک بریزد و اظهار کوچکی و حقارت کند، برای انسان یک علو مقام و مرتبه است. بشر با تضرع در پیش خدای متعال است که عروج می‌کند و اوج می‌گیرد. بدبختی انسان وقتی است که از خدای متعال غافل شود. سیه‌رویی انسان وقتی است که خود را به خدا محتاج نداند.^{۱۳۷}

همان دعایی که در آن، حاجت خود را می‌خواهید، آن دعا را با توجه، با تضرع و با حضور قلب بخوانید و دلتان را به خدا نزدیک کنید.^{۱۳۸}

شروط مرتبط با اعتقادات دعا کننده نسبت به دعا

امید به اجابت

تا امید نداشته باشید، از خدا چیزی را درخواست نمی‌کنید. انسان ناامید که چیزی طلب نمی‌کند. پس، دعا یعنی امید، که ملازم با امید به اجابت است. این امید به اجابت، دلها را مشعل می‌کند و منور نگه می‌دارد.^{۱۳۹}

اصرار بر درخواست، دست برداشتن از دعا

در روایات دارد، وقتی برای حاجاتی دعا می‌کنید، دعا و خواسته‌ی خود را زیاد ندانید. یعنی هرچه مایل هستید و می‌خواهید، از خدا طلب

کنید. نگوئید «این زیاد است. کمتر بخواهم تا بشود.» ما از استکثار دعا منع شده‌ایم. یعنی دعا و مطلوب را، در مقابل پروردگار، زیاد نشمارید. از خدا، خواسته‌های بزرگ بخواهید و خدای متعال برآورده می‌کند. در امید به دعا را به روی خودتان نبندید و این راه و وسیله‌ای را که خدای متعال بین خود و بندگانش قرار داده است، بر روی خودتان مسدود نکنید. البته باز در أبواب کتب روایی دارد: «كَرَاهَةَ الْعَجَلَةِ فِي الدُّعَاءِ وَ تَعْجِيلِ الْإِنْصِرَافِ مِنْهُ وَ اسْتِعْجَالِ الْإِجَابَةِ»^(۱)؛ یعنی در دعا عجله نکنید. اگر چیزی را خواستید و در زمانی که شما خواستید برآورده نشد، نگوئید که خدای متعال دعای مرا مستجاب نکرد؛ نه. «الْأُمُورُ مَرْهُونَةٌ بِأَوْقَاتِهَا»^(۲) در روایت دارد: بنی اسرائیل بعد از آنکه خدای متعال وعده داد آنان را نجات خواهد داد، چهل سال دعا کردند و بالاخره شد. کار بزرگی هم انجام شد. غرق فرعون و پیروزی موسی بر فرعون، امری نیست که چهل سال تلاش، برای آن زیاد باشد. عجله نکنید! با توجه، خدا را بخوانید و هرچه می‌خواهید از خدا بخواهید که در بعضی از دعاها، این معنا را دارد. در دعایی این گونه وارد است که «إِلَهِي طُمُوحُ الْأَمَالِ قَدْ خَابَتْ إِلَّا لَدَيْكَ وَ مَعَاكِفُ الْهَمِّ قَدْ تَعَطَّلَتْ إِلَّا عَلَيْكَ»^(۳) یعنی آرزوهای زیاد در هر دری و نزد هر کسی که مطرح گردد، مردود می‌شود، مگر در پیشگاه تو. در پیشگاه تو، خواسته‌های زیاد هم برآورده می‌شود.^{۱۴۰}

بزرگ نشمردن حاجات

یک مطلب دیگر در باب دعا این است که برای برآمدن حاجات،

(۱) وسائل الشیعة؛ کتاب الصلاة؛ أبواب الدعاء؛ باب ۷.

(۲) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۱۶۶؛ الرسول &

(۳) بحار الأنوار ج: ۸۶ ص: ۳۰۶؛ الصّادق علیه السلام

هیچ حاجتی را آن قدر بزرگ نشماریم که بگوئیم: «این حاجت را دیگر نمی‌شود از خدا خواست، چون خیلی بزرگ است». نه. اگر حاجت، به خلاف طبیعت و سنن آفرینش نیست، اگر محال نیست، هر چه هم بزرگ باشد، مسأله‌ای نیست و از خدا بخواهید.^{۱۴۱}

ابا نداشتن از طرح خواسته‌های کوچک

ضمناً از کوچک بودن خواسته هم ابا نداشته باشید. خواسته‌های کوچک کوچک را هم از خدا بخواهید. در روایت است که حتی بند کفش خود را - که چیز خیلی حقیری است - از خدا بخواهید. روایتی است از امام باقر (علیه السلام) که می‌فرماید: «وَلَا تُحَقِّرُوا صَغِيرًا مِنْ حَوَائِجِكُمْ فَإِنَّ أَحَبَّ الْمُؤْمِنِينَ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى أَسْأَلُهُمْ»^(۱)؛ «حاجتهای کوچک را حقیر نشمارید و از خدا بخواهید».^{۱۴۲}

تدبّر در معنای دعاها

دعا را باید شناخت. دعا در عین اینکه دل انسان را با خدا متصل و جان آدمی را سرشار از صفا و معنویت می‌کند، فکر و ذهن او را هم هدایت می‌نماید. این دعاها درس است. اگر در معانی این دعاها تدبّر کنیم، بزرگترین هدیه‌های معنوی الهی را در این‌ها خواهیم یافت.^{۱۴۳}

فهم معانی

خیلی اهمیت دارد که در قرائت دعاها، قطع و وصل جملات، صحیح و بجا باشد؛ تا آن کس که معنای دعا را می‌فهمد، حالش خراب نشود! مثلاً خوانده می‌شود: «بِأَبِي أَنْتُمْ وَ أُمِّي طِبْتُمْ، وَ طَابَتْ الْأَرْضُ الَّتِي فِيهَا دَفَنْتُمْ»؛ در صورتی که باید گفته شود: «بِأَبِي أَنْتُمْ وَ أُمِّي طِبْتُمْ وَ طَابَتْ

(۱) مستدرک الوسائل ج: ۵، ص: ۱۷۲؛ الباقر (علیه السلام).

الْأَرْضُ الَّتِي فِيهَا دُفِنْتُمْ»^(۱) این دعاها عبارات زیبایی است که اگر در قطع و وصل آن دقت نشود، واقعاً به زیبایی آن لطمه می‌خورد.^{۱۴۴}

✎ اگر کسی معنای دعا، مثلاً دعای ابی حمزه‌ی ثمالی، یا دعای امام حسین (علیه السلام) در روز عرفه را بفهمد و توجه کند که هر دو خیلی طولانی هستند و چون گاهی انسان معنا را هم می‌داند، اما توجه نمی‌کند، ذهنش جاهای دیگر می‌رود امکان ندارد از این دعای به این بلندی خسته شود. یعنی این گفتگویی که در این دعا انجام گرفته، بین آن بنده‌ی برگزیده و شایسته و بامعرفت و خدا، این قدر پُر جاذبه و نافذ و حقیقی است یعنی بیان‌کننده‌ی آن خواستهای فطری انسان است که امکان ندارد کسی هیچ وقت از آن خسته شود.^{۱۴۵}

✎ البته باید معنای این دعاها را بفهمیم. خوشبختانه الآن ترجمه‌های خوب وجود دارد و مفاتیح الجنان و دعا‌های گوناگون ترجمه شده‌است. با توجه به ترجمه‌ها، دقت کنند و بخوانند. البته تا آنجایی که ما دیده‌ایم، هیچ ترجمه‌ای نتوانسته زیبایی‌های الفاظ این دعاها را منعکس کند؛ ولی بالاخره مضمون دعا معلوم است. با توجه به این ترجمه‌ها دعاها را بخوانند. کسانی که می‌خوانند و با آن‌ها عده‌ای هم صدا می‌شوند، بعضی از فقرات دعا را لااقل ترجمه کنند. البته مرتبه‌ی پائین‌ترش هم این است که اگر انسان معنای دعا را نمی‌فهمد، همین قدر احساس کند که با یک زبان شیفته‌ی حاکی از سوز دل دارد با خدای متعال حرف می‌زند.^{۱۴۶}

توجه

✎ آنجا که توجه لازم را در حال دعا داشته باشیم، دعا مستجاب

(۱) بحار الأنوار ج: ۹۸ ص: ۲۰۰.

خواهد شد؛ یا زود و یا دیر.^{۱۴۷}

یکی از شرایط استجابت دعا این است که آن را با توجّه مطرح کنیم. گاهی لقلقه‌ی زبان، جملاتی چون «خدایا ما را بیامرز»، «خدایا به ما سعه‌ی رزق بده» و «خدایا قرض ما را ادا کن» است. ده سال انسان این گونه دعا می‌کند، اصلاً مستجاب نمی‌شود. این فایده‌ای ندارد. یکی از شرایط دعا این است که فرمود: «وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ لَا يَقْبَلُ دُعَاءَ مَنْ قَلْبٌ غَافِلٌ»^(۱) «خداوند متعال، از صاحب دل غافل - دلی که متوجّه نیست چه خواسته‌ای را مطرح می‌کند و با که دارد حرف می‌زند - دعایی را قبول نمی‌کند». معلوم است که دعای دارای این ویژگیها، مستجاب نمی‌شود. باید تضرّع کنید و جدّی بخواهید. باید از خدای متعال با الحاح بخواهید. باز بخواهید و باز بخواهید. در این صورت البتّه خدای متعال دعاها را مستجاب خواهد کرد.^{۱۴۸}

لذا من توصیه می‌کنم که ارتباطات بچه‌ها با خدا، ارتباطات با توجّه و باحالی باشد؛ بخصوص نمازها را با حال بخوانند. دعا که می‌خوانند، با حال و با توجّه بخوانند و بدانند با چه وجودی حرف می‌زنند و چه می‌خواهند و بدانند این خواست، پاسخ دارد. در قرآن، به ما گفته شده است: «ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۲)؛ مرا بخوانید تا به شما پاسخ دهم.^{۱۴۹}

دعا، وسیله‌ای در کنار وسایل دیگر است... این، البتّه بدان معنا نیست که هرچه شما خواستید و هر طور آن را با خدای متعال در میان گذاشتید، برآورده خواهد شد؛ نه. شرایطی دارد، آدابی دارد؛ مثل همه‌ی اسباب عادی

(۱) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۱۷۵؛ الرسول &

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

و مثل همه‌ی خواستنها. اگر شما از دوستان هم چیزی بخواهید، آداب و تشریفاتی دارد. ادب مخصوص دعا را باید به کار گرفت و عمده‌ترین آداب، این است که انسان به خدای متعال توجّه کند و با همه‌ی دل، از خدا بخواهد. هنگامی که قلب انسان رقیق می‌گردد و توجّهی پیدا می‌شود، وقت دعاست. آن وقت اگر از خدا بخواهید، غالب این است که مقصود برآورده می‌شود. مگر مواردی که در علم الهی، مصالحی وجود دارد که آن مصالح را ما نمی‌دانیم و خدای متعال، به خاطر دعای من و شما مصالح عمومی آفرینش، یا مصالح یک ملت را به هم نمی‌ریزد. آن جا که سر راه خواسته‌ی ما، مصلحت بزرگی مانع نباشد و آن جا که توجّه لازم را در حال دعا داشته باشیم، دعا مستجاب خواهد شد؛ یا زود و یا دیر.^{۱۵۰}

حضور قلب

یکی دیگر از شرایط استجاب دعا، حضور قلب و خشوع است. همان طور که عرض کردیم، معنای دعا این است که شما با خدا حرف بزنید؛ خدا را در مقابل خود احساس کنید و حاضر و ناظر بدانید. اینکه انسان همین طور طبق عادت چیزی را بر زبان بیاورد و مطالبه‌ای را ذکر کند- خدایا ما را بیامرز، خدایا پدر و مادر ما را بیامرز- بدون اینکه در دل خود حقیقتاً حالت طلبی را احساس کند، این دعا نیست؛ لقلقه‌ی لسان است. «لَا يَقْبَلُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ دُعَاءَ قَلْبٍ لَاهٍ»^(۱)؛ دل غافل و بی‌توجّه و سربه‌هوا اگر دعا کند، خدای متعال دعایش را قبول نمی‌کند. دل‌های آلوده و غرق در تمنّیات و شهوات نفسانی- که اصلاً غافلند- چگونه دعا خواهند کرد؟ چه توقّعی است که اگر انسان این طور دعا کرد، مستجاب شود؟^{۱۵۱}

همان دعایی که در آن، حاجت خود را می‌خواهید، آن دعا را با توجّه، با

(۱) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۵۴؛ امیرالمؤمنین (علیه السلام).

تضرع و با حضور قلب بخوانید و دلتان را به خدا نزدیک کنید.^{۱۵۲}

مطالبه‌ی حقیقی

✚ مهم‌ترین خاصیت دعا- که من قبلاً هم درباره‌ی آن قدری صحبت کرده‌ام- همین ارتباط با خدا و احساس عبودیت در مقابل خداوند، بزرگترین اثر و خاصیت خداست؛ از خدا خواستن، که آن وقت خدای متعال هم اجابت خواهد کرد.^{۱۵۳}

✚ در دعا، طلب کردن و خواستن از خدای متعال و حقیقتاً مطالبه کردن لازم است. این دعا مستجاب می‌شود. اگر عمل و تلاش در راه اهداف بزرگ، همراه این دعا باشد، اقبال استجاب این دعا واقعاً بیشتر است. آن وقتی که دعا استمرار پیدا کند، حتماً اقبال استجاب در این دعا بیشتر است. اگر دیده شد که یک دعا چند بار تکرار گردید و مستجاب نشد، نباید مأیوس شد؛ بخصوص در مسائل بزرگ، بخصوص در مسائل مربوط به سرنوشت انسان و سرنوشت کشور و سرنوشت ملتها؛ چون گاهی طبیعت کارهای بزرگ چنین است که تحققش زمان می‌طلبد.^{۱۵۴}

✚ عمده این است که شما به معنای حقیقی کلمه و با همین شرایط، طلب کنید؛ خدای متعال این طلب را اجابت خواهد کرد.^{۱۵۵}

✚ بهترین دعا آن است که از سر معرفتی عاشقانه به خدا و بصیرتی عارفانه به نیازهای انسان انشا شده باشد، و این را فقط در مکتب پیامبر خداﷺ و اهل بیت طاهرين او- که اوعیه‌ی علم پیامبرﷺ و وراثت حکمت و معرفت اویند - می‌توان جست.^{۱۵۶}

شروط مرتبط با قلب و دل دعا کننده

با همه‌ی دل

✽ ادب مخصوص دعا را باید به کار گرفت و عمده‌ترین آداب، این است که انسان به خدای متعال توجه کند و با همه‌ی دل، از خدا بخواهد.^{۱۵۷}

حرف زدن از دل

✽ شاید در ماه شعبان، بتوانیم با ذخیره‌ای که از این ماه گرفته‌ایم، آن مناجات پرسوز و گداز و پرمضمون را با نفس حقیقی بخوانیم نه فقط الفاظ آن را مرور کنیم و حقیقتاً از دل، با زبان آن مناجات با خدا حرف بزنیم.^{۱۵۸}

دل پاک و زبان صادق

✽ در روایت دیگر دارد که خدای متعال به حضرت موسی خطاب فرمود: «يَا مُوسَى ادْعُنِي بِالْقَلْبِ النَّقِيِّ وَاللِّسَانِ الصَّادِقِ»^(۱) با دل پاک و زبان راستگو با خدای متعال حرف بزنید و دعا کنید؛ دعا قطعاً مستجاب خواهد شد.^{۱۵۹}

معطر و مزین کردن دل

✽ اگر دل توانست با یاد خدا خود را معطر و مزین کند، بدون تردید اجابت الهی برای او میسر خواهد شد؛ «أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۲) ۱۶۰

رقت قلب

✽ هنگامی که قلب انسان رقیق می‌گردد و توجهی پیدا می‌شود، وقت دعاست. آن وقت اگر از خدا بخواهید، غالب این است که مقصود

(۱) بحار الأنوار ج: ۹۰ ص: ۳۴۱؛ الرسول &

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

برآورده می‌شود.^{۱۶۱}

سوز دل

✽ اگر انسان معنای دعا را نمی‌فهمد، همین‌قدر احساس کند که با یک زبان شیفته‌ی حاکی از سوز دل دارد با خدای متعال حرف می‌زند.^{۱۶۲}

طراوت دل

✽ اولین شرط دعا این است که با دل باطراوت و بی‌آلایش درخواست شود؛ مثل دل جوانها؛ لذا دعای جوانان اقبال و احتمال اجابت را بیش از همه دارد. گاهی بعضی‌ها به بنده می‌گویند برای جوانهای ما دعا کن. البته ما همیشه برای همه‌ی جوانها دعا می‌کنیم؛ اما در واقع این جوانها هستند که اگر قدر دل بی‌آلایش و باطراوت خود را بدانند، دعای آنها از هر دعایی می‌تواند به استجاب نزدیک‌تر باشد.^{۱۶۳}

توبه و اجتناب از گناه

توبه

✽ یکی دیگر از شرایط دعا، اجتناب از گناه و توبه است. این شب‌ها هم شب‌های توبه است. همه دچار گناه و تخلف هستیم. تخلف‌ها کوچک و بزرگ دارد. از خدای متعال باید عذرخواهی و استغفار و طلب بخشش و توبه کنیم و به سوی خدا برگردیم. عزم ما باید این باشد که از ما گناه سر نزنند. گاهی انسان عزم می‌کند و تصمیم می‌گیرد که گناه نکند؛ بعد دچار غفلت و اشتباه می‌شود و لغزش پیدا می‌کند؛ باز همین گناه سراغ انسان می‌آید؛ بار دیگر باید توبه و استغفار کند؛ منتها استغفار باید جدی و حقیقی باشد. گناه نکردن باید یک قصد واقعی و جدی باشد.^{۱۶۴}

✽ بعضی‌ها دعا و عبادت و توبه را می‌گذارند برای دوران پیری؛ این اشتباه بزرگی است. اگر گفته شود توبه کنید، می‌گویند حالا وقت داریم.

اولاً معلوم نیست وقت داشته باشیم؛ مرگ انسان را مطلع نمی‌کند؛ برای همه‌ی سنین هم است. اگر فرض کردیم حقیقتاً وقت داریم- یعنی بناست به سنین پیری برسیم- چنانچه کسی خیال کند که می‌شود دوران جوانی را با غفلت و غرق شدن در شهوات گذرانند، بعد با خیال راحت و با آسانی به سراغ توبه رفت، اشتباه بزرگی مرتکب شده‌است. حالت دعا و انابه چیزی نیست که انسان هر وقت اراده کرد، برای او پیش بیاید. گاهی می‌خواهیم، نمی‌شود؛ دنبال حال و توجه هستیم، دست نمی‌دهد؛ «ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ يَدَاكَ»^(۱) انسانی که زمینه‌ی توجه به خدا و رجوع إلى الله را در خودش به وجود نیاورده باشد، این‌طور نیست که هر وقت اراده کرد، بتواند در خانه‌ی خدا برود. شما می‌بینید بعضی دل‌های پاک- غالباً جوانها- خیلی راحت می‌توانند ارتباط برقرار کنند؛ اما بعضی هرچه تلاش می‌کنند، این ارتباط برقرار نمی‌شود. کسانی که فرصتی دارند و می‌توانند دل خودشان را نرم نگه دارند، قدر بدانند و رابطه‌ی خود را با خدا حفظ کنند؛ تا هر وقت خواستند در خانه‌ی خدا بروند، بتوانند.^{۱۶۵}

ترک گناهان

✽ یکی دیگر از شرایط دعا، اجتناب از گناه و توبه است.^{۱۶۶}

خروج از مظالم

✽ درباره‌ی دعا و استجاب دعا در روایت دارد که: «وَلْيُخْرِجْ مِنْ مَظَالِمِ النَّاسِ»^(۲)؛ انسان باید از مظلومی مردم خارج شود تا دعایش قبول شود. در روایت دیگر دارد که خدای متعال به حضرت موسی خطاب

(۱) سوره‌ی حج، آیه‌ی ۱۰.

(۲) بحار الأنوار ج: ۹۰ ص: ۳۲۱؛ الصّادقُ الطّیّس.

فرمود: «يَا مُوسَى ادْعُنِي بِالْقَلْبِ النَّقِيِّ وَاللِّسَانِ الصَّادِقِ».^(۱) با دل پاک و زبان راستگو با خدای متعال حرف بزنید و دعا کنید؛ دعا قطعاً مستجاب خواهد شد.^{۱۶۷}

عمل

﴿البته نه دعای تنها و دعای بدون عمل. هیچ فایده‌ای ندارد که انسان در عمل را ببندد و به دعا اکتفا کند. اما در کنار عمل، در کنار اقدام، در کنار به کار انداختن همت و تلاش، خواستن از خدا را نیز باید قرار بدهیم. این دعا، حاجات را برای انسان برآورده می‌سازد. لذا ملاحظه می‌کنید که پیغمبر اکرم &، در میدان جنگ، بعد از آنکه همه‌ی کارها را انجام داده است، دعا هم می‌کند. بنابراین، یکی از وظایف ماست که دعا کنیم، تا از این راه به حاجات و اهداف و مقاصد خودمان نائل شویم.^{۱۶۸}

﴿کسی نمی‌تواند بگوید که پیغمبر و مسلمانان صدر اسلام، تلاش و کار نمی‌کردند. بالاتر از تلاش آن‌ها دیگر تلاش وجود ندارد. در آن ده سال که پیغمبر حاکمیت جامعه‌ی اسلامی آن روز را در اختیار داشت، سالیانی یکسره توأم با کار و تلاش بود. اما در عین حال، با وجود آن کار و تلاش و در کنار آن، دعا و تضرع و انابه و استغفار و طلب و مسئلت از پروردگار عالم هم جای خود را داشت.^{۱۶۹}

﴿در اینجا، چند سؤال مطرح می‌شود: یکی اینکه، اگر دعا، چنین نقش معجز‌آسایی دارد، پس این وسایل دنیوی و این ابزارها و علم و صنعت و نظایر آن چیست؟ جواب این است که دعا رقیب ابزارهای مادی نیست. این طور نیست که وقتی انسان می‌خواهد به مسافرت برود، یا با خودرو

(۱) بحار الأنوار ج: ۹۰ ص: ۳۴۱؛ آل رسول &.

و قطار و هواپیما عازم شود و یا با دعا برود! همچنین این طور نیست که اگر انسان بخواهد وسیله‌ای به دست آورد، یا پول خرج کند و یا اگر پول نداشت به دعا متوسل شود و آن وسیله را به دست آورد! معنای دعا این است که شما از خدا بخواهید تا او این وسایل را جور بیاورد. آن وقت علل مادی، هر کدام در جای خودشان قرار می‌گیرند. دعای مستجاب این گونه است.^{۱۷۰}

بنابراین، دعا موجب نشود کسی تنبلی کند. دعا موجب نشود که کسی از دانش و علم و ابزار مادی و علت و معلول طبیعی، دست بشوید؛ نه. دعا رقیب آن‌ها نیست، بلکه در طول آن‌هاست. دعا، جورآورنده‌ی آن‌هاست.^{۱۷۱}

معجزه در موارد استثنایی رخ می‌دهد و در غیر موارد استثنایی، دعا جورکننده‌ی روال عادی است. وقتی شما از خدا می‌خواهید حادثه‌ای اتفاق بیفتد که به آن نیاز دارید، در کنار دعا، باید نیرویتان را هم به کار ببندید. مثلاً اگر احساس تنبلی به شما دست می‌دهد و دعا می‌کنید که خدای متعال این احساس را از شما بگیرد، در کنار دعا، باید اراده و همت نیز به خرج دهید. یعنی در اینجا هم، باز وسیله‌ی مادی و وسیله‌ی طبیعی دیگری هست که همان همت کردن است. باید همت و اراده کنید. هیچ کس خیال نکند که اگر در خانه بنشینیم و به تلاش و اقدام نپردازیم، حتی اراده هم نکنیم و فقط به دعا مشغول باشیم، خدا حاجاتمان را برآورده می‌کند؛ نه. چنین چیزی امکان ندارد. پس، دعا در کنار تلاش و با تلاش است. بعضاً خیلی از تلاشها به نتیجه نمی‌رسد؛ اما همین که دعا کردید، به نتیجه خواهد رسید.^{۱۷۲}

چند نفر خدمت رسول اکرم آمدند و از شخصی تعریف کردند و گفتند: یا رسول الله! ما با این مرد هم سفر بودیم و او مرد بسیار خوب و پاک و با خدایی بود، دائماً عبادت می‌کرد، در هر منزلی که فرود

می‌آمدیم، از لحظه‌ی فرود تا وقتی که مجدداً سوار می‌شدیم، او مشغول نماز و ذکر و قرآن و این‌ها می‌شد. وقتی که این تعریف‌ها را کردند، پیامبرﷺ با تعجب از آن‌ها سؤال کردند: پس چه کسی کارهایش را می‌کرد؟ کسی که وقتی از مرکب پیاده می‌شود، دائم مشغول نماز و قرآن است، چه کسی غذای او را می‌پخت؟ چه کسی وسایل او را فرود می‌آورد و سوار می‌کرد؟ چه کسی کارهایش را انجام می‌داد؟ این‌ها در جواب گفتند: یا رسول الله! ما با کمال میل، همه‌ی کارهای او را انجام می‌دادیم. پیامبر فرمود: «كُلُّكُمْ خَيْرٌ مِنْهُ»^(۱).

همه‌ی شما از او به‌ترید. اینکه او کار خودش را انجام نمی‌داد و به دوش شما می‌انداخت و خود مشغول عبادت می‌شد، موجب نمی‌شود که او مرد خوبی باشد.^{۱۷۳}

البته غالباً این طور است. ضمناً بعضی مواقع، خدای متعال معجزه هم نشان می‌دهد که آن بحث دیگری است. معجزه در موارد استثنایی رخ می‌دهد و در غیر موارد استثنایی، دعا جور کننده‌ی روال عادی است. وقتی شما از خدا می‌خواهید حادثه‌ای اتفاق بیفتد که به آن نیاز دارید، در کنار دعا، باید نیرویتان را هم به کار ببندید. مثلاً اگر احساس تنبلی به شما دست می‌دهد و دعا می‌کنید که خدای متعال این احساس را از شما بگیرد، در کنار دعا، باید اراده و همت نیز به خرج دهید. یعنی در این جا هم، باز وسیله‌ی مادی و وسیله‌ی طبیعی دیگری هست که همان همت کردن است. باید همت و اراده کنید. هیچ کس خیال نکند که اگر در خانه بنشینیم و به تلاش و اقدام نپردازیم، حتی اراده هم نکنیم و فقط به دعا مشغول باشیم، خدا

(۱) بحار الأنوار ج: ۷۳ ص: ۲۷۴ الرسولﷺ.

حاجاتمان را برآورده می‌کند؛ نه. چنین چیزی امکان ندارد. پس، دعا در کنار تلاش و با تلاش است. بعضاً خیلی از تلاشها به نتیجه نمی‌رسد؛ اما همین که دعا کردید، به نتیجه خواهد رسید. این، یک نکته.^{۱۷۴}

زمان‌ها و موقعیت‌های برتر

رجب

✽ از این ایام استفاده بردن و معنویت را تقویت کردن و با خدا ارتباط برقرار کردن و ذکر و دعا و توسل را اهمیت دادن از وظایف است.^{۱۷۵}

شعبان

✽ شاید در ماه شعبان، بتوانیم با ذخیره‌ای که از این ماه گرفته‌ایم، آن مناجات پرسوز و گداز و پرمضمون را با نفس حقیقی بخوانیم نه فقط الفاظ آن را مرور کنیم و حقیقتاً از دل، با زبان آن مناجات با خدا حرف بزنیم.^{۱۷۶}

رمضان

✽ این ماه، ماه روزه است؛ ماه نزول قرآن و انس با قرآن است؛ ماه عبادت و دعا و مناجات است که دعا مغز و روح عبادت است.^{۱۷۷}
✽ امسال اتفاقاً بهار طبیعت، با بهار دعا و قرآن، هم‌زمان شده‌است. چند روز دیگر، ماه مبارک رمضان شروع خواهد شد که بهار نو سازی و خودسازی انسان و بهار انس با خداست.^{۱۷۸}

✽ ماه رمضان را مغتنم بشمارید. این روزها را با روزه‌داری، و این شبها را با ذکر و دعا به سر ببرید. فصل دعا هم، همین ماه مبارک است. اگرچه همیشه انسان باید با رشته‌ی دعا به خدا متصل باشد، اما آیه‌ی «و

إِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ^(۱) در سوره بقره، در خلال همین آیات مبارکه‌ی مربوط به روزه و ماه رمضان است. در وسط آیات روزه و ماه رمضان، این آیه‌ی «وإذا سألک عبادی عنی فإنّی قریب» آمده، که همه‌ی انسانها و همه‌ی بندگان را به دعا و توجّه سوق می‌دهد و دعوت می‌کند.^{۱۷۹}

عید فطر

✽ در نماز عید فطر دعا، تضرّع، گریه و توجّه به خدا هست.^{۱۸۰}

ایام معلومات

✽ ایام حج همراه با شوق و حنین دل‌های شیفته است که ...ایام معلومات را در سایه‌ی ذکر و نیایش بگذرانند.^{۱۸۱}

پیروزی

✽ دعا چیز عجیبی است. لذا در طول تاریخ صدور اوّل اسلام همه جا دعا هست. پیغمبر در جنگ بدر هم دعا کرد، در جنگ احد هم دعا کرد؛ یعنی دعا پیروزی و شکست نمی‌شناسد. دعا یعنی ارتباط و اتّکال انسان با خدا، آن‌وقتی هم که انسان در اوج قدرت و پیروزی است باز هم محتاج دعا است؛ باید با خدا حرف بزند، باید از خدا بخواهد. قرآن به پیغمبر ما دستور داد که «إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ» وقتی یاری خدا رسید و پیروزی نصیب شد «وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا» و دیدی که مردم دسته‌دسته و فوج‌فوج به اسلام وارد می‌شوند، تازه «فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ»^(۲) تازه اوّل انابه‌ی تو است، اوّل عرض نیاز تو به درگاه قادر متعال است. ملت ما از وقتی پیروزی را به دست آورد

(۱) سوره بقره، آیه ۱۸۶.

(۲) سوره نصر، آیات ۱-۳.

آستانه‌ی دعا را رها نکرد. ببینید امروز در جامعه‌ی ما چقدر دعا و توجه به خدا زیاد است؛ راز پیروزی ما هم همینهاست.^{۱۸۲}

نماز

نماز را با توجه، با خضوع، با ذکر و با دعا بجا بیاورند.^{۱۸۳}

اضطرار و سختی

ببینید! انسان در آن حال که فرضاً فرزند یا عزیزی از عزیزانش دچار بیماری است و در خانه‌ی خدا رفته و حال دعا پیدا کرده است، چگونه از خدا طلب می‌کند؟^{۱۸۴}

انبیای الهی در مواقع سختی دعا می‌کردند و از خدای متعال کمک می‌خواستند: «فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّي مَغْلُوبٌ فَانْتَصِر»^(۱) که از قول حضرت نوح عليه السلام نقل شده است. یا از قول حضرت موسی عليه السلام نقل شده است: «فَدَعَا رَبَّهُ أَنِّ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ مُّجْرِمُونَ».^(۲) موسی به خدا شکایت کرد و به او پناه برد.^{۱۸۵}

(۱) سوره‌ی قمر، آیه‌ی ۱۰.

(۲) سوره‌ی دخان، آیه‌ی ۲۲.

نشر انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیک)

فصل چهارم:

فواید و دستاوردهای دعا

نقد انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

سه دستاورد عمده‌ی دعا: رشد روحیه‌ی خاکساری، کسب معارف، دریافتِ حاجات

رشد روحیه‌ی ذلت و خاکساری

توجه پیدا کردن به عجز و حقارت و تهی‌دستی خودمان

✳ از کوچک بودن خواسته هم ابا نداشته باشید. خواسته‌های کوچکِ کوچک را هم از خدا بخواهید. در روایت است که حتی بند کفش خود را - که چیز خیلی حقیری است - از خدا بخواهید. روایتی است از امام باقر علیه السلام که می‌فرماید: «لَا تُحَقِّرُوا صَغِيرًا مِنْ حَوَائِجِكُمْ فَإِنَّ أَحَبَّ الْمُؤْمِنِينَ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى أَسْأَلُهُمْ»^(۱)؛ «حاجتهای کوچک را حقیر نشمارید و از خدا بخواهید». خوب؛ انسان به بند کفش احتیاج دارد؛ به در مغازه می‌رود و می‌خرد. این هم دعا لازم دارد؟! بله! تا احساس کردید که به بند کفش و یا هر چیز دیگر به این کوچکی نیاز دارید، دل را متوجه خدا کنید و بگوئید: «پروردگارا! این را هم به من برسان» رساندنش به چه ترتیب است؟ به این ترتیب است که پول در جیب بگذارم، سرِ کوچه بروم، از مغازه بخرم و بعد هم آن را مورد استفاده

(۱) مستدرک الوسائل ج: ۵، ص: ۱۷۲؛ الباقر علیه السلام.

قرار دهم. به هر حال، باید از خدا بخواهید. اگر چه به در مغازه رفتید، پول دادید و بند کفش خریدید؛ اما باز هم آن را خدا به شما داد. از غیر طریق خدا که چیزی به دست انسان نمی‌رسد. هر چه به ما می‌رسد خدا به ما می‌دهد.

چیزی را که خدا می‌دهد، قبلاً باید از خدا بخواهیم. چرا بخواهیم؟ یکی از علل اینکه گفته‌اند حاجات کوچک را هم از خدا بخواهید، این است که به حوائج و عجز و حقارت و تهی‌دستی خودمان توجه پیدا کنیم تا ببینیم که چقدر تهی‌دستیم. اگر خدای متعال کمک نکند، امکان ندهد، نیرو ندهد، فکر ندهد، ابتکار ندهد و وسایل را جور نیآورد، همان بند کفش هم به دست ما نخواهد رسید. اگر شما به قصد خریدن بند کفش از خانه بیرون آمدید، در راه، جیب‌تان را زدند یا پول‌تان گم شد و یا مغازه‌ی مورد نظر، بسته بود و یا در بین راه، حادثه‌ی مهمی پیش آمد که مجبور شدید برگردید، بند کفش گیرتان نیامده‌است. بنابراین، هر چیز را از خدا بخواهید؛ حتی بند کفش را، حتی کوچک‌ترین اشیا را و حتی قوت روزانه‌ی خود را. بگذارید این من دروغین عظمت یافته در سینه‌ی ما - که می‌گوئیم «من» و خیال می‌کنیم مجمع نیروها ما هستیم - بشکند. این «من» انسانها را بیچاره می‌کند. این هم مطلبی در باب دعا که انسان خواسته‌های خود را از طریق دعا به دست آورد.^{۱۸۶}

سرکوبی خودبینی و خودخواهی

✎ اگر این خودبینی و خودخواهی در مقابل خداوند متعال باشد - یعنی انسان خود را در مقابل پروردگار قرار بدهد - نتیجه‌ی آن در انسان، طغیان است: طاغوت. طاغوت هم فقط پادشاهان نیستند؛ هر کدام از ما انسانها ممکن است در درون خودمان - خدای نکرده - یک طاغوت

و یک بت تربیت کنیم و پرورش بدهیم. در مقابل خدا سرکشی کردن و خودبینی داشتن، نتیجه‌اش عبارت از رشد طغیان در انسان است. اگر این خودبینی در مقابل انسانهای دیگر باشد، نتیجه‌اش می‌شود نادیده گرفتن حقوق دیگران؛ تجاوز و دست‌درازی به حقوق این و آن. اگر این خودبینی در مقابل طبیعت واقع بشود، نتیجه‌اش می‌شود تضییع محیط طبیعی؛ یعنی آنچه که امروز به حق درباره‌ی مسئله‌ی محیط زیست در دنیا اهتمام هست. نادیده گرفتن محیط طبیعی زیست انسان هم، نتیجه‌ی طغیان، خودبینی و خودخواهی در مقابل طبیعت است.

دعا ضد همه‌ی این‌هاست. دعا که می‌کنیم، در واقع این حالت خشوع را در خود به وجود می‌آوریم و خودبینی و خودخواهی را در خود سرکوب می‌کنیم، و در نتیجه، جهان هستی و محیط زندگی انسانها از طغیان و تجاوز به حقوق و طبیعت محفوظ می‌ماند. لذا فرمود: «الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ»^(۱)؛ مغز هر عبادتی، دعاست. عبادات برای همین است که بتواند انسان را در مقابل خدای متعال خاشع و دلش را نیز مطیع و تسلیم کند. این اطاعت و خشوع در مقابل خداوند هم از نوع تواضع و خشوع و خضوع انسانها در مقابل یکدیگر نیست؛ بلکه به معنای خشوع و خضوع در مقابل خیر مطلق، جمال مطلق، حُسن مطلق و فضل مطلق اوست.^{۱۸۷}

✽ مطلب اصلی دعا چیست؟ خشوع در مقابل پروردگار. اصل دعا، این است. این که می‌بینید از قول پیغمبر & نقل شده‌است که فرمود: «الدُّعَاءُ مُخُّ الْعِبَادَةِ»^(۲)؛ «مغز عبادت دعاست» به خاطر آن است که در دعا حالتی وجود دارد که عبارت است از وابستگی مطلق به پروردگار و خشوع در

(۱) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ أَلرَسُول &.

(۲) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ أَلرَسُول &.

مقابل او. اصل عبادت هم این است. لذاست که در ادامه‌ی آیه‌ی شریفه‌ی «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» می‌فرماید: «إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ»^(۱) اصل دعا این است که انسان در مقابل خدای متعال، خود را از انانیت دروغین بشری بیندازد. اصل دعا، خاکساری پیش پروردگار است.^{۱۸۸}

شکستن نفسانیتها

✽ خاصیت دعا این است که نفسانیتها را می‌شکند. لذاست که گفته‌اند: حتی چیزهای کوچک را هم از خدا بخواه تا بفهمی که حقیری. بدانی که گاهی اوقات، یک پشه یا مگس، انسان را از کار می‌اندازد، و آسایش وی را می‌گیرد: «وَأِنْ يَسْأَلْهُمْ الذَّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ».^(۲) این است که دعا برای تضرع پیش خداست؛ برای عرض حاجت پیش خداست؛ برای تواضع و برای بیرون آمدن از پوسته‌ی دروغین استکبار و استعلاست. خدای متعال، گاهی برای من و شما مشکلاتی به وجود می‌آورد، تا وادار به تضرع و توجه و خشوعمان کند. همان‌طور که در آیات کریمه‌ی قرآن می‌فرماید: «وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُم بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ فَلَوْ لَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ».^(۳) این تضرع، نه برای خاطر خدا، که به خاطر خود ماست. خدا احتیاجی به تضرع من و شما ندارد:

(۱) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

(۲) سوره‌ی حج، آیه‌ی ۷۳.

(۳) سوره‌ی أنعام، آیات ۴۲-۴۳.

تیشه زان بر هر رگ و بندم زنند تا که با مهر تو پیوندم زنند
این حالت تضرع است که دل را از عشق خدا پر می‌کند؛ انسان را با
خدا آشنا می‌کند؛ انسان را از خودبینی و خودنگری فسادانگیز تهی
می‌کند و او را از نور مقدس پروردگار و لطف الهی، سرشار می‌سازد.
قدر این را بدانید که از همه چیز بالاتر است.^{۱۸۹}

مهار نفس

همه‌ی انسانها مبتلا به این پیل مست در درون وجود خودشان
هستند که باید این را مهار کنند. این مهار با ذکر خداست؛ با یاد
خداست؛ با پناه بردن به خداست؛ با احساس نیاز به پروردگار است؛ با
احساس حقارت خود در مقابل عظمت الهی است؛ با احساس زشتی‌های
خود در مقابل جمال مطلق حق متعال است. این‌ها همه‌اش ناشی از ذکر
است. انسانی که باتقواست، یعنی مراقب خودش هست و متذکر هست،
منشأ شر و ظلم و فساد و طغیان و بدی به این و آن نمی‌شود. آن ذکر
الهی مرتب دارد او را نهی می‌کند؛ مرتب دارد او را باز می‌دارد.^{۱۹۰}

کسب معارف

واقعاً این دعاها پُر از معارف است؛ که اگر این‌ها را از حالت دعا
بیرون بیاورند، معارف اسلامی متین و اصیل و قوی‌یی را تشکیل می‌دهند
که نظیرشان در روایات ما کم است.^{۱۹۱}
و اما، دومین چیزی که در دعا وجود دارد، معارف است. و این
مخصوص دعاهایی است که از معصوم به ما رسیده‌است. امام سجّاد علیه السلام،
«صحیفه‌ی سجّادیه» را به صورت دعا تنظیم فرموده و اصلاً دعا
خوانده‌است؛ اما این کتاب، پُر از معارف الهی و اسلامی است. توحید
خالص در صحیفه‌ی سجّادیه است. نبوّت و عشق به مقام تقدّس نبیّ

اسلام^۷ در صحیفه‌ی سجّادیه است. مثل بقیه‌ی دعا‌های مأثور، معارف آفرینش در این کتاب است. همین «دعای ابی‌حمزه‌ی ثمالی» که مخصوص سحرهاست - سعی کنید آن را بخوانید و در معنایش توجّه و تدبّر داشته باشید - و همین «دعای کمیل» که شبهای جمعه خوانده می‌شود، از جمله دعا‌هایی است که سرشار از معارف اسلامی است و در آن‌ها حقایقی به زبان دعا بیان شده‌است. نه اینکه آن بزرگوار - امام سجّاد (علیه السلام) - نمی‌خواسته دعا کند و دعا را پوشش قرار داده است؛ نه. دعا می‌کرده، مناجات می‌کرده و با خدا حرف می‌زده‌است. منتها انسانی که قلبش با خدا و با معارف الهی آشناست، حرف زدنش هم این گونه است. حکمت از او سرریز می‌شود و دعای او هم عین حکمت است.

دعاهایی که ما می‌خوانیم، پر از حکمت است. در دعا‌های مأثور از ائمّه^۷ که به ما می‌رسد، نکاتی عاید از معارف وجود دارد که حقیقتاً مورد احتیاج انسان است. آن بزرگواران با آوردن این نکات در دعاها به ما یاد می‌دهند که از خدا چه بخواهیم.^{۱۹۲}

✽ این دعاها درس است. اگر در معانی این دعاها تدبّر کنیم، بزرگترین هدیه‌های معنوی الهی را در این‌ها خواهیم یافت.^{۱۹۳}

✽ نکته‌ی آخر در باب دعا، دعا‌های مأثور است. دعا‌هایی که از ائمّه رسیده‌است، بهترین دعاهاست. اولاً خواسته‌هایی در این دعاها گنجانده شده‌است که به ذهن امثال ماها اصلاً خطور نمی‌کند و انسان از زبان ائمّه^۷ آن‌ها را از خدا طلب می‌کند. در دعای ابوحمزه و دعای افتتاح و دعای عرفه بهترین مطالبات و خواسته‌ها برای انسان مطرح می‌شود؛ که اگر انسان این‌ها را از خدا بخواهد و بگیرد، می‌تواند برای او سرمایه باشد. ثانیاً در این دعاها مایه‌های خشوع و تضرّع وجود دارد. مطلب، با

زبان و لحن و بیانی ادا شده است که دل را خاشع و نرم می‌کند. با عبارات فصیح و بلیغ، عشق و شیفتگی و شوق در این دعاها موج می‌زند. انسان باید این دعاها را قدر بداند و از آنها استفاده کند.

البته باید معنای این دعاها را بفهمیم. خوشبختانه الآن ترجمه‌های خوب وجود دارد و مفاتیح الجنان و دعا‌های گوناگون ترجمه شده است. با توجه به ترجمه‌ها، دقت کنند و بخوانند. البته تا آنجایی که ما دیده‌ایم، هیچ ترجمه‌ای نتوانسته زیبایی‌های الفاظ این دعاها را منعکس کند؛ ولی بالاخره مضمون دعا معلوم است. با توجه به این ترجمه‌ها دعاها را بخوانند. کسانی که می‌خوانند و با آنها عده‌ای هم صدا می‌شوند، بعضی از فقرات دعا را لااقل ترجمه کنند. البته مرتبه‌ی پائین‌ترش هم این است که اگر انسان معنای دعا را نمی‌فهمد، همین قدر احساس کند که با یک زبان شیفته‌ی حاکی از سوز دل دارد با خدای متعال حرف می‌زند.^{۱۹۴}

✽ اجابت الهی از طرف پروردگار، هیچ قید و شرطی ندارد؛ این ما هستیم که با اعمال خودمان مانع اجابت می‌شویم؛ ما هستیم که موجب می‌شویم دعای ما مورد اعتنا قرار نگیرد، که خود همین، یکی از معارفی است که می‌توان از دعا استفاده کرد و یکی از خصوصیات دعا، همین است.^{۱۹۵}

✽ در دعاها و اذکار دیشب^(۱) این جمله بود: «اللَّهُمَّ الْعَن قَتْلَةَ امیرالمؤمنین»^(۲)؛ خدایا! قاتلان امیرالمؤمنین را لعنت کن، از رحمت خودت دور کن. در مسجد کوفه، یک نفر که بیشتر بر فرق مبارک حضرت شمشیر نزد؛ اما می‌گوید قاتلان! ببینید، این هم یکی از همان

(۱) شب نوزدهم ماه مبارک رمضان.

(۲) بحار الأنوار ج: ۹۷ ص: ۲۷۳؛ الصّادق علیه السلام.

درسهایی است که انسان از دعا می‌گیرد. لازم نیست که انسان، خودش
مباشراً در حادثه حضور داشته باشد تا حادثه به او منسوب شود.^{۱۹۶}

این‌ها فقط دعا نیست؛ درس است؛ این کلمات امام سجّاد - و همه‌ی
ادعیه‌ای که از ائمه ۷ مأثور است و بدست ما رسیده‌است - پر است از
معارف.^{۱۹۷}

در دعا فقط این نیست که انسان دل را به خدا نزدیک می‌کند؛ این
هست، فراگیری هم هست. در دعا هم تعلیم است، هم تزکیه هست. این
دعاهای مأثور از ائمه ۷ هم ذهن را روشن می‌کند، هم حقایق و معارفی را
که در زندگی به آن‌ها نیاز داریم، به ما می‌آموزد و هم دل را متوجّه به
خدا می‌کند. ذکر الهی را خیلی باید معتنم بشمرید.^{۱۹۸}

جهت دیگری که در دعا هست، این است که در دعاهایی که از
ائمه ۷ به ما رسیده‌است، درسهای بزرگی از معارف اسلام نهفته‌است. این
صحیفه‌ی سجّادیه را اگر مطالعه کنید و جنبه‌ی دعایی کلمات را ندیده
بگیرید، هر دعای آن یک درس عالی از معارف اسلامی و قرآنی است. اگر
کسی خطبه‌ی امیرالمؤمنین (علیه السلام)، در توحید را که خطبه‌ی اوّل نهج‌البلاغه
است، جلو خودش بگذارد، یا دعای اوّل صحیفه‌ی سجّادیه را که در تحمید
است - حمد الهی است - جلو خودش بگذارد، می‌بیند این دو مثل همد و
فرقی با هم ندارند. خطبه‌اند و درسند. امیرالمؤمنین (علیه السلام)، در مقابل جمعی از
مردم ایستاده و معارف الهی را بیان کرده و امام سجّاد (علیه السلام)، دعا کرده و به
زبان دعا، همان معارف را بیان فرموده‌است. یا دعای هشتم صحیفه - که
من بعضی از فقراتش را یادداشت کرده‌ام - یک درس اخلاقی است. کأنه
خطبه‌ای است که کسی بخواند، یا یک سخنرانی برای مردم بکند و
لغزشگاههای اخلاقی را برای آنان بیان نماید.^{۱۹۹}

پس، نقطه‌ی دوم این است که در این دعاها، معارف زیادی

نهفته است. مثلاً در فقرات اول دعای کمیل، همه می خوانیم: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تَهْتِكُ الْعِصَمَ. اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تُنَزِّلُ النَّعَمَ. اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تُغَيِّرُ النَّعَمَ». گناهانی وجود دارد که پرده ها را می برد. گناهانی وجود دارد که نعمت الهی را بر انسان نازل می کند. گناهانی وجود دارد که نعمتها را از انسان می گیرد. «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تَحْبِسُ الدُّعَاءَ»^(۱) گناهانی هم وجود دارد که دعا را حبس می کند.^{۲۰۰}

ماندگار و مؤثر کردن معارف در دل انسان

✽ دعا انسان را به خدا نزدیک می کند؛ معارف را در دل انسان ماندگار و مؤثر می کند؛ ایمان را قوی می کند.^{۲۰۱}

اجابت، رفع حاجات، دفع بلا، جلب روزی

✽ دعا وسیله است برای رسیدن به حوائج و مقصودها و هرآنچه که انسان می خواهد و آرزو می کند.^{۲۰۲}

✽ مقصود عمومی از دعا؛ یعنی خواستن و گرفتن از خداوند متعال. ما انسانها نیازهای زیادی داریم و وجودمان سرتاپا نیاز است. اگر در وجود خودتان دقت کنید، می بینید از تنفس کردن و غذا خوردن گرفته تا راه رفتن و گوش کردن و دیدن، همه و همه حاکی از نیاز ما انسانهاست. یعنی خدای متعال، مجموعه ای از امکانات و نیروها را در اختیار من و شما قرار داده است که با آنها می توانیم زندگی کنیم و همه نیز تحت اراده ی پروردگار است. هرکدام از این نیروها و امکانات کمبود پیدا کند، انسان دچار مشکل اساسی در زندگی خود می شود. مثلاً یک رگ یا یک رشته عصب از کار بیفتد، یک عضله مشکل پیدا کند، تا برسد به

(۱) البلدالأمين ص: ۱۸۸ ؛ امیرالمؤمنین (علیه السلام).

مسائل بیرون از وجود انسان یا مسائل روحی یا مسائل اجتماعی. بشر، سرتاپا نیاز است. رفع این مشکلات و تأمین این نیازها را از چه کسی باید بخواهیم؟ از خدای متعال که او حاجات ما را می‌داند. «وَسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا»^(۱) خدا می‌داند شما چه می‌خواهید، چه لازم دارید و چه چیز از او می‌طلبید و سؤال می‌کنید. پس، از خدا بخواهید. در جای دیگر، می‌فرماید: «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۲) پروردگار شما فرموده است: «دعا کنید مرا» یعنی «بخوانید مرا؛ من به شما جواب می‌دهم.» البته این جواب دادن، به معنای برآمدن حاجت نیست. می‌گوید: «جواب می‌دهم و لَئِيكَ می‌گویم؛ اَسْتَجِبْ لَكُمْ. اما این استجابت الهی، در بسیاری از موارد با دادن حاجت و آن چیز مورد درخواست شما همراه است. پس، این مطلب اول که انسان نیازهایی دارد، و رفع این نیازها را، باید از خدا بخواهد. باید در خانه‌ی خدا رفت، تا از تضرع پیش دیگران، بی‌نیاز شد.

چون روز جمعه و روز توجّه و روز معرفت به کلمات نبی اکرم و ائمه ۷ است، چند حدیث کوتاه و مختصر بخوانم. در حدیثی آمده است: «أَفْضَلُ الْعِبَادَةِ الدُّعَاءُ»^(۳) بهترین عبادتها، دعا است. حدیث دیگر، حدیث نبوی است. آن حضرت، به اصحاب خود فرمود: «أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى سَلَاحٍ يُنْجِيكُمْ مِنْ أَعْدَائِكُمْ وَيُدْرِي أَرْزَاقَكُمْ؟»^(۴) «آیا می‌خواهید سلاحی را به شما نشان دهم که هم شما را از دشمن حفظ می‌کند و نجات می‌دهد و

(۱) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲.

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

(۳) الکافی ج: ۲، ص: ۴۶۶؛ الْبَاقِرُ الطَّلَبِ.

(۴) الکافی، ج ۲، ص ۴۶۸، الرسول &.

هم روزی‌تان را فراوان می‌کند؟» این، همان خواستن از خدا برای برآورده شدن حاجات است. «قَالُوا بَلَىٰ يَا رَسُولَ اللَّهِ.» عرض کردند: بلی؛ بفرمائید. فرمود: «قَالَ تَدْعُونَ رَبَّكُمْ.» خدا را دعا کنید؛ خدا را بخوانید. «بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ.» شب و روز. «فَإِنَّ سِلَاحَ الْمُؤْمِنِ الدُّعَاءُ»^(۱) «سلاح مؤمن، دعاست.» یعنی دنبال حاجات رفتن، با سلاح دعا. با دشمن، با حادثه و با بلیه در افتادن، با سلاح دعا.^{۲۰۳}

✚ انسان خواسته‌های خود را از طریق دعا به دست آورد.^{۲۰۴}

✚ خدای متعال در چند آیه از آیات قرآن وعده کرده‌است که دعا را مستجاب خواهد کرد. یکی از آیات، همین آیه مبارکه‌ی «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۲) است؛ یعنی پروردگار شما فرموده‌است که مرا دعا کنید، تا استجاب کنم. ممکن است استجاب به معنای برآورده شدن صددرد آن خواسته هم نباشد. گاهی ممکن است قوانین خلقت، اقتضای این را نکند که خدا آن حاجت را حتماً برآورده کند. در مواردی قوانینی وجود دارد که آن خواسته برآورده شدن نیست، یا به‌زودی برآورده شدن نیست. در غیر این موارد، قاعدتاً خدای متعال پاسخ این است که خواسته‌ی شما را برآورده می‌کند؛ همچنان که در دعای شریف ابی حمزه‌ی ثمالی که در سحرهای ماه رمضان خوانده می‌شود به همین معنا اشاره می‌کند. در قرآن فرموده‌است: «وَسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا»^(۳)؛ اگرچه خدا عالم است و نیازهای شما را می‌داند، اما شما از خدا بخواهید و به خدا عرض کنید. این آیه را در دعا

(۱) الکافی ج: ۲، ص: ۴۶۸؛ آل‌رسول &.

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

(۳) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲.

ذکر می‌کند. البتّه در دعای شریف^(۱): «إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا» دارد؛ اما در قرآن «كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا» است. بعد می‌فرماید: «وَلَيْسَ مِنْ صِفَاتِكَ يَا سَيِّدِي أَنْ تَأْمُرَ بِالسُّؤَالِ وَتَمْنَعَ الْعَطِيَّةَ».^(۲) امام سجّاد علیه السلام عرض می‌کند: پروردگارا! عادت تو این نیست که مردم را به خواستن امر کنی؛ اما آنچه که آن‌ها خواستند به آن‌ها ندهی. یعنی معنای کرم الهی و رحمت الهی و قدرت محیطه‌ی الهی این است که اگر می‌گویند بخواهید، اراده فرموده‌است که آن خواسته را اجابت کند. این همان وعده‌ی الهی است که در همین آیه‌ای که در اوّل خطبه تلاوت کردم، صریح این معنا را بیان می‌کند: «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ»^(۳)؛ هرگاه بندگان من درباری من از تو سؤال کنند که کجاست، بگو ای پیامبر، من نزدیکم و پاسخ می‌گویم و دعوت و خواسته‌ی آن کسی را که از من می‌خواهد و مرا می‌خواند، اجابت می‌کنم. هر کس خدا را بخواند، پاسخی در مقابلش هست: «لِكُلِّ مَسْأَلَةٍ مِنْكَ سَمْعٌ حَاضِرٌ وَجَوَابٌ عَتِيدٌ»^(۴)؛ هر سؤالی از خدا، هر خواسته‌ای از خدا، یک پاسخ قطعی در مقابل دارد. این خیلی مهم است و باید بندگان مؤمن خدا آن را خیلی قدر بدانند. حالا کسی که ایمان ندارد، طبیعی است که از این موقعیت مثل خیلی از موقعیتهای دیگر استفاده نمی‌کند. این وعده‌ی قطعی الهی است؛ یعنی خدای متعال هر خواسته‌ای را جواب خواهد داد. این یک وعده است و البتّه هر وعده‌ای هم شرایطی دارد.^{۲۰۵}

✽ دعا در چارچوب قوانین طبیعی مستجاب می‌شود و خواسته‌ی شما

(۱) دعای ابی حمزه‌ی ثمالی.

(۲) بحار الأنوار ج: ۹۵ ص: ۸۲؛ السّجّاد علیه السلام.

(۳) سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۱۸۶.

(۴) بحار الأنوار ج: ۸۳ ص: ۵۸؛ الرضا علیه السلام.

برآورده می‌گردد. این قدرت خداست که قوانین را جور می‌آورد، کنار هم می‌گذارد و مقصود شما برآورده می‌شود.... اگر عمل و تلاش در راه اهداف بزرگ، همراه این دعا باشد، اقبال استجابت این دعا واقعاً بیشتر است. آن‌وقتی که دعا استمرار پیدا کند، حتماً اقبال استجابت در این دعا بیشتر است. اگر دیده شد که یک دعا چند بار تکرار گردید و مستجاب نشد، نباید مأیوس شد؛ بخصوص در مسائل بزرگ، بخصوص در مسائل مربوط به سرنوشت انسان و سرنوشت کشور و سرنوشت ملت‌ها؛ چون گاهی طبیعت کارهای بزرگ چنین است که تحققش زمان می‌طلبد.^{۲۰۶}

دستاورد دیگر دعا، برآمدن حاجات است. یکی از دستاوردهای دعا این است که حاجاتی که انسان دارد، از خدای متعال می‌خواهد و خدا آن حاجات را برآورده می‌کند. البته همه‌ی خواص دعا این نیست؛ این هم یکی در کنار بقیه‌ی دستاوردهای دعاست. فرمود: «وَسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ»^(۱)؛ از خدای متعال بخواهید و نیازهای خودتان را از او بطلبید. در دعای ابوحمزه‌ی ثمالی از قول امام سجّاد علیه السلام این‌طور غرض می‌شود: «وَلَيْسَ مِنْ صِفَاتِكَ يَا سَيِّدِي أَنْ تَأْمُرَ بِالسُّؤَالِ وَتَمْنَعَ الْعَطِيَّةَ وَأَنْتَ الْمَنَّانُ بِالْعَطَايَا عَلَى أَهْلِ مَمْلَكَتِكَ»^(۲)؛ تو به بندگان خودت دستور بدهی که از تو بخواهند، اما بنا داشته باشی که خواسته‌ی آن‌ها را عملی نکنی؛ این امکان ندارد. وقتی خدای متعال به من و شما امر می‌کند که از او بخواهیم و طلب کنیم، معنایش این است که خدای متعال تصمیم دارد که آنچه را می‌خواهیم، به ما بدهد. لذا در روایت است که: «مَا كَانَ اللَّهُ لِيُفْتَحَ... عَلَى عَبْدٍ بَابَ الدَّعَاءِ وَ

(۱) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲.

(۲) البلد‌الأمین ص: ۲۰۵.

یغلق عنه باب الإجابة» و الله اکرم من ذلک^(۱)؛ خدای متعال کریم‌تر از آن است که باب دعا را باز کند، اما باب اجابت را ببندد.^{۲۰۷}

﴿در قرآن فرمود: «وَسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ»^(۲) از خدا بخواهید. «لَيْسَ مِنْ صِفَاتِكَ يَا سَيِّدِي أَنْ تَأْمُرَ بِالسُّؤَالِ وَتَمْنَعَ الْعَطِيَّةَ»^(۳) بگوئید، سؤال کنید، بخواهید و مگر می‌شود که بخواهید و ندهد؟! البته اقتضائات زمان و مکان و خصوصیات و نظایر آن هم، در خواستن از خدا مؤثر است.^{۲۰۸}

اگر دل توانست با یاد خدا خود را معطر و مزین کند، بدون تردید اجابت الهی برای او میسر خواهد شد؛ «أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۴) هیچ دعایی بی‌استجابت نیست. استجابت به معنای این نیست که خواسته‌ی انسان حتماً برآورده خواهد شد ممکن است برآورده بشود، ممکن است به علل و مصالح و موجباتی برآورده هم نشود اما استجابت الهی هست. استجابت الهی، پاسخ و توجه و التفات خداست؛ و لو آن خواسته‌ای که من و شما داریم که ای بسا خیال می‌کنیم این خواسته به نفع ماست، اما به زیان ماست تحقق هم پیدا نکند؛ اما «يَا اللَّهُ» شما بی‌گمان لایکی به دنبال خود دارد.^{۲۰۹}

﴿وقتی ما به درگاه حق متعال دعا می‌کنیم، در حقیقت وسیله‌ای برای رسیدن به حوائج خودمان می‌جوئیم و راهی به سوی این حوائج می‌پیمائیم و از آن استفاده می‌کنیم. این، یک گونه دعا کردن است: دعا برای گرفتن مقصود. این‌طور نیست که کسی گمان کند همه‌ی مقاصد، به وسیله‌ی ابزارها یا وسایل مادی برای انسانها قابل دسترسی است. بلکه چیزهایی را انسان با دعا باید به دست آورد. البته نه دعای تنها و دعای

(۱) نهج البلاغة؛ قصار ۴۳۵.

(۲) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲.

(۳) بحار الأنوار ج: ۹۵ ص: ۸۲؛ السَّجَّاد (عليه السلام).

(۴) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

بدون عمل. هیچ فایده‌ای ندارد که انسان در عمل را ببندد و به دعا اکتفا کند. اما در کنار عمل، در کنار اقدام، در کنار به کار انداختن همت و تلاش، خواستن از خدا را نیز باید قرار بدهیم. این دعا، حاجات را برای انسان برآورده می‌سازد. لذا ملاحظه می‌کنید که پیغمبر اکرم & در میدان جنگ، بعد از آن که همه‌ی کارها را انجام داده است، دعا هم می‌کند. بنابراین، یکی از وظایف ماست که دعا کنیم، تا از این راه به حاجات و اهداف و مقاصد خودمان نائل شویم.^{۲۱۰}

دعا، وسیله‌ای در کنار وسایل دیگر است. به قول بزرگان از محققین و متفکرین ما، همچنان که در عالم وجود، خدای متعال دهها وسیله و سبب و علت قرار داده است، دعا هم یکی از سببهاست. در بسیاری از دعاها، حاجت و مقصود خواستن مطرح می‌شود. مثلاً فرض بفرمائید در همین دعای سحر ماه مبارک رمضان که دعای بسیار عالی‌المضمونی هم هست، بعد از آن که خدای متعال را به اسما و صفات سوگند می‌دهد، می‌گوید: دعا کن به آنچه که می‌خواهی و مقاصد خودت را از خدا بخواه. بعد از این همه قسم دادن خدای متعال، دعا مستجاب می‌شود. لذا در روایتی از امیرالمؤمنین علیه السلام، نقل شده است که فرمود: «إِدْفَعُوا أَمْوَاجَ الْبَلَاءِ عَنْكُمْ بِالْدُّعَاءِ قَبْلَ وُرُودِ الْبَلَاءِ»^(۱)؛ پیش از آن که بلا بر شما وارد شود، با دعا، بلا را دفع کنید. اینها واقعیت است. این، البته بدان معنا نیست که هرچه شما خواستید و هر طور آن را با خدای متعال در میان گذاشتید، برآورده خواهد شد؛ نه. شرایطی دارد، آدابی دارد؛ مثل همه‌ی اسباب عادی و مثل همه‌ی خواستنها. اگر شما از دوستان هم چیزی بخواهید، آداب و تشریفاتی دارد. ادب مخصوص دعا

(۱) بحار الأنوار ج: ۹۰ ص: ۲۸۹؛ امیرالمؤمنین علیه السلام.

را باید به کار گرفت و عمده‌ترین آداب، این است که انسان به خدای متعال توجّه کند و با همه‌ی دل، از خدا بخواهد. هنگامی که قلب انسان رقیق می‌گردد و توجّهی پیدا می‌شود، وقت دعاست. آن وقت اگر از خدا بخواهید، غالب این است که مقصود برآورده می‌شود. مگر مواردی که در علم الهی، مصالحی وجود دارد که آن مصالح را ما نمی‌دانیم و خدای متعال، به خاطر دعای من و شما مصالح عمومی آفرینش، یا مصالح یک ملت را به هم نمی‌ریزد. آن‌جا که سر راه خواسته‌ی ما، مصلحت بزرگی مانع نباشد و آن‌جا که توجّه لازم را در حال دعا داشته باشیم، دعا مستجاب خواهد شد؛ یا زود و یا دیر.^{۲۱۱}

✎ و اما بعضی دعاها، سه چیز علاوه بر این دو چیز دارند که این سه چیز، خیلی مهمّ است. یکی از این سه چیز، عبارت است از آن مقصود عمومی از دعا؛ یعنی خواستن و گرفتن از خداوند متعال. ما انسانها نیازهای زیادی داریم و وجودمان سر تا پا نیاز است. اگر در وجود خودتان دقّت کنید، می‌بینید از تنفس کردن و غذا خوردن گرفته تا راه رفتن و گوش کردن و دیدن، همه و همه حاکی از نیاز ما انسانهاست. یعنی خدای متعال، مجموعه‌ای از امکانات و نیروها را در اختیار من و شما قرار داده است که با آنها می‌توانیم زندگی کنیم و همه نیز تحت اراده‌ی پروردگار است. هر کدام از این نیروها و امکانات کمبود پیدا کند، انسان دچار مشکل اساسی در زندگی خود می‌شود. مثلاً یک رگ یا یک رشته عصب از کار بیفتد، یک عضله مشکل پیدا کند، تا برسد به مسائل بیرون از وجود انسان یا مسائل روحی یا مسائل اجتماعی.^{۲۱۲}

✎ بشر، سر تا پا نیاز است. رفع این مشکلات و تأمین این نیازها را از چه کسی باید بخواهیم؟ از خدای متعال که او حاجات ما را می‌داند. «وَ

سَلُّوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا^(۱) خدا می‌داند شما چه می‌خواهید، چه لازم دارید و چه چیز از او می‌طلبید و سؤال می‌کنید. پس، از خدا بخواهید. در جای دیگر، می‌فرماید: «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۲) پروردگار شما فرموده‌است: «دعا کنید مرا» یعنی «بخوانید مرا؛ من به شما جواب می‌دهم.» البته این جواب دادن، به معنای برآمدن حاجت نیست. می‌گوید: «جواب می‌دهم و لیبیک می‌گویم؛ استجب لکم. اما این استجابت الهی، در بسیاری از موارد با دادن حاجت و آن چیز مورد درخواست شما همراه است. پس، این مطلب اول که انسان نیازهایی دارد، و رفع این نیازها را، باید از خدا بخواهد. باید در خانه‌ی خدا رفت، تا از تضرع پیش دیگران، بی‌نیاز شد.^{۲۱۳}

✚ مسأله‌ی بسیار مهمی است. خداوند متعال، وسیله‌ای به انسان داده است که انسان می‌تواند حوائج خود را - مگر در موارد استثنایی که به آن اشاره می‌کنم - با آن برآورده کند. آن وسیله چیست؟ خواستن از خدای متعال است.^{۲۱۴}

دفع بلاء

✚ یک روایت از حضرت سجاد علیه السلام است که می‌فرماید: «الدُّعَاءُ يَدْفَعُ الْبَلَاءَ النَّازِلَ وَمَا لَمْ يَنْزِلْ»^(۳) هم بلایی که به سوی شما آمده‌است با دعا دفع می‌شود و هم بلایی که نیامده‌است. یعنی اگر دعا نکنید، آن بلا متوجه شما خواهد شد.^{۲۱۵}

(۱) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲.

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

(۳) الکافی ج: ۲ ص: ۴۶۹؛ السَّجَّادُ عَلَيْهِ السَّلَامُ.

جلب رزق و نجات از دست دشمن

✎ حدیث دیگر، حدیث نبوی است. آن حضرت، به اصحاب خود فرمود: «أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى سِلَاحٍ يَنْجِيكُمْ مِنْ أَعْدَائِكُمْ وَيُدِّرُ أَرْزَاقَكُمْ؟» «آیا می‌خواهید سلاحی را به شما نشان دهم که هم شما را از دشمن حفظ می‌کند و نجات می‌دهد و هم روزی‌تان را فراوان می‌کند؟» این، همان خواستن از خدا برای برآورده شدن حاجات است. «قَالُوا بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ» عرض کردند: بلی؛ بفرمائید. فرمود: «قَالَ تَدْعُونَ رَبَّكُمْ» «خدا را دعا کنید؛ خدا را بخوانید.» «بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ»^(۱) «شب و روز»^{۲۱۶}

دستاوردهای دیگر دعا

دفع انگیزه‌های ماده‌گرایانه

✎ ذکر، فوائد عجیبی دارد که حالا من آنچه را که در اینجا یادداشت کرده‌ام، عرض می‌کنم: «دفع انگیزه‌های ماده‌گرایانه و هوس‌رانیهای گمراه‌کننده»^{۲۱۷}

✎ ذکر، مثل مدافعی است که در مقابل هجوم این هوسها، ما را و دل ما را محافظت می‌کند. دل خیلی آسیب‌پذیر است. ما دلمان، روحمان خیلی آسیب‌پذیر است. در مقابل چیزهایی تحت تأثیر قرار می‌گیریم؛ دل مجذوب به جاذبه‌های گوناگونی می‌شود. اگر بخواهیم دل - که جای خداست، جایگاه خداست. رفیع‌ترین مرتبه در وجود انسان، دل انسان است؛ یعنی همان باطن و حقیقت وجودی انسان - سالم و پاکیزه بماند، مدافعی لازم است؛ این مدافع ذکر است. ذکر نمی‌گذارد که دل دستخوش تهاجم بی‌امان هوسهای گوناگون شود و از دست برود. ذکر دل را نگه می‌دارد که

(۱) الکافی ج: ۲ ص: ۴۶۸؛ أَلرَسُول &

در فساد و در جاذبه‌های گمراه‌کننده غرق نشود. در همین رابطه من روایتی را دیدم که خیلی پرمعناست؛ می‌فرماید: «الَّذَا كُرُ فِي الْعَافِلِينَ كَالْمُقَاتِلِ فِي الْفَارِّينَ».^(۱) در میدان جنگ، یک رزمنده را می‌بینید که دفاع می‌کند، ایستادگی می‌کند و از همه‌ی امکاناتش برای ضربه‌زدن به دشمن و جلوی تهاجم دشمن را گرفتن، استفاده می‌کند؛ اما رزمنده‌ی دیگر هم ممکن است باشد که بگریزد؛ طاقت تحمل از دست بدهد و از مقابل دشمن بگریزد. می‌فرماید: ذاکر در میان جمع غافل مثل همان سرباز رزمنده‌ی ایستادگی‌کننده است در میان کسانی که دارند فرار می‌کنند. ببینید این تشبیه و تنظیر به همین لحاظ است؛ چون او دارد در مقابل تهاجم بیگانه دفاع و ایستادگی می‌کند، ذکر شما هم دارد ایستادگی می‌کند.^{۲۱۸}

برداشتن موانع درونی

✽ موانع درونی را باید با تضرع به درگاه پروردگار، با دعا، با توجه، با تربیت و تهذیب نفس، با تقویت اخلاق، با عبادت و با توسل، از پیش پا بردارید.^{۲۱۹}

زدودن غفلت

✽ دستاوردهای دعا چیست؟ وقتی ما با خدا سخن می‌گوئیم، او را نزدیک خود احساس می‌کنیم، مخاطب خود می‌دانیم و با او حرف می‌زنیم، این دستاوردها از جمله‌ی فواید و عواید دعا است. زنده نگهداشتن یاد خدا در دل، غفلت را- که مادر همه‌ی انحراف‌ها و کجی‌ها و فسادهای انسان، غفلت از خداست- می‌زداید. دعا غفلت را از دل انسان می‌زداید؛ انسان را به یاد خدا می‌اندازد و یاد خدا را در دل زنده نگه می‌دارد. بزرگترین خسارتی که افراد محروم از دعا مبتلای به آن می‌شوند، این است که یاد

(۱) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۱۶۵؛ الرسول &.

خدا از دل آن‌ها می‌رود. نسیان و غفلت از خدای متعال برای بشر بسیار خسارت‌بار است.^{۲۲۰}

روشن شدن راه، معنا پیدا کردن حیات

دفع سرگستگی و درماندگی

دعا، وسیله‌ی مؤمن و ملجأ مضطر و رابطه‌ی انسان ضعیف و جاهل با منبع قیاض علم و قدرت است، و بشر بی‌رابطه‌ی روحی با خدا و بدون عرض نیاز به غنی بالذات، در عرصه‌ی زندگی سرگشته و درمانده و هدر رفته است؛ «قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ رَبِّي لَوْ لَا دُعَاؤُكُمْ»^{(۱) ۲۲۱}

روشن شدن راه و نجات از سردرگمی و حیرت

دعا برای انسان راه را روشن می‌کند، انسان را از سردرگمی و حیرت نجات می‌دهد، علاوه بر اینها دعا محتوای ذهن دعا کننده را برای مستمع و مخاطب واضح و آشکار می‌کند. وقتی شما دعای کسی را گوش می‌دهید که با خدا حرف می‌زند می‌توانید از دعای او، از خواهش او کشف کنید که این چگونه انسانی است، حقیر است یا عظیم است، کوتاه‌بین است یا بلندنظر و بلندهمت است، مؤمن است یا مَرَد است، دعا چیز عجیبی است. لذا در طول تاریخ صدور اول اسلام همه جا دعا هست. پیغمبر در جنگ بدر هم دعا کرد، در جنگ احد هم دعا کرد؛ یعنی دعا پیروزی و شکست نمی‌شناسد. دعا یعنی ارتباط و اتکال انسان با خدا، آن وقتی هم که انسان در اوج قدرت و پیروزی است باز هم محتاج دعا است؛ باید با خدا حرف بزند، باید از خدا بخواهد. قرآن به پیغمبر ما دستور داد که «إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ» وقتی یاری خدا رسید و پیروزی نصیب شد «وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا» و دیدی

(۱) سوره‌ی فرقان، آیه‌ی ۷۷.

که مردم دسته‌دسته و فوج فوج به اسلام وارد می‌شوند، تازه «فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ»^(۱) تازه اول انابه‌ی تو است، اول عرض نیاز تو به درگاه قادر متعال است. ملت ما از وقتی پیروزی را به دست آورد آستانه‌ی دعا را رها نکرد. ببینید امروز در جامعه‌ی ما چقدر دعا و توجه به خدا زیاد است؛ راز پیروزی ما هم همین‌هاست.^{۲۲۲}

سلوک در صراط مستقیم

بنابر این ذکر موجب می‌شود که ما بتوانیم در آن صراط مستقیم سلوک کنیم؛ پیش برویم. آن هدفی که ترسیم کردیم برای خودمان به عنوان مؤمن، به عنوان مسلمان، به عنوان پیرو یک مکتب مترقی، به عنوان کسانی که انگیزه داریم برای برپا داشتن این بنای رفیعی که خبر از شکوفایی تمدن اسلامی در آینده و در قرون آینده می‌دهد، احتیاج داریم به ذکر خدا تا بتوانیم در این جاده حرکت کنیم.^{۲۲۳}

جان گرفتن دوباره‌ی قلب و روح

به مجرد اینکه کسی از خدا غفلت کند، قلب، زندگی خود را از دست می‌دهد و روح، میرا می‌شود. اگر دوباره ذکر و توجه به سراغش بیاید، جان می‌گیرد، و الا خواهد مرد. اگر رویکرد مجددش به خدا و معنویات، به طول انجامد، تبدیل به جماد خواهد شد. این را اسلام و آیات قرآن به ما می‌گوید: «أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ»^(۲) و یا: «أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ»^(۳) این‌ها در اسلام است. یعنی

(۱) سوره‌ی نصر، آیات ۱-۳.

(۲) سوره‌ی حدید، آیه‌ی ۱۶.

(۳) سوره‌ی رعد، آیه‌ی ۲۸.

همان اسلامی که می‌گوید «به سراغ کشف منابع طبیعی و ساختن این دنیا بروید؛ ابزار مادی را به دست بگیرید؛ ذهن را مجهز به علم کنید؛ دنیا را طبیعت را ماده را و منابع را بشناسید و کشف کنید و پرورش دهید، چون از آن شماست»؛ یادآور می‌شود که «این همه را برای خدا بکنید؛ به یاد خدا باشید؛ ذکر خدا را از دل بیرون نکنید و همه‌ی این حرکات را به صورت عبادت انجام دهید».^{۲۲۴}

معنا پیدا کردن حیات انسان

✎ می‌گوید که باید به در خانه‌ی خدا بروید: «قُلْ مَا يَعْبُؤُاْ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ»^(۱) باید دعا کنید. «وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۲) باید دعا کنید تا از خدا جواب بشنوید. حیات انسان، جز در رابطه با خدا، معنا ندارد.^{۲۲۵}

تقویت روح عبودیت و عشق به خدا

ارتباط با خدا، تقویت روح عبودیت

✎ مهم‌ترین خاصیت دعا- که من قبلاً هم درباره‌ی آن قدری صحبت کرده‌ام- همین ارتباط با خدا و احساس عبودیت در مقابل خداوند، بزرگترین اثر و خاصیت خداست؛ از خدا خواستن، که آن وقت خدای متعال هم اجابت خواهد کرد.^{۲۲۶}

✎ این رابطه‌ی درخواست کردن و گرفتن از خدا، مایه‌ی تعالی روح انسان است و همان تقویت‌کننده‌ی روح عبودیت است. «وَهُوَ رَحِيمٌ كَرِيمٌ لَمْ يَجْعَلْ بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ مَنْ يَخْجُبُكَ عَنْهُ»^(۳) خدای متعال بین

(۱) سوره‌ی فرقان، آیه‌ی ۷۷.

(۲) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

(۳) بحار الأنوار ج: ۷۴ ص: ۲۰۵؛ الْبَاقِرُ الطَّيْبُ.

خودش و تو، واسطه‌ای، فاصله‌ای و حجابی قرار نداده است. هر وقت با خدا شروع کنید به سخن گفتن و عرض نیاز کردن، خدای متعال صدا و درخواست شما را می‌شنود. با خدا همیشه می‌شود هم‌زبان شد، می‌شود گفتگو کرد، می‌شود مأنوس شد و می‌شود از او درخواست کرد. این برای بشر، فرصت و نعمت خیلی بزرگی است.^{۲۲۷}

آشنایی با خدا و پرشدن دل از عشق او

✎ این حالت تضرع است که دل را از عشق خدا پر می‌کند؛ انسان را با خدا آشنا می‌کند؛ انسان را از خودبینی و خودنگری فسادانگیز تهی می‌کند و او را از نور مقدس پروردگار و لطف الهی، سرشار می‌سازد. قدر این را بدانید که از همه چیز بالاتر است.^{۲۲۸}

✎ روح دعا و نماز عبارت است از ارتباط با خدا، آشنا شدن با خدا.^{۲۲۹}

نزدیک شدن انسان به خدا و زنده نگهداشتن یاد خدا در دل

✎ دعا انسان را به خدا نزدیک می‌کند.^{۲۳۰}

✎ دستاوردهای دعا چیست؟ وقتی ما با خدا سخن می‌گوئیم، او را نزدیک خود احساس می‌کنیم، مخاطب خود می‌دانیم و با او حرف می‌زنیم، این دستاوردها از جمله‌ی فواید و عواید دعاست. زنده نگهداشتن یاد خدا در دل، غفلت را- که مادر همه‌ی انحراف‌ها و کجی‌ها و فسادهای انسان، غفلت از خداست- می‌زداید. دعا غفلت را از دل انسان می‌زداید؛ انسان را به یاد خدا می‌اندازد و یاد خدا را در دل زنده نگه می‌دارد. بزرگترین خسارتی که افراد محروم از دعا مبتلای به آن می‌شوند، این است که یاد خدا از دل آن‌ها می‌رود. نسیان و غفلت از خدای متعال برای بشر بسیار خسارت‌بار است. در قرآن چند آیه در این باره ذکر شده و بحث مفصلی دارد.^{۲۳۱}

تقویت و استقرار ایمان در دل

❦ یکی از وظایف ما در ماه رمضان، دعا کردن است. دعا انسان را به خدا نزدیک می‌کند؛ معارف را در دل انسان ماندگار و مؤثر می‌کند؛ ایمان را قوی می‌کند.^{۲۳۲}

❦ دستاورد دوم دعا، تقویت و استقرار ایمان در دل است. خصوصیت دعا این است که ایمان را در دل پایدار و مستقر می‌کند. ایمان قابل زوال در مواجهه‌ی با حوادث عالم و سختی‌ها، خوشی‌ها، تنعم‌ها و حالات گوناگون انسان، در خطر از بین رفتن است. می‌شناسید کسانی را که ایمان داشتند؛ اما در مواجهه‌ی با مال دنیا، با قدرت دنیا، با لذات جسمی و شهوات قلبی، ایمان از دست آن‌ها رفت. این، ایمان متزلزل و غیر مستقر است. خصوصیت دعا این است که ایمان را در دل انسان مستقر و ثابت می‌کند و خطر زوال ایمان با دعا و استمرار توجّه به خدای متعال از بین می‌رود.^{۲۳۳}

عشق به خدا

❦ دستاورد پنجم دعا، ایجاد محبّت به خدای متعال است. دعا عشق به خدای متعال را در دل زنده می‌کند. مظهر همه‌ی زیبایی‌ها و خوبی‌ها ذات اقدس پروردگار است. دعا و انس و تکلم با خدای متعال، این محبّت را در دل به وجود می‌آورد.^{۲۳۴}

زنده و نورانی‌شدن دل انسان

احیاء و زنده کردن قلوب

❦ این انس با خدای متعال و ذکر خدای متعال و استغفار و دعا خیلی تأثیرات معجزآسایی بر روی دل انسان دارد؛ دل‌های مرده را زنده می‌کند.^{۲۳۵}

نورانیت، صفا و معنویت

﴿ در قرآن، به ما گفته شده است: «أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ»^(۱)؛ مرا بخوانید تا به شما پاسخ دهم. یکجا دارد: «وَسْأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ»^(۲)؛ از فضل خدا طلب کنید و بخواهید. اینها وعده‌های الهی است و وعده‌های الهی، صادقترین وعده‌هاست و حتماً چنانچه از خدا بخواهید، خدا به شما پاسخ خواهد داد. اگر انس پیدا کنید، خواهید دید که خیلی از پاسخها همانی است که در همان لحظه به شما داده می‌شود؛ یعنی آدم نباید خیال کند که پاسخ دعا حتماً همان پولی است که از خدا خواسته‌است و باید برسد! گاهی اوقات پاسخ، همانی است که در آن لحظه به شما می‌دهند. آن چنان نورانیتی در دل شما به وجود می‌آید که می‌بینید اصلاً پاسختان را همان ساعت گرفته‌اید. آن حالتی را که انسان در دعا پیدا می‌کند، گاهی احساس می‌کند که دیگر غیر از آن، هیچ چیز نمی‌خواهد.^{۲۳۶}

﴿ دعا در عین اینکه دل انسان را با خدا متصل و جان آدمی را سرشار از صفا و معنویت می‌کند، فکر و ذهن او را هم هدایت می‌نماید.^{۲۳۷}

﴿ اگر کسی خیال کند که می‌توان دل و روح را بدون این‌ها صاف کرد، سخت در اشتباه است. از راه گریه‌ی نیمه‌شب، از راه خواندن قرآن با تدبّر و با دقّت، از راه خواندن ادعیه‌ی صحیفه‌ی سجّادیه، دل انسان صاف می‌شود؛ و الاً این‌طوری نیست که بگوئیم آقا برو دلت را صاف کن؛ هر کاری هم کردی، کردی.^{۲۳۸}

﴿ تأثیرات آن علاوه بر تأثیرات فردی و ملی، تأثیرات بین‌المللی

(۱) سوره‌ی غافر، آیه‌ی ۶۰.

(۲) سوره‌ی نساء، آیه‌ی ۳۲.

خواهد بود. ما دیگر کدام واجب را داریم که این طور باشد. این عمل و فریضه، هم دل و روح و باطن خود انسان حج گزار را تصفیه می کند، نورانی می کند و به خدا نزدیک می کند؛ با استغفار و با تضرع و مناجات الهی آشنا و معنوی می کند.^{۲۳۹}

نورانی نگاه داشتن دل انسان

✎ انسان ناامید که چیزی طلب نمی کند. پس، دعا یعنی امید، که ملازم با امید به اجابت است. این امید به اجابت، دلها را مُشعل می کند و منور نگه می دارد.^{۲۴۰}

تهذیب نفس و تطهیر روح

تطهیر روح

✎ بهترین اعمال در این شب، دعاست. درباره‌ی دعا هم امروز مطالبی را به شما برادران و خواهران عرض می کنم. احیاء هم برای دعا و توسل و ذکر است. نماز هم - که در شب های قدر یکی از مستحبات است - در واقع مظهر دعا و ذکر است. در روایت وارد شده است که «الْدُّعَاءُ مَخُّ الْعِبَادَةِ»^(۱)؛ مغز عبادت، یا به تعبیر رایج ماها، روح عبادت، دعاست. دعا یعنی چه؟ یعنی با خدای متعال سخن گفتن؛ در واقع خدا را نزدیک خود احساس کردن و حرف دل را با او در میان گذاشتن. دعا یا درخواست است، یا تمجید و تحمید است، یا اظهار محبت و ارادت است؛ همه‌ی این ها دعاست. دعا یکی از مهم ترین کارهای یک بنده‌ی مؤمن و یک انسان طالب صلاح و نجات و نجاح است. دعا در تطهیر روح چنین نقشی دارد.^{۲۴۱}

(۱) وسائل الشیعة ج: ۷ ص: ۲۷؛ الرسول &

تزکیه

✎ به قول آن عارف معروف که می‌گوید: «آب که از برکات الهی است، همه‌ی پلیدیها و ناپاکیها را از بین می‌برد؛ هر جسمی که با آب تماس می‌گیرد، پاک می‌شود؛ ولی خود آب تحت تأثیر تماس با ناپاکیها و ناپاکیها، به تصفیه احتیاج پیدا می‌کند و خدای متعال در یک گردش طبیعی، آب را به بخار تبدیل می‌کند؛ به آسمان می‌برد، از بالا مجدداً به صورت قطرات باران به زمین برمی‌گرداند، پلیدیها را از آن جدا می‌کند، آن را تصفیه می‌کند و باز به صورت ماء طهور در اختیار افراد انسان و سایر موجودات قرار می‌دهد.»

گوینده‌ی این سخن حکمت‌آمیز می‌گوید: «این جان شما، معارف شما، نصایح شما، بلکه خود قلب و روح شما، همان ماء طهوری است که ناپاکیها را از انسانها می‌زداید؛ اما خود این ماء طهور بتدریج به تصفیه و تزکیه احتیاج پیدا می‌کند و تزکیه و تصفیه‌ی آن، جز با یک عروج معنوی، جز با یک گردش معنوی به سمت علویات که آن هم با ذکر و دعا حاصل خواهد شد ممکن نمی‌شود.» با ذکر، با توجه، با توسل، با مناجات، با نافله، با تضرع در مقابل خداوند، با تفکر در آیات آفاقی و انفسی، این ماء طهور باز همان طهارت خود را به دست می‌آورد.^{۲۴۲}

تهذیب نفس، پیراستن روح و پالایش ذهن از وسوسه‌ها

✎ نماز با توجه، انس با قرآن، دعا و توسل، تضرع، روزه‌ی ماه رمضان و عبادات نیمه‌شب، مخصوصاً برای جوانان، که تأثیرپذیریشان زیاد است، می‌تواند مهذب نفس باشد.^{۲۴۳}

✎ روح دعا و نماز عبارت است از ارتباط با خدا، آشنا شدن با خدا، بهره بردن از معنویت، پاکیزه کردن و پیراستن روح، و پالایش کردن

ذهن از وسوسه‌ها.^{۲۴۴}

✎ در دعا هم تعلیم است، هم تزکیه هست.^{۲۴۵}

رشد فضایل اخلاقی در انسان

✎ دستاورد چهارم دعا، خودسازی و رشد فضایل اخلاقی در انسان است. انسان با توجه به خدا و با حرف زدن با خدای متعال، فضایل اخلاقی را در خود تقویت می‌کند؛ این خاصیت قهری و طبیعی انس با پروردگار است؛ بنابراین دعا می‌شود پلکان عروج انسان به سمت کمالات. متقابلاً دعا رذایل اخلاقی را از انسان می‌زداید؛ حرص و کبر و خودپرستی و دشمنی با بندگان خدا و ضعف نفس و جبن و بی‌صبری را از انسان دور می‌کند.^{۲۴۶}

درس اخلاق

✎ و امام سجّاد علیه السلام، دعا کرده و به زبان دعا، همان معارف را بیان فرموده‌است. یا دعای هشتم صحیفه که من بعضی از فقراتش را یادداشت کرده‌ام یک درس اخلاقی است. کأنه خطبه‌ای است که کسی بخواند، یا یک سخنرانی برای مردم بکند و لغزشگاههای اخلاقی را برای آنان بیان نماید.^{۲۴۷}

✎ امام سجّاد علیه السلام، این دعا را با این زبان بیان کرده‌است: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَيْجَانِ الْحِرْصِ، وَ سَوْرَةِ الْغَضَبِ.» حرص، افزایش حرص، شدت خشم، غلبه‌ی حسد، ضعف صبر، کمی قناعت، «شکاسته‌ی الخلق» بد اخلاقی، «إِلْحَاحِ الشَّهْوَةِ» شهوترانی زیاد، «مَلَكَةَ الْحَمِيَّةِ» تعصبهای ناحق و جانبداریه‌ای به ناحق، «اسْتِغْثَارَ الْمَعْصِيَةِ، وَ اسْتِكْبَارِ الطَّاعَةِ» گناه خود را کوچک دانستن و طاعت خود را بزرگ شمردن، «سوء الولاية لمن تحت ایدینا» اداره‌ی بد مجموعه‌ای که در اختیار ما و زیر دست ماست،

«أَنْ نَعُصِدَ ظَالِمًا، أَوْ نَخْذُلَ مَلْهُوفًا»^(۱) به ظالمی کمک کردن و بیچاره‌ای را یاری نرساندن. همه‌ی این مطالب را امام سجّاد علیه السلام، در یک دعا، با این زبان بیان می‌کند، که خدایا، من به تو پناه می‌برم از این چیزها. اینها درسهای اخلاقی است. دعاهاى صحیفه‌ی سجّادیه، دعای ابی‌حمزه‌ی ثمالی، دعای افتتاح، یا بقیه‌ی دعاهاى ماه رمضان - شب و روز جمعه و بقیه‌ی اوقات - و تمام این دعاهاى که از ائمه 7 به ما رسیده‌است، پر است از معارف اسلامى درباره‌ی توحید، درباره‌ی نبوت، درباره‌ی حقوق، درباره‌ی وضع جامعه، درباره‌ی اخلاق، درباره‌ی حکومت و درباره‌ی همه‌ی مسائلى که انسان احتیاج دارد از اسلام بداند. در این دعاها، برای ما مطالبی هست که به زبان دعا، معارف بیان شده‌است و ائمه‌ی ما 7، در دوران حاکمیت طواغیت، توانسته‌اند این معارف را از این راه به مردم برسانند. این هم یک دیدگاه دیگر در باب دعاست.^{۲۴۸}

دمیدن روح اخلاص در انسان

✽ سوّمین دستاورد، دمیدن روح اخلاص در انسان است. با خدا سخن گفتن و خود را نزدیک او دیدن، به انسان روح اخلاص می‌دهد. اخلاص یعنی کار را برای خدا انجام دادن. همه‌ی کارها را می‌شود برای خدا انجام داد. بندگان خوب خدا همه‌ی کارهای معمولی روزمره‌ی زندگی را هم با نیت تقرّب به خدا انجام می‌دهند و می‌توانند. بعضی هم هستند که حتّی قربی‌ترین و عبادی‌ترین کارها - مثل نماز - را نمی‌توانند برای خدا انجام دهند. بی‌اخلاصی، درد بزرگی برای انسان است. دعا روح اخلاص را در انسان می‌دمد.

(۱) صحیفه‌ی سجّادیه علیه السلام، دعای ۸.

دفع آفت فسادپذیری انسان، دفع گناهان

دفع آفت فسادپذیری انسان

✎ برای پیشگیری و نیز درمان این آفت بزرگ، دین خدا «ذکر» را به انسان آموخته است. ذکر یعنی حقیقت را به یاد آوردن، خود را در برابر خدا یافتن، به او گوش سپردن و به او دل دادن. و نماز با ترکیب هماهنگی دل و زبان و حرکت، نابترین و کاملترین نمونه و وسیله‌ی ذکر است.^{۲۴۹}

دفع گناه

✎ خوب، حالا ذکر چیست؟ روایتی از حضرت ابی‌عبدالله (علیه السلام) است. و روایت دیگری هم هست، که آن روایت دوم بیشتر مورد توجه من بود؛ اما هر دو روایت را می‌خوانم. روایت اول از حضرت ابی جعفر (علیه السلام) است؛ حضرت باقر (علیه السلام) فرمود: «ثَلَاثٌ مِنْ أَشَدِّ مَا عَمِلَ الْعِبَادُ؛ سه چیز هست که جزو تکالیف بسیار مهم و دشوار مؤمنین است؛ کارهای سخت... سوّم، «وَذِكْرُ اللَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ»؛ در همه حال ذاکر خدای متعال باشد. ذکر این است.

آن وقت حضرت باقر در همین روایت، «ذِكْرُ اللَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ» را معنا کرده‌اند: «وَهُوَ أَنْ يَذْكُرَ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ عِنْدَ الْمَعْصِيَةِ يَهُمُّ بِهَا؛ وقتی که می‌رود به سمت معصیت، ذکر خدا او را مانع بشود. ذکر؛ یاد کند خدا را و این معصیت را انجام ندهد؛ انواع معاصی را؛ خلاف واقع گفتن، دروغ گفتن، غیبت کردن، حق را پوشاندن، بی‌انصافی کردن، اهانیت کردن، مال مردم را، مال بیت‌المال را، مال ضعفا را تصرف کردن یا دربارهی آنها بی‌اهتمامی به خرج دادن. این‌ها گناهان گوناگون است. در همه‌ی این‌ها، انسان توجه کند به خدا؛ ذکر خدا مانع بشود از اینکه انسان به سمت این گناه برود.

«فَيَحُولُ ذِكْرُ اللَّهِ بَيْنَهُ وَبَيْنَ تِلْكَ الْمَعْصِيَةِ وَهُوَ قَوْلُ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا»^(۱). بعد حضرت می‌فرمایند که این، تفسیر آن آیه است که فرمود: «إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ»؛ وقتی شیطان به این‌ها تنه می‌زند، گذرنده‌ی شیطان این‌ها را مس می‌کند؛ یعنی هنوز درست به جانش هم نیفتاده، «تَذَكَّرُوا»؛ فوراً این‌ها متذکر می‌شوند. «فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ»^(۲)؛ این ذکر موجب می‌شود که چشم این‌ها، بصیرت این‌ها باز بشود. معنای «ذِكْرُ اللَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ» این است.

در صدر روایت بعدی که مورد توجه من است، تقریباً عباراتش شبیه همین روایتی است که خواندم و همان سه چیز را ذکر می‌کند. در آن روایت، «و ذکر الله علی کل حال» را داشت، در اینجا و در روایتی که حضرت ابی‌عبدالله علیه السلام می‌فرماید، آمده‌است: «وَذِكْرُ اللَّهِ فِي كُلِّ مَوْطِنٍ»؛ انسان در همه جا ذکر خدا کند. اما آن نکته‌ی مورد توجه این است که می‌فرماید: «أَمَّا إِنِّي لَا أَقُولُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ»؛ اینی که می‌گویم در همه حال ذکر خدا را بگوئید، مقصودم این نیست که بگوئید سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله و الله اكبر. این، ذکر لفظی است. «وَإِنْ كَانَ هَذَا مِنْ ذَاكَ»؛ اگرچه این هم ذکر است، این هم مطلوب است، این هم شریف است و خیلی باارزش است؛ اما مقصود من فقط این نیست، بلکه «وَلَكِنْ ذِكْرُ اللَّهِ جَلَّ وَعَزَّ فِي كُلِّ مَوْطِنٍ إِذَا هَجَمْتَ عَلَى طَاعَةِ أَوْ عَلَى مَعْصِيَةٍ»^(۳) - هَجَمْتَ يَا هَمَمْتَ. نسخه‌ای که من دیدم، هَجَمْتَ است. احتمال می‌دهم هَمَمْتَ باشد- وقتی به سمت طاعت خدا

(۱) بحار الأنوار ج: ۶۶ ص: ۳۷۹؛ الْبَاقِرُ علیه السلام.

(۲) سوره‌ی اعراف، آیه‌ی ۲۰۱.

(۳) الکافی ج: ۲ ص: ۱۴۵؛ الصَّادِقُ علیه السلام.

می‌روی، یا به سمت معصیت خدا می‌روی، یاد خدا باشی. این «یاد خدا بودن» مورد نظر است؛ این ذکر الله. البتّه این اذکاری که در روایات ما، در این دعاها، در این اوراد گوناگون، تسبیحات حضرت زهرا و بقیه اذکاری که هست - این‌ها همه وسائل ذکرند، این‌ها کپسولهای ذکرند - ذکر شده‌است، انسان باید این‌ها را با توجّه به معانی و حقایقشان بر زبان جاری کند؛ توجّه پیدا کند. البتّه این‌ها خیلی باارزش است.^{۲۵۰}

دفع غفلت

✽ دستاوردهای دعا چیست؟ وقتی ما با خدا سخن می‌گوئیم، او را نزدیک خود احساس می‌کنیم، مخاطب خود می‌دانیم و با او حرف می‌زنیم، این دستاوردها از جمله‌ی فواید و عواید دعاست. زنده نگهداشتن یاد خدا در دل، غفلت را - که مادر همه‌ی انحراف‌ها و کجی‌ها و فسادهای انسان، غفلت از خداست - می‌زداید. دعا غفلت را از دل انسان می‌زداید؛ انسان را به یاد خدا می‌اندازد و یاد خدا را در دل زنده نگه می‌دارد. بزرگترین خسارتی که افراد محروم از دعا مبتلای به آن می‌شوند، این است که یاد خدا از دل آن‌ها می‌رود. نسیان و غفلت از خدای متعال برای بشر بسیار خسارت‌بار است.^{۲۵۱}

تعالی و فلاح

علو مقام و مرتبه، عروج

✽ خود حرف زدن با پروردگار، خود تضرّع کردن، با خدای متعال سخن گفتن، نزد خدای متعال عذرخواهی و توبه و استغفار کردن، برای انسان یکی از مقاصد و هدفهاست. این، بالاترین جنبه‌هایی است که در دعا وجود دارد. نفس اینکه انسان در مقابل پروردگار بایستد و اشک بریزد و اظهار کوچکی و حقارت کند، برای انسان یک علو مقام و مرتبه است. بشر با تضرّع در پیش خدای متعال است که عروج می‌کند و

اوج می گیرد. بدبختی انسان وقتی است که از خدای متعال غافل شود.
سیه رویی انسان وقتی است که خود را به خدا محتاج نداند.^{۲۵۲}

فلاح

✚ ذکر خدا کنید که این ذکر خدا موجب فلاح و کامیابی شماست.
ذکر خدا پشتوانه‌ی ثبات قدم است.^{۲۵۳}

کسب قدرت قلبی، استواری و ثبات قدم در مقابل دشمن

کسب قدرت قلبی و روحی

✚ دعا علامت ضعف نیست، علامت قوّت است. انسان با دعا کسب قدرت می کند، نیروی قلبی و روحی خودش را - که پشتوانه‌ی نیروی جسمی است - افزایش می دهد.^{۲۵۴}

✚ جمهوری اسلامی، آن نظامی که باید با قدرهای جهان مقابله کند؛ آن ملتی که باید با کوههای فساد دریفتند؛ آن جامعه و نظامی که در مقابل هیچ قدری سر خم نمی کند و برای نجات انسانیت تلاش می نماید، چنین جامعه و نظامی، در درون و در دل افراد خود باید درهایی به سوی دعا و تضرّع باز کرده باشد. بدون این، نمی شود. اگر می خواهید در مقابل دشمن، استوار باشید، باید باب دعا را به روی خودتان باز کنید. اگر می خواهید از کسی و چیزی نترسید، باید رابطه‌ی خود را با خدا قوی کنید. اگر می خواهید در مقابل جلوه‌های مادی تکان نخورید و تلغزید، باید خود را با دعا و تضرّع بیمه کنید. این، دعاست. این، وظیفه‌ی قلبی همه‌ی انسانهاست. راهی است که انسان از درون خود، با خدای متعال باز می کند. و لذا شما می بینید امیرالمؤمنین (علیه السلام)، آن انسان شجاع، آن جنگجو، آن مرد بزرگ، آن حاکم قدرتمند و نیرومند؛ آن کسی که فکر و ذهن و عقل و حکمت و درس و معارف او برای فرزانه ترین

فلاسفه و حکمای عالم درس است و باید زانو بزنند و یاد بگیرند؛ آن انسان نیرومندی که اگر همه‌ی دنیا در مقابلش باشد، پشت نمی‌کند، از همه‌ی مردم زمان خود عابدتر و پیش خدای متعال گریه‌کننده‌تر و متضرع‌تر است.^{۲۵۵}

✚ دعا به انسان توانایی و قدرت می‌دهد و انسان را در مقابل حوادث مستحکم می‌کند؛ لذا در روایت از «دعا» تعبیر شده‌است به سلاح. از نبی مکرم نقل شده‌است که فرمود: «أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى سِلَاحٍ يُنَجِّيكُمْ مِنْ أَعْدَائِكُمْ؟» اسلحه‌ای را به شما معرفی کنم که مایه‌ی نجات شماست؛ «تَدْعُونَ رَبَّكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ فَإِنَّ سِلَاحَ الْمُؤْمِنِ الدُّعَاءُ».^(۱) در مواجهه‌ی با حوادث، توجّه به خدای متعال، مثل سلاح برنده‌ای در دست انسان مؤمن است. لذا در میدان جنگ، پیغمبر مکرم اسلام همه‌ی کارهای لازم را انجام می‌داد؛ سپاه را می‌آراست، سربازان را به صف می‌کرد، امکانات لازم را به آن‌ها می‌داد، توصیه‌های لازم را به آن‌ها می‌کرد، اشراف فرماندهی خودش را اعمال می‌کرد؛ اما در همان وقت هم وسط میدان زانو می‌زد، دست به دعا بلند می‌کرد، تضرّع می‌کرد، با خدای متعال حرف می‌زد و از او می‌خواست. این ارتباط با خدا، دل انسان را مستحکم می‌کند.^{۲۵۶}

واهمه نداشتن از قدرتها

✚ دلی که از خوف و محبت خدا و توجّه به پروردگار پر شد، دیگر از هیچ قدرتی واهمه نخواهد داشت. فایده‌ی دعا این است.^{۲۵۷}

استواری در مقابل دشمن

✚ اگر می‌خواهید در مقابل دشمن، استوار باشید، باید باب دعا را به

(۱) الکافی ج: ۲ ص: ۴۶۸؛ آل‌رسول &.

روی خودتان باز کنید. اگر می‌خواهید از کسی و چیزی نترسید، باید رابطه‌ی خود را با خدا قوی کنید. اگر می‌خواهید در مقابل جلوه‌های مادی تکان نخورید و نلغزید، باید خود را با دعا و تضرع بیمه کنید. این، دعاست. این، وظیفه‌ی قلبی همه‌ی انسانهاست. راهی است که انسان از درون خود، با خدای متعال باز می‌کند. و لذا شما می‌بینید امیرالمؤمنین (علیه السلام)، آن انسان شجاع، آن جنگجو، آن مرد بزرگ، آن حاکم قدرتمند و نیرومند؛ آن کسی که فکر و ذهن و عقل و حکمت و درس و معارف او برای فرزانه‌ترین فلاسفه و حکمای عالم درس است و باید زانو بزنند و یاد بگیرند؛ آن انسان نیرومندی که اگر همه‌ی دنیا در مقابلش باشد، پشت نمی‌کند، از همه‌ی مردم زمان خود عابدتر و پیش خدای متعال گریه‌کننده‌تر و متضرع‌تر است.^{۲۵۸}

ثبات قدم

✚ ذکر خدا پشته‌ای ثبات قدم است. بنابراین ذکر موجب می‌شود که ما بتوانیم در آن صراط مستقیم سلوک کنیم؛ پیش برویم. آن هدفی که ترسیم کردیم برای خودمان به عنوان مؤمن، به عنوان مسلمان، به عنوان پیرو یک مکتب متمدنی، به عنوان کسانی که انگیزه داریم برای برپا داشتن این بنای رفیعی که خبر از شکوفایی تمدن اسلامی در آینده و در قرون آینده می‌دهد، احتیاج داریم به ذکر خدا تا بتوانیم در این جاده حرکت کنیم.^{۲۵۹}

امید و نشاط

✚ دستاورد ششم دعا، دمیدن روح/امید در انسان است. دعا به انسان قدرت مقاومت در مقابل چالشهای زندگی را می‌دهد. هرکس در دوران زندگی خود با حوادثی مواجه می‌شود و چالش‌هایی پیدا می‌کند. دعا به

انسان توانایی و قدرت می‌دهد و انسان را در مقابل حوادث مستحکم می‌کند؛ لذا در روایت از «دعا» تعبیر شده‌است به سلاح. از نبی مکرم نقل شده‌است که فرمود: «أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى سِلَاحٍ يَنْجِيكُمْ مِنْ أَعْدَائِكُمْ»؛^{۲۶۰} اسلحه‌ای را به شما معرفی کنم که مایه‌ی نجات شماست؛ «تَدْعُونَ رَبَّكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ فَإِنَّ سِلَاحَ الْمُؤْمِنِ الدُّعَاءُ».^(۱) در مواجهه‌ی با حوادث، توجه به خدای متعال، مثل سلاح برنده‌ای در دست انسان مؤمن است. لذا در میدان جنگ، پیغمبر مکرم اسلام همه‌ی کارهای لازم را انجام می‌داد؛ سپاه را می‌آراست، سربازان را به صف می‌کرد، امکانات لازم را به آن‌ها می‌داد، توصیه‌های لازم را به آن‌ها می‌کرد، اشراف فرماندهی خودش را اعمال می‌کرد؛ اما در همان وقت هم وسط میدان زانو می‌زد، دست به دعا بلند می‌کرد، تضرع می‌کرد، با خدای متعال حرف می‌زد و از او می‌خواست. این ارتباط با خدا، دل انسان را مستحکم می‌کند.^{۲۶۰}

انسان ناامید که چیزی طلب نمی‌کند. پس، دعا یعنی امید، که ملازم با امید به اجابت است. این امید به اجابت، دل‌ها را مشعل می‌کند و منور نگه می‌دارد. به برکت دعا، جامعه بانشاط و اهل حرکت می‌شود.^{۲۶۱}

(۱) الکافی ج: ۲ ص: ۴۶۸؛ الرسول &

فصل پنجم:

در دعا از خدا چه بخواهیم؟ نمونه‌هایی از کتابها
و دعا‌های برجسته

نقد انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

در دعاها از خدا چه بخواهیم؟

همه چیز را.

✚ دعاها را رها نکنید، همه چیز را با دعا بخواهید.^{۲۶۲}

پیشوایان دین به ما یاد می دهند چه بخواهیم - چیزهای اصلی

✚ دعاهایی که ما می خوانیم، پر از حکمت است. در دعاهای مأثور از ائمه^۷ که به ما می رسد، نکاتی عاید از معارف وجود دارد که حقیقتاً مورد احتیاج انسان است. آن بزرگواران با آوردن این نکات در دعاها به ما یاد می دهند که از خدا چه بخواهیم.^{۲۶۳}

✚ معصومین^۷، یاد می دهند که چه باید از خدا بخواهیم. چیزهایی که باید از خدا خواست، همانهاست که آن بزرگواران در ادعیه مطرح می کنند. بعضی در دنیا، به سراغ زیادهای زندگی می روند. می گویند: فلان معامله برای من جور شود. فلان سفر درست شود. فلان شغل گیرم بیاید. و... چرا انسان چیزهای اصلی را از خدا نخواهد؟! پیشوایان دین به ما یاد می دهند: «این گونه دعا کنید و این چیزها را از خدا بخواهید.» البته نوع دعاهایی که آنان به ما یاد می دهند، یک فصل طولانی را به خود اختصاص می دهد.^{۲۶۴}

در خواستهای بزرگ

✚ در دعا هَمَّتْ بَیْنَد داشته باشید؛ درخواست‌های بزرگ بکنید؛ سعادت دنیا و آخرت را بخواهید و نگوئید این‌ها بزرگ است، این‌ها زیاد است؛ نه، برای خدای متعال این‌ها چیزی نیست. عمده این است که شما به معنای حقیقی کلمه و با همین شرایط، طلب کنید؛ خدای متعال این طلب را اجابت خواهد کرد.^{۲۶۵}

حتی چیزهای کوچک

✚ ضمناً، از کوچک بودن خواسته هم ابا نداشته باشید. خواسته‌های کوچک کوچک را هم از خدا بخواهید. در روایت است که حَتّی بِنْدِ کَفَشِ خُود را - که چیز خیلی حقیری است - از خدا بخواهید. روایتی است از امام باقر (ع) که می‌فرماید: «لَا تُحَفِّرُوا صَغِيرًا مِنْ حَوَائِجِكُمْ فَإِنَّ أَحَبَّ الْمُؤْمِنِينَ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى أَسْأَلُهُمْ»^(۱)؛ «حاجتهای کوچک را حقیر نشمارید و از خدا بخواهید». خوب؛ انسان به بند کفش احتیاج دارد؛ به در مغازه می‌رود و می‌خرد. این هم دعا لازم دارد؟! بله! تا احساس کردید که به بند کفش و یا هر چیز دیگر به این کوچکی نیاز دارید، دل را متوجه خدا کنید و بگوئید: «پروردگارا! این را هم به من برسان». رساندنش به چه ترتیب است؟ به این ترتیب است که پول در جیبم بگذارم، سر کوچه بروم، از مغازه بخرم و بعد هم آن را مورد استفاده قرار دهم. به‌رحال، باید از خدا بخواهید. اگرچه به در مغازه رفتید، پول دادید و بند کفش خریدید؛ اما باز هم آن را خدا به شما داد. از غیر طریق خدا که چیزی به دست انسان نمی‌رسد. هرچه به ما می‌رسد خدا به ما می‌دهد.

(۱) مستدرک الوسائل ج: ۵، ص: ۱۷۲؛ الْبَاقِرُ (ع)

چیزی را که خدا می‌دهد، قبلاً باید از خدا بخواهیم. چرا بخواهیم؟ یکی از علل اینکه گفته‌اند حاجات کوچک را هم از خدا بخواهید، این است که به حوائج و عجز و حقارت و تهی‌دستی خودمان توجه پیدا کنیم تا ببینیم که چقدر تهی‌دستیم. اگر خدای متعال کمک نکند، امکان ندهد، نیرو ندهد، فکر ندهد، ابتکار ندهد و وسایل را جور نیاورد، همان بند کفش هم به دست ما نخواهد رسید. اگر شما به قصد خریدن بند کفش از خانه بیرون آمدید، در راه، جیتان را زدند یا پولتان گم شد و یا مغازه‌ی مورد نظر، بسته بود و یا در بین راه، حادثه‌ی مهمی پیش آمد که مجبور شدید برگردید، بند کفش گیرتان نیامده‌است. بنابراین، هر چیز را از خدا بخواهید؛ حتی بند کفش را، حتی کوچک‌ترین اشیا را و حتی قوت روزانه‌ی خود را. بگذارید این من دروغین عظمت یافته در سینه‌ی ما- که می‌گوئیم «من» و خیال می‌کنیم مجمع نیروها ما هستیم- بشکند. این «من» انسانها را بیچاره می‌کند. این هم مطلبی در باب دعا که انسان خواسته‌های خود را از طریق دعا به دست آورد.^{۲۶۶}

✎ گفته‌اند: حتی چیزهای کوچکت را هم از خدا بخواه تا بفهمی که حقیری. بدانی که گاهی اوقات، یک پشه یا مگس، انسان را از کار می‌اندازد، و آسایش وی را می‌گیرد: «إِنْ يَسْأَلُهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ»^{(۱) ۲۶۷}

حاجات همه‌ی انسانهایی که روی کروی خاک هستند

✎ حال نگاه کنید به حاجات خودتان، حاجات مسلمانان، حاجات کشورتان، حاجات برادران مؤمنان؛ به مریضها، به مریض‌دارها، به

جانبازان، به غم دیده‌ها، به دل‌های غمگین، به چشم‌های نگران، به نیازهای فراوانِ انسانهایی که حول و حوش شما، زیر سقف شما و در کشور شما هستند، در دنیای اسلام هستند، روی کره‌ی خاک هستند. همه‌ی این حاجات را در این شب‌های قدر، یکی یکی از خدای متعال بخواهید.^{۲۶۸}

✎ شما در هر روز از ماه رمضان - بنا بر مآثور - بعد از هر نماز می‌گوئید: «اللَّهُمَّ ادْخِلْ عَلَى أَهْلِ الْقُبُورِ السُّرُورَ. اللَّهُمَّ اغْنِ كُلَّ فَقِيرٍ» از خدا می‌خواهید همه‌ی فقرا را غنی کند. فقط فقرای ایران را نمی‌گوئید. «أَغْنِ كُلَّ فَقِيرٍ» یعنی همه‌ی فقرای اسلام غنی شوند. این‌ها، خیلی مهم است. در ادامه‌ی این دعا می‌گوئید: «اللَّهُمَّ أَشْبِعْ كُلَّ جَائِعٍ اللَّهُمَّ اكْسُ كُلَّ عُرْيَانٍ»^(۱) انسان حاجتی به این کلانی از خدا می‌خواهد!^{۲۶۹}

برای همه‌ی مسلمین

✎ بعضی چیزها را برای همه‌ی مسلمین بخواهید. در همین دعا، عبارت «اللَّهُمَّ أَصْلَحْ كُلَّ فَاسِدٍ مِنْ أُمُورِ الْمُسْلِمِينَ»^(۲)، از آن مسلمانان است.^{۲۷۰}

اول دیگران، بعد خودِ ما

✎ امام حسن مجتبی‌علیه‌السلام می‌گوید: شب جمعه‌ای مادرم به عبادت ایستاد و تا صبح عبادت کرد. «حَتَّى انْفَجَرَ عَمُودُ الصُّبْحِ» تا وقتی که طلوع فجر شد. مادر من از سر شب تا صبح مشغول عبادت بود و دعا و تضرع کرد. امام حسن علی‌علیه‌السلام، می‌گوید شنیدم که دائم مؤمنین و مؤمنات را دعا کرد؛ مردم را دعا کرد؛ برای مسائل عمومی دنیای اسلام دعا کرد. صبح که شد گفتیم: «يَا

(۱) مستدرک الوسائل ج: ۷، ص: ۴۴۷؛ أَلْرسول &

(۲) همان.

أَمَّا هُ؛ «مادرم!» لَمْ لَا تَدْعِينِ لِنَفْسِكَ كَمَا تَدْعِينَ لِغَيْرِكِ؟؛ «یک دعا برای خودت نکردی! یک شب تا صبح دعا، همه برای دیگران!» در جواب فرمود: «يَا بُنَيَّ الْجَارُ ثُمَّ الدَّارُ»^(۱)؛ «اول دیگران بعد خود ما!» این، آن روحیه‌ی والاست.^{۲۷۱}

کتاب نمونه

صحیفه‌ی سجّادیه

✽ با صحیفه‌ی سجّادیه مأنوس شوید. کتاب بسیار عظیمی است. اینکه گفته‌اند زبور آل محمد، واقعاً همین‌طور است؛ پُر از نغمه‌های معنوی است، دعا و درس است.^{۲۷۲}

✽ به نظر من صحیفه‌ی سجّادیه‌ی مبارکه یکی از بهترین ذخایر معنوی ماست، اگر بتوانیم از این استفاده کنیم.^{۲۷۳}

نمونه‌هایی از بهترین دعاها

✽ دعاهایی که از ائمه رسیده‌است، بهترین دعاهاست. اولاً خواسته‌هایی در این دعاها گنجانده شده‌است که به ذهن امثال ماها اصلاً خطور نمی‌کند و انسان از زبان ائمه ۷ آن‌ها را از خدا طلب می‌کند. در دعای ابوحمزه و دعای افتتاح و دعای عرفه بهترین مطالبات و خواسته‌ها برای انسان مطرح می‌شود؛ که اگر انسان این‌ها را از خدا بخواهد و بگیرد، می‌تواند برای او سرمایه باشد.^{۲۷۴}

دعای هشتم صحیفه‌ی سجّادیه

✽ و امام سجّاد علیه السلام، دعا کرده و به زبان دعا، همان معارف را بیان

(۱) بحار الأنوار ج: ۸۶ ص: ۳۱۳؛ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ عليه السلام.

فرموده است. یا دعای هشتم صحیفه که من بعضی از فقراتش را یادداشت کرده‌ام یک درس اخلاقی است. کأنه خطبه‌ای است که کسی بخواند، یا یک سخنرانی برای مردم بکند و لغزشگاههای اخلاقی را برای آنان بیان نماید.^{۲۷۵}

دعاهای مأثور از جمله دعای ابی حمزه و دعای افتتاح و دعای عرفه

نکته‌ی آخر در باب دعا، دعاهای مأثور است. دعاهایی که از ائمه رسیده است، بهترین دعاهاست. اولاً خواسته‌هایی در این دعاها گنجانده شده است که به ذهن امثال ماها اصلاً خطور نمی‌کند و انسان از زبان ائمه ۷ آن‌ها را از خدا طلب می‌کند. در دعای ابو حمزه و دعای افتتاح و دعای عرفه بهترین مطالبات و خواسته‌ها برای انسان مطرح می‌شود؛ که اگر انسان این‌ها را از خدا بخواهد و بگیرد، می‌تواند برای او سرمایه باشد. ثانیاً در این دعاها مایه‌های خشوع و تضرع وجود دارد. مطلب، با زبان و لحن و بیانی ادا شده است که دل را خاشع و نرم می‌کند. با عبارات فصیح و بلیغ، عشق و شیفتگی و شوق در این دعاها موج می‌زند. انسان باید این دعاها را قدر بداند و از آن‌ها استفاده کند.

البته باید معنای این دعاها را بفهمیم. خوشبختانه الآن ترجمه‌های خوب وجود دارد و مفاتیح الجنان و دعا‌های گوناگون ترجمه شده است. با توجه به ترجمه‌ها، دقت کنند و بخوانند. البته تا آنجایی که ما دیده‌ایم، هیچ ترجمه‌ای نتوانسته زیبایی‌های الفاظ این دعاها را منعکس کند؛ ولی بالاخره مضمون دعا معلوم است. با توجه به این ترجمه‌ها دعاها را بخوانند. کسانی که می‌خوانند و با آن‌ها عده‌ای هم‌صدا می‌شوند، بعضی از فقرات دعا را لا اقل ترجمه کنند. البته مرتبه‌ی پائین‌ترش هم این است که اگر انسان معنای دعا را نمی‌فهمد، همین قدر احساس کند که با یک زبان شیفته‌ی حاکی از سوز دل دارد با خدای متعال حرف می‌زند.^{۲۷۶}

✎ اگر کسی معنای دعا، مثلاً دعای ابی حمزه‌ی ثمالی، یا دعای امام حسین (علیه السلام) در روز عرفه را بفهمد و توجّه کند که هر دو خیلی طولانی هستند و چون گاهی انسان معنا را هم می‌داند، اما توجّه نمی‌کند، ذهنش جاهای دیگر می‌رود امکان ندارد از این دعای به این بلندی خسته شود. یعنی این گفتگویی که در این دعا انجام گرفته، بین آن بنده‌ی برگزیده و شایسته و بامعرفت و خدا، این قدر پُر جاذبه و نافذ و حقیقی است یعنی بیان‌کننده‌ی آن خواسته‌های فطری انسان است که امکان ندارد کسی هیچ‌وقت از آن خسته شود.^{۲۷۷}

✎ دعای شریف ابی حمزه‌ی ثمالی، این دعای طولانی، حالت مناجاتی عجیب دارد. و اما لابه‌لای این مناجات‌ها، نیازهای واقعی انسان نهفته است. نیازهای واقعی آنهایی است که این بزرگوار از خدای متعال می‌خواهد.^{۲۷۸}

✎ دعا‌های مأثور از ائمه 7 بهترین مضامین در زیباترین الفاظ و سرشار از معارف الهی است که قدر آن‌ها را باید دانست و بایستی به آن‌ها متوسّل شد.^{۲۷۹}

✎ بهترین دعا آن است که از سر معرفتی عاشقانه به خدا و بصیرتی عارفانه به نیازهای انسان انشا شده باشد، و این را فقط در مکتب پیامبر خدا و اهل بیت طاهرین او - که اوعیه‌ی علم پیامبر و وراثت حکمت و معرفت اویند - می‌توان جست.^{۲۸۰}

✎ این دعاها را در اختیار ما گذاشته‌اند. کیفیت حرف زدن و مناجات کردن با خدا را به ما یاد داده‌اند. معین کرده‌اند که چه حرفهایی را می‌شود با خدا زد. بعضی از این جملات ادعیه‌ی مأثور از ائمه 7 هست که اگر این‌ها نبود، آدم نمی‌توانست خودش تشخیص بدهد که می‌شود با خدا با این زبان حرف زد و این‌طور از خدا خواست و التماس کرد.^{۲۸۱}

در خواستهای نمونه

هدایت به صراط مستقیم

✎ و در هر نمازی هم اقلّاً در دو رکعتش می گوئیم: «إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ»... شما هفده رکعت نماز واجب می خوانید. از این هفده رکعت باید در ده رکعتش «إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ» بگوئید.^{۲۸۲}

✎ معمولاً انسان یک بار دعا می کند. اینکه دائم صراط مستقیم را از خدا می خواهیم، همان استجابت «إِسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ»^(۱) است.^{۲۸۳}

در خواست مغفرت

✎ وقتی اصحاب و حواریون پیامبران، در جنگها و حوادث گوناگون، دچار مصیبتی می شدند، روی دعا به جانب پروردگار می نمودند و عرض می کردند: «رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَ إِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا»^(۲)؛ خدایا! گناهان و زیاده روی ها و بی توجهی هایی را که در کار خودمان کردیم، ببامرز.^{۲۸۴}

نمونه ای از در خواستهای ذکر شده در دعای ابی حمزه

زندگی گوارا

✎ من از دعای شریف ابی حمزه ی شمالی چند فقره برایتان عرض می کنم. این دعای طولانی، حالت مناجاتی عجیب دارد که در بخش سوم عرض خواهم کرد. و اما لایه لای این مناجاتها، نیازهای واقعی انسان نهفته است. نیازهای واقعی آنهایی است که این بزرگوار از خدای متعال می خواهد. مثلاً در فرازی از دعا، خطاب به قادر متعال، عرض می کند: «أَرْغِدْ عِيشِي»^(۳)؛ «زندگی مرا زندگی گوارایی قرار بده.» گوارا بودن زندگی، نه با پول، نه با قدرت و نه با

(۱) سوره ی شوری، آیه ی ۱۵.

(۲) سوره ی آل عمران، آیه ی ۱۴۷.

(۳) بحار الأنوار ج: ۹۵ ص: ۹۱؛ السَّجَّاد (عليه السلام).

داشتن زر و زور است. زیرا یک فرد، در عین برخورداری از همه‌ی این امکانات، ممکن است زندگی برایش گوارا نباشد. نگرانی‌ای دارد که زندگی برایش گوارا نیست. مشکل خانوادگی‌ای دارد که زندگی برایش گوارا نیست. اولادش مشکلی پیدا می‌کند - العیاذُ بالله، نستجیر بالله، یکی از فرزندان وی، اخلاق بدی دارد - دیگر زندگی برایش گوارا نیست. خبر بدی به انسان می‌رسد؛ زندگی بر او تلخ و ناگوار می‌شود. این انسان، هم پول دارد، هم قدرت دارد، هم امکانات دارد؛ همه چیز دارد؛ اما زندگی گوارا ندارد. ممکن است انسان فقیری که زندگی خیلی ساده‌ای دارد و در اتاقی محقر، با عیال و فرزندش در عین تنگدستی گذران زندگی می‌کند، زندگی‌اش گواراتر از آن فرد همه چیزدار ثروتمند و قدرتمند باشد.^{۳۸۵}

بروز و ظهور جوانمردی

پیغمبر بزرگوار حضرت سجاد (علیه السلام)، چگونه نقطه‌ی اصلی را مورد توجه قرار می‌دهد. می‌گوید: «أَرَغِدْ عَيْشِي وَأَظْهَرْ مُرُوتِي»^(۱)؛ «زندگی‌ام را گوارا و جوانمردی‌ام را آشکار کن.» ظاهراً معنای عبارت دوم این است که «میدانی به وجود آید، تا من در آن، صفت جوانمردی را به منصبی بروز درآورم.» نه این که «مردم ببینند من جوانمردم؛» نه. برای این که، اگر بخواهیم جوانمردی بروز پیدا کند، باید جوانمردی کنیم. صرف این که جوانمردی در درون انسان وجود داشته باشد، کافی نیست. انسان باید جوانمردی را به مرحله‌ی عمل برساند و نسبت به کسانی جوانمردی کند. این می‌شود «أَظْهَرْ مُرُوتِي».^{۳۸۶}

اصلاح همه‌ی کارها

پیغمبر در ادامه می‌فرماید: «وَأَصْلَحْ جَمِيعَ أَحْوَالِي»؛ «همه‌ی کارهای من و

(۱) بحار الأنوار ج: ۹۵ ص: ۹۱؛ السَّجَّاد (علیه السلام).

احوال مرا اصلاح کن. حال دعای مرا اصلاح کن. حال زندگی معمولی من و خانواده‌ام را اصلاح کن. حال شغلی را که دارم، اصلاح کن. همه‌ی خصوصیات مرا اصلاح کن.» اصلاح هر امری، به حسب خودش، یک دعای کامل و جامع است. «وَاجْعَلْنِي مِمَّنْ أَطْلَتْ عُمرَهُ وَحَسَنْتَ عَمَلَهُ وَآتَمَمْتَ عَلَيْهِ نِعْمَتَكَ وَرَضِيتَ عَنْهُ وَآخِيَّتُهُ حَيَوَةً طَيِّبَةً»^(۱) می‌گوید: «مرا از کسانی قرار بده که عمری طولانی توأم با عمل نیکو و همراه با نعمت کامل الهی و همراه با رضای پروردگار و حیات طیبه دارند.» آیا چیزی از این بهتر، وجود دارد؟! معصومین ۷، یاد می‌دهند که چه باید از خدا بخواهیم. چیزهایی که باید از خدا خواست، همانهاست که آن بزرگواران در ادعیه مطرح می‌کنند. بعضی در دنیا، به سراغ زیادهای زندگی می‌روند. می‌گویند: فلان معامله برای من جور شود. فلان سفر درست شود. فلان شغل گیرم بیاید. و... چرا انسان چیزهای اصلی را از خدا نخواهد؟! پیشوایان دین به ما یاد می‌دهند: «این گونه دعا کنید و این چیزها را از خدا بخواهید.» البته نوع دعاهایی که آنان به ما یاد می‌دهند، یک فصل طولانی را به خود اختصاص می‌دهد.^{۲۸۷}

دفع نقطه‌های ضربه‌پذیر معنوی

نکته‌ی دیگر این‌که، آنان در خلال دعاهای مذکور، نقطه‌های ضربه‌پذیر معنوی را به یاد ما می‌آورند و هشدار می‌دهند که «ممکن است از این نقاط ضربه بخورید و آسیب ببینید.» در همین دعای شریف ابو حمزه، در عبارتی می‌فرماید: «اللَّهُمَّ خُصَّنِي مِنْكَ بِخَاصَّةِ ذِكْرِكَ وَ لَا تَجْعَلْ شَيْئًا مِمَّا اتَّقَرَّبُ بِهِ فِي آثَاءِ اللَّيْلِ وَ أَطْرَافِ النَّهَارِ رِيَاءً وَلَا سُمْعَةً وَلَا أَشْرًا وَ لَا بَطْرًا»^(۲)؛ «خداوندا! کاری کن که کارهای انجام شده از طرف

(۱) همان.

(۲) همان.

من، ریا و سمعه نباشد. برای این که این و آن ببینند، نباشد. برای این که دهن به دهن بگردد، و مردم به هم بگویند خبر دارید فلان کس چه کار خوبی کرد و چه عبادات خوبی انجام داد، نباشد. از روی ناز و غرور، نباشد» آخر بعضی مواقع انسان کارهایی را از روی ناز و غرور انجام می دهد و به خود می بالد و می گوید: «آری! ما بودیم که این کار را انجام دادیم.» اینها نباشد. اینها، آن نقاطِ ضربه پذیر است. انسان خیلی کارهای خوب انجام می دهد؛ اما با اندکی ریا و سمعه، آن کارها را «هَبَاءٌ مَنثور» می کند. دود می کند و به هوا می فرستد. معصومین 7 به ما توجّه می دهند و می فرمایند: «مواظب باشید این طور نشود!» «و اجْعَلْنِي لَكَ مِنَ الْخَاشِعِينَ» تا آخر.^{۳۸۸}

نمونه ای از درخواستهای ذکر شده در دعای ماه رمضان

اَللّٰهُمَّ اَغْنِ كُلَّ فَقِيْرٍ

﴿ شما در هر روز از ماه رمضان - بنابر مأثور - بعد از هر نماز می گوئید: «اَللّٰهُمَّ اَدْخِلْ عَلٰی اَهْلِ الْقُبُوْرِ السُّرُوْرَ، اَللّٰهُمَّ اَغْنِ كُلَّ فَقِيْرٍ» از خدا می خواهید همه ی فقرا را غنی کند. فقط فقرای ایران را نمی گوئید. «اَغْنِ كُلَّ فَقِيْرٍ»^(۱) یعنی همه ی فقرای اسلام غنی شوند. اینها، خیلی مهم است. خواسته و حاجت بزرگی است، وقتی می گوئید «خدایا، همه ی فقرا را غنی کن.» خوب؛ از خدا می خواهیم. چرا نشود خواست؟! اگر موانع بر سر راه غنی شدن برطرف گردد، چرا نشود؟! پدیده ی فقر که یک امر ذاتی در جامعه نیست. فقر در جوامع بشری، یک امر تحمیلی است. فقر را قدرتهای ستمگر و زورگو و زیاده طلب عالم، بر افراد و بر ملتها تحمیل می کنند. اگر این قدرتها از میان بروند، چرا دعای «اَللّٰهُمَّ اَغْنِ

(۱) مستدرک الوسائل ج: ۷ ص: ۴۴۷؛ اَلرّسول &.

کُلَّ فَقِيرٍ» مستجاب نشود؟! ممکن است چنین حاجتی برآورده شود.^{۲۸۹}

اللَّهُمَّ اشْبِعْ كُلَّ جَائِعٍ

✽ در ادامه‌ی این دعا می‌گوئید: «اللَّهُمَّ اشْبِعْ كُلَّ جَائِعٍ، اللَّهُمَّ اكْسِرْ كُلَّ عُرْيَانٍ»^(۱) انسان حاجتی به این کلانی از خدا می‌خواهد! در دعای سحر روز جمعه - که مستحب است - دعایی کوتاه، اما بسیار خوب است. اگر توفیق پیدا کردید، حتماً این دعا را بخوانید. اوّل درخواستهایی از خدا می‌شود و بعد این عبارت می‌آید: «إِلَهِي طُمُوحُ الْأَمَالِ قَدْ خَابَتْ إِلَا لَدَيْكَ وَمَعَافُ الْهَمِّ قَدْ تَعَطَّلَتْ إِلَّا عَلَيْكَ»^(۲) «خدایا! آرزوهای سرکش و بزرگ و خواسته‌های عظیم، محکوم به نومیدی هستند؛ مگر وقتی که با تو مطرح شوند.» کاروان طلبهای ما، از راه رفتن، محکوم به باز ماندنند؛ مگر وقتی که در خانه تو بیایند.^{۲۹۰}

اللَّهُمَّ أَصْلَحْ كُلَّ فَاسِدٍ مِنْ أُمُورِ الْمُسْلِمِينَ

✽ خداوند از حاجت بزرگ انسان که هراسی ندارد! از خدا، هر چه بزرگتر بخواهید. مبدا یک وقت انسان با خود بگوید: «خوب؛ من این چیزی را که می‌خواهم، اگر برای خودم بخواهم، قابل شدن است. اما طلب عافیت برای همه‌ی انسانها، خیلی بزرگ است. چطور این را از خدا بخواهم؟! نه؛ بخواهید. برای بشریت بخواهید. برای همه‌ی انسانها بخواهید. بعضی چیزها را برای همه‌ی مسلمین بخواهید. در همین دعا، عبارت «اللَّهُمَّ أَصْلَحْ كُلَّ فَاسِدٍ مِنْ أُمُورِ الْمُسْلِمِينَ»^(۳)، از آن مسلمانان است.

(۱) همان.

(۲) بحار الأنوار ج: ۸۶ ص: ۳۰۶؛ الصّادق علیه السلام.

(۳) مستدرک الوسائل ج: ۷ ص: ۴۴۷؛ الرسول &.

مخصوص دعایی است که مخصوص اهل اسلام است. البتّه، آن هم عللی دارد که چرا؟ شاید در غیر اهل اسلام، امکانش نیست و شاید بدون حاکمیت اسلام، ممکن نیست که خدای متعال همه‌ی مفسد را برطرف کند. اصلاً نمی‌شود. شرطش، اسلام است.^{۲۹۱}

شرع انقلاب اسلامی (نسخه الکترونیکی)

ارجاعات

۷۷/۱۰/۴. ۴۷	۷۱/۱۲/۷. ۲۵	۶۹/۱/۱۰. ۱
۸۰/۶/۱۵. ۴۸	۷۱/۱۲/۷. ۲۶	۸۴/۲/۱۹. ۲
۸۶/۶/۳۱. ۴۹	۷۳/۱۱/۲۸. ۲۷	۶۴/۷/۱۵. ۳
۸۲/۲/۲۲. ۵۰	۷۱/۱۲/۷. ۲۸	۸۸/۵/۱۸. ۴
۸۵/۶/۳۱. ۵۱	۷۱/۱۲/۷. ۲۹	۸۴/۷/۲۹. ۵
۷۳/۱/۱. ۵۲	۷۳/۱۱/۲۸. ۳۰	۸۴/۷/۲۹. ۶
۸۰/۹/۲۱. ۵۳	۷۳/۱۱/۲۸. ۳۱	۷۱/۱۲/۷. ۷
۸۰/۶/۱۵. ۵۴	۷۵/۱۱/۱۲. ۳۲	۸۵/۷/۲۱. ۸
۷۳/۱/۱. ۵۵	۷۱/۱۲/۷. ۳۳	۸۴/۷/۲۹. ۹
۷۸/۴/۱۰. ۵۶	۸۴/۷/۲۹. ۳۴	۷۱/۱۲/۷. ۱۰
۸۶/۶/۳۱. ۵۷	۸۵/۷/۲۱. ۳۵	۸۵/۷/۲۱. ۱۱
۷۱/۱۲/۷. ۵۸	۸۴/۱۲/۱۹. ۳۶	۶۹/۱/۱۸. ۱۲
۸۷/۷/۱۰. ۵۹	۷۱/۴/۲۲. ۳۷	۸۷/۴/۲۶. ۱۳
۷۱/۱۲/۷. ۶۰	۸۰/۶/۱۵. ۳۸	۸۵/۷/۲۱. ۱۴
۸۴/۷/۲۹. ۶۱	۸۸/۳/۲۹. ۳۹	۶۹/۱/۱۰. ۱۵
۸۵/۷/۲۱. ۶۲	۷۹/۴/۱۹. ۴۰	۷۶/۱۱/۱۴. ۱۶
۸۷/۶/۳۰. ۶۳	۷۶/۱۱/۱۴. ۴۱	۶۹/۱/۱۰. ۱۷
۷۵/۲/۲۶. ۶۴	۷۳/۱۱/۱۴. ۴۲	۷۳/۱۱/۲۸. ۱۸
۸۴/۷/۲۹. ۶۵	۷۷/۱۰/۴. ۴۳	۷۳/۱۱/۲۸. ۱۹
۷۳/۱۱/۲۸. ۶۶	۷۷/۱۰/۴. ۴۴	۸۴/۷/۲۹. ۲۰
۶۴/۷/۱۵. ۶۷	۷۳/۱۱/۲۸. ۴۵	۷۳/۱۱/۲۸. ۲۱
۷۳/۲/۲۸. ۶۸	۷۳/۱۱/۲۸. ۴۶	۸۵/۷/۲۱. ۲۲
		۸۵/۷/۲۱. ۲۳
		۷۳/۱۱/۲۸. ۲۴

۷۱/۱۲/۷ .۱۳۷	۶۸/۳/۱۹ .۱۰۳	۸۵/۷/۲۱ .۶۹
۷۱/۱۲/۷ .۱۳۸	۷۷/۱۰/۴ .۱۰۴	۶۴/۷/۱۵ .۷۰
۶۹/۱/۱۰ .۱۳۹	۸۵/۷/۲۱ .۱۰۵	۶۹/۸/۱۳ .۷۱
۷۱/۱۲/۷ .۱۴۰	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۰۶	۶۸/۳/۱۹ .۷۲
۷۳/۱۱/۲۸ .۱۴۱	۸۷/۷/۱۰ .۱۰۷	۸۵/۶/۳۱ .۷۳
۷۳/۱۱/۲۸ .۱۴۲	۷۱/۱۲/۷ .۱۰۸	۷۰/۵/۲۳ .۷۴
۷۷/۷/۲۹ .۱۴۳	۶۹/۱/۱۰ .۱۰۹	۷۳/۱/۱ .۷۵
۷۰/۱۲/۱۳ .۱۴۴	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۱۰	۷۳/۱/۱ .۷۶
۷۶/۱۱/۱۴ .۱۴۵	۸۵/۳/۲۹ .۱۱۱	۷۰/۱۲/۱۳ .۷۷
۸۴/۷/۲۹ .۱۴۶	۷۱/۱۲/۷ .۱۱۲	۸۶/۶/۳۱ .۷۸
۷۱/۱۲/۷ .۱۴۷	۸۴/۷/۲۹ .۱۱۳	۸۶/۶/۳۱ .۷۹
۷۳/۱۱/۲۸ .۱۴۸	۸۴/۷/۲۹ .۱۱۴	۷۶/۹/۱۳ .۸۰
۷۶/۱۱/۱۴ .۱۴۹	۷۹/۴/۱۹ .۱۱۵	۸۷/۳/۲۱ .۸۱
۷۱/۱۲/۷ .۱۵۰	۷۱/۱۲/۷ .۱۱۶	۷۶/۱۱/۱۴ .۸۲
۸۴/۷/۲۹ .۱۵۱	۸۵/۷/۲۱ .۱۱۷	۷۲/۱۱/۱۷ .۸۳
۷۱/۱۲/۷ .۱۵۲	۷۷/۱۰/۴ .۱۱۸	۷۱/۱۲/۷ .۸۴
۸۵/۷/۲۱ .۱۵۳	۷۱/۱۴/۷ .۱۱۹	۷۳/۲/۲۸ .۸۵
۷۷/۱۰/۴ .۱۵۴	۸۴/۷/۲۹ .۱۲۰	۷۰/۱۲/۱ .۸۶
۸۴/۷/۲۹ .۱۵۵	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۲۱	۷۱/۱۲/۷ .۸۷
۸۸/۵/۱۸ .۱۵۶	۷۷/۱۰/۴ .۱۲۲	۸۸/۳/۲۹ .۸۸
۷۱/۱۲/۷ .۱۵۷	۷۱/۱۲/۷ .۱۲۳	۷۷/۱۰/۴ .۸۹
۷۱/۱۰/۲۳ .۱۵۸	۷۷/۱۰/۴ .۱۲۴	۷۳/۱۱/۱۴ .۹۰
۸۴/۷/۲۹ .۱۵۹	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۲۵	۷۳/۱۱/۲۸ .۹۱
۷۹/۴/۱۹ .۱۶۰	۶۹/۱/۱۸ .۱۲۶	۷۰/۵/۲۳ .۹۲
۷۱/۱۲/۷ .۱۶۱	۶۹/۱/۱۸ .۱۲۷	۸۴/۷/۲۹ .۹۳
۸۴/۷/۲۹ .۱۶۲	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۲۸	۸۵/۷/۲۱ .۹۴
۸۴/۷/۲۹ .۱۶۳	۶۹/۱/۱۸ .۱۲۹	۸۷/۶/۳۰ .۹۵
۸۴/۷/۲۹ .۱۶۴	۸۵/۷/۲۱ .۱۳۰	۷۳/۱۱/۲۸ .۹۶
۸۴/۷/۲۹ .۱۶۵	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۳۱	۸۷/۶/۱۹ .۹۷
۸۴/۷/۲۹ .۱۶۶	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۳۲	۷۰/۷/۵ .۹۸
۸۴/۷/۲۹ .۱۶۷	۷۳/۱۱/۱۴ .۱۳۳	۷۳/۲/۲۸ .۹۹
۷۱/۱۲/۷ .۱۶۸	۸۴/۷/۲۹ .۱۳۴	۷۷/۱۰/۴ .۱۰۰
۷۳/۲/۲۸ .۱۶۹	۷۶/۱۱/۱۴ .۱۳۵	۸۴/۷/۲۹ .۱۰۱
۷۳/۱۱/۲۸ .۱۷۰	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۳۶	۷۵/۱۰/۲۸ .۱۰۲

۸۴/۷/۲۹ .۲۳۳	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۰۳	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۷۱
۸۴/۷/۲۹ .۲۳۴	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۰۴	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۷۲
۸۷/۶/۳۰ .۲۳۵	۷۷/۱۰/۴ .۲۰۵	۶۸/۷/۲۸ .۱۷۳
۷۶/۱۱/۱۴ .۲۳۶	۷۷/۱۰/۴ .۲۰۶	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۷۴
۷۷/۷/۲۹ .۲۳۷	۸۴/۷/۲۹ .۲۰۷	۷۱/۱/۱۹ .۱۷۵
۷۵/۱۱/۱۲ .۲۳۸	۷۳/۱۱/۱۴ .۲۰۸	۷۱/۱۰/۲۳ .۱۷۶
۸۵/۹/۱ .۲۳۹	۷۹/۴/۱۹ .۲۰۹	۷۰/۱/۱۶ .۱۷۷
۶۹/۱/۱۰ .۲۴۰	۷۱/۱۲/۷ .۲۱۰	۶۹/۱/۱ .۱۷۸
۸۴/۷/۲۹ .۲۴۱	۷۱/۱۲/۷ .۲۱۱	۶۹/۱/۱۰ .۱۷۹
۷۶/۱۰/۳ .۲۴۲	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۱۲	۶۹/۳/۶ .۱۸۰
۷۱/۱/۱۵ .۲۴۳	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۱۳	۶۹/۴/۷ .۱۸۱
۸۴/۲/۱۹ .۲۴۴	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۱۴	۶۴/۷/۱۵ .۱۸۲
۸۸/۳/۲۹ .۲۴۵	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۱۵	۶۹/۱۱/۱۹ .۱۸۳
۸۴/۷/۲۹ .۲۴۶	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۱۶	۷۵/۱۰/۲۸ .۱۸۴
۷۱/۱۲/۷ .۲۴۷	۸۶/۶/۳۱ .۲۱۷	۷۷/۱۰/۴ .۱۸۵
۷۱/۱۲/۷ .۲۴۸	۸۶/۶/۳۱ .۲۱۸	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۸۶
۸۰/۶/۱۵ .۲۴۹	۷۱/۱/۱۵ .۲۱۹	۸۵/۷/۲۱ .۱۸۷
۸۶/۶/۳۱ .۲۵۰	۸۴/۷/۲۹ .۲۲۰	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۸۸
۸۴/۷/۲۹ .۲۵۱	۸۸/۵/۱۸ .۲۲۱	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۸۹
۷۱/۱۴/۷ .۲۵۲	۶۴/۷/۱۵ .۲۲۲	۸۷/۸/۲۹ .۱۹۰
۸۶/۶/۳۱ .۲۵۳	۸۶/۶/۳۱ .۲۲۳	۷۰/۱۲/۷ .۱۹۱
۶۴/۷/۱۵ .۲۵۴	۷۵/۲/۲۶ .۲۲۴	۷۳/۱۱/۲۸ .۱۹۲
۷۱/۱۲/۷ .۲۵۵	۷۵/۲/۲۶ .۲۲۵	۷۷/۷/۲۹ .۱۹۳
۸۴/۷/۲۹ .۲۵۶	۸۵/۷/۲۱ .۲۲۶	۸۴/۷/۲۹ .۱۹۴
۷۳/۲/۲۸ .۲۵۷	۸۵/۷/۲۱ .۲۲۷	۸۵/۷/۲۱ .۱۹۵
۷۱/۱۲/۷ .۲۵۸	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۲۸	۸۵/۷/۲۱ .۱۹۶
۸۶/۶/۳۱ .۲۵۹	۸۴/۲/۱۹ .۲۲۹	۸۷/۴/۲۶ .۱۹۷
۸۴/۷/۲۹ .۲۶۰	۷۷/۱۰/۴ .۲۳۰	۸۸/۳/۲۹ .۱۹۸
۶۹/۱/۱۰ .۲۶۱	۸۴/۷/۲۹ .۲۳۱	۷۱/۱۲/۷ .۱۹۹
۷۱/۸/۲۷ .۲۶۲	۷۷/۱۰/۴ .۲۳۲	۷۳/۱۱/۲۸ .۲۰۰
۷۳/۱۱/۲۸ .۲۶۳		۷۷/۱۰/۴ .۲۰۱
		۷۱/۱۲/۷ .۲۰۲

٧٥/١٠/٢٨ .٢٨٤	٨٤/٧/٢٩ .٢٧٤	٧٣/١١/٢٨ .٢٦٤
٧٣/١١/٢٨ .٢٨٥	٧١/١٢/٧ .٢٧٥	٨٤/٧/٢٩ .٢٦٥
٧٣/١١/٢٨ .٢٨٦	٨٤/٧/٢٩ .٢٧٦	٧٣/١١/٢٨ .٢٦٦
٧٣/١١/٢٨ .٢٨٧	٧٦/١١/١٤ .٢٧٧	٧٣/١١/٢٨ .٢٦٧
٧٣/١١/٢٨ .٢٨٨	٧٣/١١/٢٨ .٢٧٨	٧٣/١١/٢٨ .٢٦٨
٧٣/١١/٢٨ .٢٨٩	٨٥/٧/٢١ .٢٧٩	٧٣/١١/٢٨ .٢٦٩
٧٣/١١/٢٨ .٢٩٠	٨٨/٥/١٨ .٢٨٠	٧٣/١١/٢٨ .٢٧٠
٧٣/١١/٢٨ .٢٩١	٦٩/١/١٨ .٢٨١	٧١/٩/٢٥ .٢٧١
	٦٩/٨/١٣ .٢٨٢	٧٦/٩/١٣ .٢٧٢
	٦٩/٩/١٤ .٢٨٣	٨٧/٣/٢١ .٢٧٣

کتابخانه اسنادی (نسخه الکترونیکی)

نمایه

امام باقر(ع)، ۴۰، ۵۲، ۷۸، ۹۳، ۱۲۱،
۱۲۲، ۱۳۲

امام حسن(ع)، ۴۸، ۶۴، ۱۳۴

امام حسین(ع)، ۲۶، ۴۱، ۷۸، ۱۲۳،
۱۳۶

امام خمینی(ره)، ۵۰، ۵۹

امام سجّاد(ع)، ۳۶، ۶۳، ۶۶، ۹۷، ۹۸،
۱۰۰، ۱۰۴، ۱۰۵، ۱۰۹، ۱۲۰،
۱۳۵، ۱۳۹

امام صادق(ع)، ۷۴

امام علی(ع)، ۲۴، ۳۱، ۳۸، ۴۷، ۴۸،
۵۶، ۵۸، ۶۴، ۶۸، ۶۹، ۷۲، ۸۱

۹۹، ۱۰۰، ۱۰۱، ۱۰۷، ۱۲۵، ۱۲۶

اُمّ سلمه، ۵۷

انابه، ۲۴، ۴۸، ۵۴، ۵۵، ۵۸، ۸۴، ۸۶،
۹۰، ۱۱۲

انانیّت، ۲۸، ۷۵، ۹۶

انبیای الهی، ۲۷، ۴۶، ۵۸، ۹۰

انس، ۲۴، ۲۵، ۳۱، ۳۳، ۴۵، ۴۶، ۵۴

۶۵، ۷۴، ۸۹، ۱۱۶، ۱۱۷، ۱۱۹

انس با خدا، ۲۵

ابزارهای مادی، ۲۶، ۳۰، ۳۴، ۳۵، ۸۶

اجابت، ۱۸، ۲۱، ۲۶، ۳۲، ۳۳، ۳۶، ۴۵

۴۹، ۵۵، ۶۱، ۶۳، ۶۵، ۶۶، ۶۷

۶۸، ۶۹، ۷۲، ۷۳، ۷۴، ۷۶، ۸۱

۸۲، ۸۳، ۹۹، ۱۰۱، ۱۰۴، ۱۰۵

۱۰۶، ۱۱۴، ۱۱۷، ۱۲۸، ۱۳۲

اخلاص، ۵۹، ۱۲۱

ادعیه مؤثوره، ۲۵، ۱۳۷

ارادت، ۳۱، ۵۶، ۱۱۸

ارتباط با خدا، ۲۳، ۴۷، ۸۱، ۱۱۴

۱۱۵، ۱۱۹، ۱۲۶، ۱۲۸

ارتباط و اتکال، ۲۳، ۹۰، ۱۱۲

استجابت، ۳۲، ۳۴، ۳۶، ۳۷، ۶۶، ۷۰

۷۱، ۷۳، ۷۹، ۸۱، ۸۲، ۸۴، ۸۵

۱۰۲، ۱۰۳، ۱۰۵، ۱۰۶، ۱۰۹، ۱۳۸

استعلاء، ۲۸، ۷۵

استغفار، ۲۵، ۲۸، ۴۶، ۴۸، ۵۷، ۵۸

۷۶، ۸۴، ۸۶، ۱۱۶، ۱۱۷، ۱۲۴

استکبار، ۲۸، ۷۵، ۹۶، ۱۲۰

استکثار دعا، ۷۶

التماس، ۲۵، ۵۵، ۶۵، ۱۳۷

توسّل، ۳۱، ۴۸، ۵۰، ۵۵، ۵۸، ۵۹، ۸۸،

۱۱۱، ۱۱۸، ۱۱۹

توفیق الهی، ۶۵

توفیق دعا، ۴۵، ۶۵

تهذیب نفس، ۱۱۱، ۱۱۸، ۱۱۹

ثبات قدم، ۱۲۴، ۱۲۷

جسمانیّت، ۳۸

جلب رزق، ۱۰۹

جمال مطلق، ۲۷، ۵۶، ۹۵، ۹۷

جمهوری اسلامی، ۱۲۵

جهاد، ۳۲

حج، ۸۹

حُسن مطلق، ۲۷، ۵۶، ۹۵

حضور قلب، ۵۴، ۷۶، ۸۱

حقارت، ۲۸، ۷۶، ۹۳، ۹۴، ۹۷، ۱۲۴،

۱۳۳

حوائج، ۲۹، ۹۴، ۱۰۱، ۱۰۶، ۱۰۹،

۱۳۳

خاکساری، ۲۷، ۲۸، ۷۵، ۹۳، ۹۶

خزائن الهی، ۴۷

خشوع، ۲۷، ۲۸، ۵۶، ۵۷، ۷۵، ۸۱، ۹۵،

۹۸، ۱۳۶

خضوع، ۲۷، ۵۶، ۹۰، ۹۵

خلقت، ۳۶، ۷۱، ۱۰۳

خمس، ۵۲

خواستهای فطری، ۲۶، ۷۹، ۱۳۷

خودبینی، ۹۴، ۹۵، ۹۷، ۱۱۵

خودسازی، ۸۹، ۱۱۹

انفاق، ۳۲

ایام معلومات، ۸۹

ایمان، ۳۷، ۴۹، ۱۰۱، ۱۰۴، ۱۱۵

بندگی، ۲۷، ۴۵، ۵۸

بنی اسرائیل، ۶۷، ۷۷

بهشت، ۳۲

پلکان عروج، ۱۱۹

پیامبر اکرم (ص)، ۲۳، ۲۸، ۲۹، ۳۷،

۴۶، ۴۷، ۴۸، ۴۹، ۵۶، ۵۸، ۷۱،

۷۵، ۸۵، ۸۶، ۸۹، ۹۰، ۹۵، ۹۷،

۱۰۰، ۱۰۲، ۱۰۷، ۱۱۲، ۱۱۸،

۱۲۵، ۱۲۶، ۱۲۷

تحمید، ۳۱، ۵۶، ۱۰۰، ۱۱۸

ترک دعا، ۵۵

تزکیه، ۱۰۰، ۱۱۸، ۱۱۹

تضرّع، ۱۸، ۲۵، ۲۷، ۲۸، ۴۵، ۴۷، ۴۸،

۵۰، ۵۴، ۵۵، ۵۷، ۵۹، ۶۵، ۷۳،

۷۵، ۷۶، ۸۰، ۸۱، ۸۶، ۸۹، ۹۶،

۹۷، ۹۸، ۱۰۲، ۱۰۹، ۱۱۱، ۱۱۴،

۱۱۷، ۱۱۹، ۱۲۴، ۱۲۵، ۱۲۶،

۱۲۸، ۱۳۴، ۱۳۶

تطهیر روح، ۱۱۸

تعالی، ۱۲۴

تقرب، ۲۴، ۲۵

تمجید، ۳۱، ۵۶، ۱۱۸

تمنیات، ۲۵، ۸۱

تنبلی، ۳۰، ۳۵، ۸۶، ۸۷، ۸۸

تواضع، ۲۷، ۵۶، ۹۵، ۹۶

توبه، ۲۵، ۲۸، ۷۶، ۸۴، ۸۵، ۱۲۴

- خودنگری، ۹۷، ۱۱۵
 خیر مطلق، ۲۷، ۵۶، ۹۵
- زبور آل محمد، ۵۳، ۱۳۵
- سازندگی، ۴۸، ۵۷
 سرخوشی، ۳۲
 سرگشتگی، ۱۱۱
 سلب توفیق، ۵۵
 سوز دل، ۷۹، ۸۳، ۹۹، ۱۳۶
- شب قدر، ۳۱
 شعبان، ۸۲، ۸۸
 شکر، ۶۵
 شهوات، ۲۵، ۸۱، ۸۴، ۱۱۶
- صبر و صلاوة، ۵۷
 صحیفه‌ی سجّادیه، ۵۳، ۹۷، ۱۰۰، ۱۱۷، ۱۲۰، ۱۳۵
 صراط مستقیم، ۱۱۳، ۱۲۷، ۱۳۷، ۱۳۸
 صله‌ی رحم، ۵۲
 طباطبائی، محمدحسین، ۴۹
 طراوت دل، ۸۳
- عبادت، ۲۷، ۲۸، ۳۱، ۵۵، ۵۶، ۵۷، ۷۵، ۸۴، ۸۷، ۸۹، ۹۵، ۱۱۱، ۱۱۳، ۱۱۴، ۱۱۸، ۱۳۴
 عبودیت، ۱۸، ۲۷، ۴۵، ۴۹، ۵۸، ۸۱
 عرفان، ۵۱
 عروج، ۱۲۴
 عشق به خدا، ۱۱۴، ۱۱۶
 علو مقام، ۲۸، ۷۶، ۱۲۴
 عید فطر، ۸۹
- درخواست، ۲۶، ۳۱، ۴۹، ۵۰، ۵۶، ۶۵، ۷۴، ۷۶، ۸۳، ۱۰۲، ۱۰۹، ۱۱۴، ۱۱۸، ۱۳۲
 درماندگی، ۱۱۱
 دعای ابی حمزه ثمالی، ۲۶، ۳۶، ۶۶، ۷۸، ۹۸، ۱۰۳، ۱۲۰، ۱۳۶، ۱۳۷، ۱۳۸
 دعای افتتاح، ۹۸، ۱۲۰، ۱۳۵، ۱۳۶
 دعای سحر، ۵۶، ۱۰۷، ۱۴۲
 دعای عرفه، ۱۳۶
 دفع بلا، ۱۰۹
- ذخایر معنوی، ۵۳، ۱۳۵
 ذکر، ۲۱، ۲۴، ۳۱، ۳۲، ۳۶، ۳۷، ۳۸، ۳۹، ۴۰، ۴۱، ۴۳، ۴۶، ۵۰، ۵۱، ۵۲، ۵۳، ۵۴، ۵۵، ۵۶، ۵۷، ۶۵، ۸۱، ۸۷، ۸۸، ۸۹، ۹۰، ۹۷، ۱۰۰، ۱۰۳، ۱۱۰، ۱۱۳، ۱۱۵، ۱۱۶، ۱۱۸، ۱۱۹، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۳، ۱۲۴، ۱۲۷
 ذکر کثیر، ۳۹، ۵۱
- رجب، ۸۸
 رحمت الهی، ۳۶، ۶۳، ۶۸، ۱۰۴
 رقت قلب، ۸۳
 رمضان، ۱۷، ۳۶، ۵۲، ۵۴، ۸۹، ۹۹، ۱۰۳، ۱۰۷، ۱۱۵، ۱۱۹، ۱۲۰
 ۱۳۴، ۱۴۱
 روز عرفه، ۲۶، ۷۸، ۱۳۷

عیش بارگی، ۳۲

غرور، ۲۸، ۷۵، ۱۴۰

غفلت، ۱۸، ۳۸، ۳۹، ۴۰، ۵۰، ۵۱، ۵۴

۸۴، ۱۱۱، ۱۱۳، ۱۱۵، ۱۲۳

فرعون، ۳۴، ۶۷، ۷۷

فضایل اخلاقی، ۱۱۹

فضل مطلق، ۲۷، ۵۶، ۹۵

فلاح، ۱۲۴

قانون الهی، ۳۳، ۶۹، ۷۰

قدرت محیطه‌ی الهی، ۳۶، ۶۳، ۶۸

۱۰۴

قرآن کریم، ۱۷، ۱۸، ۲۳، ۳۶، ۳۸، ۳۹

۵۰، ۵۱، ۵۳، ۵۸، ۷۱، ۸۰، ۸۷

۸۹، ۹۰، ۹۶، ۱۰۳، ۱۰۶، ۱۱۲

۱۱۳، ۱۱۵، ۱۱۶، ۱۱۷، ۱۱۹

قلب غافل، ۷۳

قوانین طبیعی، ۳۳، ۶۹، ۱۰۴

کرم الهی، ۳۶، ۶۳، ۶۸، ۱۰۴

گناه، ۴۰، ۷۲، ۸۴، ۸۵، ۱۲۰، ۱۲۱

۱۲۲

لطف الهی، ۴۵، ۶۵، ۹۷، ۱۱۵

لقلقه‌ی لسان، ۲۴، ۸۱

محبت، ۳۱، ۵۶، ۱۱۶، ۱۱۸، ۱۲۶

مستجاب، ۲۵، ۲۶، ۳۰، ۳۳، ۳۵، ۳۶

۶۵، ۶۷، ۷۰، ۷۱، ۷۳، ۷۴، ۷۷

۷۹، ۸۱، ۸۲، ۸۳، ۸۵، ۸۶، ۱۰۳

۱۰۴، ۱۰۷، ۱۴۱

مسجد کوفه، ۹۹

معارف الهی، ۳۱، ۴۶، ۹۷، ۱۰۰، ۱۳۷

مفاتیح الجنان، ۷۹، ۹۹، ۱۳۶

ملکوت، ۳۸، ۴۹، ۶۴

مناجات با خدا، ۸۲، ۸۸

منبع فیاض، ۲۴، ۱۱۲

موسی، ۳۴، ۵۸، ۷۷، ۸۳، ۸۵، ۹۰

مهار نفس، ۹۷

نسیان، ۳۸، ۵۰، ۱۱۱، ۱۱۵، ۱۲۴

نماز جمعه، ۱۷، ۳۲، ۵۴

نماز، ۱۷، ۱۸، ۲۳، ۳۱، ۳۲، ۵۰، ۵۴

۵۷، ۸۷، ۸۹، ۹۰، ۱۱۵، ۱۱۸

۱۱۹، ۱۲۱، ۱۳۴، ۱۳۸، ۱۴۱

نوح، ۵۸، ۹۰

نهج البلاغه، ۶۶، ۱۰۰، ۱۰۵

وعدہ‌ی الهی، ۳۳، ۴۷، ۶۳، ۶۸، ۷۰

۱۰۴

همت بلند، ۱۳۲